

Redacció i Administració:
València, 244 1.
Barcelona-7
Telefons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.
Director: Joan E. Jarque
i Jutjar
Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Que es creï una premsa genuïnament catòlica, la qual - promoguda i depenent, ja directament de la mateixa autoritat eclesiàstica, ja dels catòlics - ha de publicar-se amb la manifestada intenció de formar, consolidar i promoure una opinió pública d'acord amb l'Evangeli, així com difondre i exposar adequadament els fets relacionats amb la vida de l'Església.

Concili Vaticà II (I. M. 14).

Nº 18

Setmana del 27 de gener al 2 de febrer

25 Pts.

Afinant

Responsabilitat pastoral

Amarats encara pel clima de dolor per la separació, i de desig confiat, que ens ha deixat la setmana de pregàries per la unió de tots els cristians, en aquest any en què els catòlics hem sofert el xoc inevitable entre el deure de mantenir la fe rebuda i la necessitat d'intentar dir-la, sense rebaixes, a l'home d'avui, fa goig de sentir parlar a un germà nostre, amb el qual fem camí vers la unitat... els Pares de l'Església han procedit sempre alternant l'estudi de la Bíblia amb la pràctica litúrgica i el millor de la seva teologia es troba en llurs catequesis litúrgiques. Aquesta concepció de la teologia, arrelada en la vida litúrgica, evita l'intel·lectualisme que pot caure en una ciència massa racional, de l'exegesi, de la història i del dogma. Aquesta referència al culte de l'Església és necessària a la teologia per a poder restar sempre conscient del seu objecte: la realitat de Déu. La teologia és troba amb el Déu vivent en la Paraula, el Sagrament i la pregària que constitueixen la litúrgia de l'Església. En aquesta confrontació amb la litúrgia, la teologia és esperonada constantment a no oblidar la seva responsabilitat pastoral: evitarà millor les hipòtesis desassenyades que posen en perill la fe, i es dedicarà millor a la recerca de la veritat per a l'edificació sòlida de l'Església en la unitat i l'estructuració de la fe dels fidels en una veritable pietat. (Max Thurian. L'Eucaristia)

J. E. J.

Consultarà a l'Episcopat

El govern vol que cinc festes se celebrin en dilluns

MADRID. — El Consell de Ministres procedeix actualment a fixar el calendari, en el qual set festes romandran en llurs dates i cinc seran traslladades a dilluns, segons que han manifestat mitjans propers al Ministeri de Treball.

Els mateixos mitjans han remarcat que les cinc festes que seran traslladades són les següents: Reis, dilluns després d'Any Nou; Sant Josep, tercer dilluns de març; Sant Jaume, tercer dilluns de juliol, el Pilar, segon dilluns d'octubre, i la Immaculada, primer dilluns de desembre.

Per la seva banda, mitjans propers a la Secretaria General de l'Episcopat espanyol han manifestat a Europa Press en relació amb el possible trasllat de cinc festes a dilluns, que suposen que el Govern, abans de prendre la seva decisió es posarà en contacte amb la Conferència Episcopal, per ésser previst en els acords Espanya-Santa Seu.

Pel seu costat, la Generalitat de Catalunya ha comunicat que la determinació de les festes laborals al Principat correspon a l'ens automàtic. Així ho estableix l'estatut del treballador, que aviat serà aprovat al Parlament espanyol. Per l'any 1980, doncs, no hi haurà canvis de festes al dilluns a Catalunya.

Per a protegir-los de la violació dels seus drets

Juristes catòlics proposen un codi dels Drets dels Refugiats.

Un «Codi dels Drets del Refugiats» ha estat proposat pel moviment internacional de Justistes Catòlics (un grup de «Pax Romana») per a protegir les desenes de milers de refugiats de l'Indoxina contra «la violació dramàtica de llurs drets».

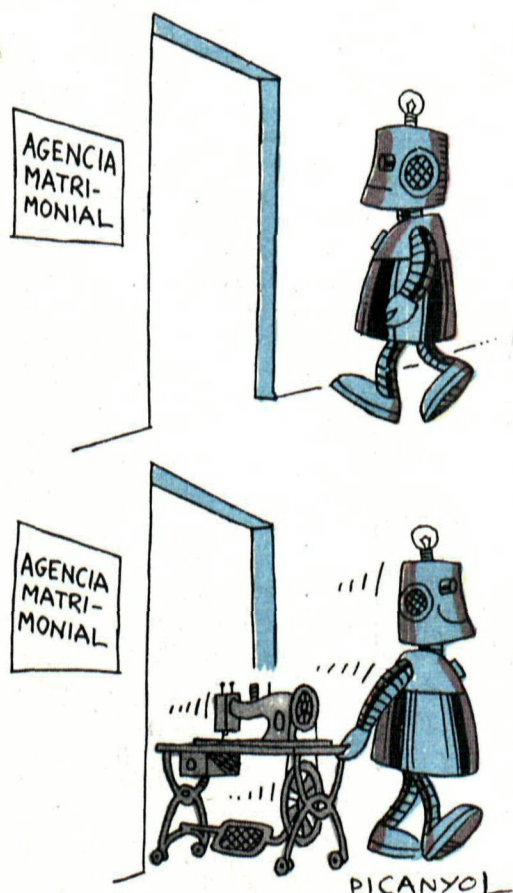
Aquesta nova protecció jurídica ha de completar la Convenció de Ginebra de 1951 sobre els refugiats, que no garanteix, segons Louis Pettiti, president del Moviment, «el respecte dels drets fonamentals» dels refugiats indoxinesos reagrupats als camps de primera acollida de Malàisia o Tailandia.

Aquests, afirma la senyora Nguyen Duy Toan en retornar d'una missió d'informació a Singapur, a Malàisia i Tailandia són correntment objecte d'«exacció» i «persecució» per part de les autoritats encarregades dels camps.

Amb el dret efectiu d'asil, els juristes catòlics reclamen també que el dret de reunificació de les famílies o reagrupament familiar, el dret a la correspondència i a la llibertat religiosa, així com el dret de reunió, siguin garantits per la comunitat internacional. També han demanat als països occidentals de suprimir els criteris d'acolliment que estableixen una discriminació entre els refugiats.

Els Mossos d'Esquadra fan una aportació econòmica

El campanar de Valls (76 m.) en perill d'enrunar-se

El Cos de Mossos d'Esquadra de la Generalitat ha lliurat 19.700 pessetes a la comissió encarregada de realitzar les obres de consolidació del Campanar de Valls. D'aquesta manera, els Mossos d'Esquadra han volgut palesar la seva vinculació a Valls, punt d'origen de la institució catalana.

La veritat és que el Campanar de Valls, torre d'estil gòtic construïda el 1895, amenaça ruïna. Per tal d'evitar el seu enderrocament, s'ha redactat un pla de protecció i consolidació mitjançant les aportacions econòmiques dels vallencs i d'altres entitats catalanes. Cal remarcar que els regidors de Convergència i Unió de l'Ajuntament de Valls han fet donació de 25.000 pessetes, import de les quantitats percebudes pels seus càrrecs al Consistori Municipal.

La situació del Campanar, veritablement, és crítica. Segons els estudis realitzats per la seva restauració, s'ha previst la col·locació d'unes bigues de ferro a la part superior del Campanar, a més d'una sèrie d'obres complementàries. Tot això representarà una inversió d'uns quants milions de pessetes.

El Campanar de Valls és obra de l'arquitecte Francesc Vilar i Carmona, i la seva construcció va representar una inversió de 124.049 pessetes. El Campanar vallenc, d'un gran bellesa, té una alçada de 76,60 metres, és a dir, és el més alt de l'Arxidiòcesi de Tarragona.

Davant d'aquest perill d'enderrocament, és urgent l'inici de les obres previstes per aconseguir la total restauració del Campanar. Per això s'obren comptes corrents a les entitats bancàries de Valls, on s'han ingressat ja valuoses aportacions com les esmentades.

Josep Sabaté.

Santa Seu: Bateig de l'ambaixadora del Japó.

ROMA. — L'ambaixadora japonesa a la Santa Seu, senyora Naoko Suganuma, ha estat batejada com a catòlica el dia 5 de gener. La senyora Suganuma, fins ara sintoïsta, va rebre també la confirmació i la primera comunió. Ha pres el nom de Maria Emília com a nom cristià.

Li va administrar aquests sagraments, en una celebració eucarística, el Cardenal Sivil Oddi, prefecte de la congregació pel clergat, en el monestir de carmelites de les Tres Maries a Roma.

Hi varen assistir unes 30 religioses japoneses actualment residents a Roma.

El premi Nobel de la Pau, doblat pels noruegs.

OSLO. — Els noruegs han arribat a recollir prop d'un milió de Corones (uns 200.000 dòlars) per a doblar la quantitat del premi Nobel de la Pau otorgat a la Mare Teresa de Calcuta. Sembla que aquesta acció ha estat la conseqüència del desacord dels noruegs amb la selecció de guanyadors del premi en anys passats i una manera de demostrar llur acord amb el d'enguany.

Una monja elegida batlle de Dubuque

DUBUQUE. — El Consell municipal de la ciutat de Dubuque, esta, de Iowa, ha elegit la germana Carolyn Farrell, religiosa de les Germanes de la Caritat de Maria, com a Batlle, el dia 7 de gener. La germana Farrell, de 44 anys, és la degana del Clarke College de Dubuque; ja era membre del Consell des de fa dos anys i serà batlle per un any.

Se celebra per primera vegada

El 27 de gener, festa del beat Enric d'Ossó

Juan Pau II ha beatificat recentment Enric d'Ossó i Cervelló, sacerdot català de la Ribera d'Ebre, que va viure molt temps a Barcelona. El 27 de gener es va celebrar per primera vegada la seva festa.

Amb aquest motiu, dimarts dia 22 es va celebrar un acte al Palu de la Música. La Germana M. Victoria Molins, teresiana, va parlar sobre el tema «D. Enric d'Ossó, sacerdot català del segle XIX». Seguidament es projectà el documental «Vull ser mestre», sobre la vida del nou beat, i tancà l'acte la intervenció de la Coral Catalunya, sota la direcció de Josep M. Castello. Dijous, dia 24 a Santa Maria del Mar, hi hagué una solemne concelebració presidida pel Sr. cardenal arquebisbe Dr. Narcís Jubany.

A la vora de cultura i comunicació

Tot fullejant la CATALUNYA CRISTIANA de la setmana del 6 al 12 d'aquest mes, m'ha fet mal d'ulls una carta signada per Miguel Janer Oliver, en la qual el sota-signant ens engega: «Tampoco está en mi ánimo hacer polémica», com si dient això escorregués el pes de la culpa! I òbviament que no «està en «su» ánimo» fer polèmica, ans en tots els recons del seu cos. Bé, a mi m'hauria agradat començar aquesta rèplica convidant al sudit senyor Miguel a envestir tota una colla de pobles subdesenvolupats que encara no coneixen la «grandesa» de la llengua de l'Imperi Espanyol, me un pic repensat, he decidit no fer-ho, ja que us ho podríeu agafar a la valenta... Sr. Miguel.

Sí, car sembla que no n'hi ha prou amb «300 millones». Arreu s'hauria de parlar en «español» i així no hi hauria ja més problemes de comunicació.

No, els valors que compten avui, no són dissortadament l'essència ni la pròpia identitat de la persona, ans la submissió del poble a una vulgar normalització idiomàtica, uniforme i colonitzant.

Perquè, pensem com és que els catalans, els bascos i els gal·les, o els inques, maies i asteques, amb llurs pobles amerindis sotmesos, parlen «español»? Per amor? Per fraternitat? Per una ingent ànsia a la comunicació?... Tanmateix reconec que teniu raó, que «lo que importa es la comunicació», sempre i quan l'individu, d'antuvi, sigui conscient del genocidi lingüístic del qual n'és objecte segles ha.

Ens dieu també: «¿Queremos hacer cultura catalana o queremos comunicarnos?». Senyor

meu! Que jo sàpiga els catalans no empreu dibuixos o signes raríssims dins el seu convencionalisme i simbolisme en l'escriptura, sinó que empreu un alfabet intel·ligible del tot. I més intel·ligible encara en català. Doncs com fer cultura, sinó amb la nostra pròpia llengua, amb el nostre propi esperit, amb les nostres pròpies mans en els no menys nostres diaris i revistes?

Ah, i parlant de títols televisius, us en rieu dels traduïts de l'«español» al català, mentre que RTVE no fa res més que incorporar a la seva programació programes estrangers, que aquests sí que són traduïts irrissorament a l'«español»: «The little house on the prairie» per «La casa de la pradera», «The Robin's nest» per «El nido de Robin», «The Pink Panther» per «La pantera rosa» etcètera...

Potser convindria en aquest cas que per a que tothom ho entengués, els anglesos ocupessin per les armes España i hi implantessin grollerament i barroeria, l'anglès com a llengua oficial. I mutx i a la gàbia!

Els 800.000 catalans, millor que els deixem per demà. Que no vull discutir d'aquest tema sense que abans no us hàgiu llegit algun llibre sobre la història de Catalunya i dels Països Catalans...

Jordi Aizina i Bibent
Arenys de Mar
(El Maresme)

Comunicació(n)

(i) cultura catalana

Home, és ben clar que no pot haver-hi polèmica en el que heu escrit, quan un hom «es fica de peus a la galleda» i demostra una grossa ignorància. El que cal és una lliçó d'educació i d'instrucció.

Es que hi ha espanyols tan tapats que no poden entendre una llengua tan espanyola com totes les que es parlen a la Península, almenys copsar-ne el sentit. N'heu fet un gra massa, heu menystingut la nostra cultura i comunicació catalana, heu menyspreat als vostres conciutadans, creient-los incapaces d'entendre i aprendre aquesta llengua, germana de la castellana. «L'home val per tantes homes, com llengües sap» o s'esforça a entendre. Es que s'ignora com la llengua catalana ha creat i crea homes universals. S'ignora que els drets de les llengües no depenen de nombres ni milions. Hi ha llengües més nombroses que el castellà, això no és pas peyoratiu, ni per cap llengua. Per això les persones estudien llengües i alaben al Senyor que ha creat aquesta harmonia de llengües;

Amb això dels milions del castellà, anem a pams, s'han de saber que li fiquen tots els habitants de cada República Sud-Americana, i no és pas la veritat, perquè n'hi ha més que parlen les seves llengües, pròpies natives del País, con és natural, que el castellà, que al cap i a la fi fou imposat a la força i tanmateix s'ha transformat de tal manera, que han format llengües independents amb mots i expressions de les llengües del País. L'oficial, ja se sap, que en general, és contra natura.

Després de tanta comunicació, no parlem de l'alt grau d'analfabetisme que pateix Espanya.

El català, llengua mil·lenària, més antiga que el castellà, llengua que ha dictat lleis a la navegació, al mar, al comerç, als Consells, a la pau i treva, etcètera; llengua, la catalana, que ha creat i crea científics universals, de gran comunicació, de segles. La

base i fonament molt important de la societat, són les llengües maternes, les naturals de cada país. Tota imposició abusiva crea l'estat de desequilibri i un món desballestat. El català per la seva estructura, facilita l'aprenentatge d'altres llengües. A l'Alemanya, l'Anglaterra, Estats Units i d'altres, s'hi han creat, de fa temps, càtedres de llengua catalana. A l'Europa, existeixen nacions lliures, quina llengua «s menys nombrosa de parlants, q. » la catalana, i no deixen de ser «apdavanteres il·lustres. Per altra banda, no es pot separar cultura i comunicació: tota cultura és una forma i universal comunicació i per això en les escoles s'estudien les diferents cultures mundials antigues i modernes.

I ho és també de comunicació, el treball, l'educació: per això vénen tantes persones a Catalunya, saben, se n'han assabentat, que ací podran refer i millorar la seva vida.

Els catalans ens entenem amb tot el món; ara, hem de defensar nostra llengua, nostre patrimoni, no podem permetre que se l'assassini.

Si us plau, senyor director, us agrairé que publiqués aquesta carta tal com l'adreço i en l'edició castellana, també tal qual. Jo sé que els de bona voluntat, aquesta bona voluntat que tant hem predicat i celebrat en aquest Nadal, ho entendran plenament i si fa el cas, agafaran un diccionari per aclarir algun detall. Acabem de festejar el Nadal de Jesús i hem fet festes i pessebres i Reis i assistit a la Missa del Gall i menjat turróns, doncs aquest Jesús, que vingué al món per comunicar-se amb tota la humanitat, escollí una llengua sense

El lector escriu ...

millions de parlants, una llengua, diríem humil i els pastors entengueren i el poble i els Reis Mags que venien de terres llunyanes s'hi atancaren i compregueren. I tots els qui ens hi atensem, comprendrem i comprendrem que l'amor, l'estimació és la llengua universal.

Narcís Girbau i Feliu
(Sta. Maria del Collell)

La Mercè i la festa de precepte

Hem llegit al número 15 del 6-1-1980, pàgina 25, que, entre les festes de precepte del bisbat barceloní hi ha la verge de la Mercè per a la ciutat de Barcelona, quan, aquesta festivitat és la de la patrona del bisbat. Com és doncs que han de fer festa a la ciutat i treballar o no ésser festa de precepte tot el restant del bisbat? Perquè la ciutat de Barcelona, el dia de la seva ja disset vegades secular patrona no pot fer festa com fan altres ciutats, per exemple: el 23 de setembre, Tarragona; el 7 de juliol, La Seu; el 29 d'octubre, Girona; etcètera, etcètera? Oí que és estrany que la ciutat de Barcelona el dia de la seva patrona —fa poc patrona principal— no sia dia de precepte com tantes i tantes capitals de bisbat?

Com es menja això, amb cullera o amb forquilla.

Francesc Carrau
i Mercè Palouzié
(Barcelona)

Avisos i comunicats

Barcelona

Trobada de mestres

Tindrà efecte el dia 3 de febrer a dos quarts d'onze del matí, a la parròquia dels Angels (Balma-València). El tema que treballarem aquest trimestre serà un dels proposats per l'Assemblea Diocesana. Informació: Montse Sardà, telèfon 253-44-99.

Trobada de reflexió i pregària

Per tots els joves —nois i noies— se'ls ofereix un matí per a reflexionar i pregar sobre el tema: «Rol del cristià, avui, en el món de la joventut». Tots hi són convidats. Tindrà efecte a l'església del Smm. Sagriment, carrer Aragó, 268, baixos, el diumenge dia 3 de febrer, al matí, de dos quarts de 10 a dos quarts de 2. Dirigirà la trobada el P. Suñer, S.J. Hi haurà celebració de l'Eucaristia. Per a informació: CE-DAIR, carrer Aragó, 268, baixos, telèfon 216-02-13, de dilluns a divendres, de 6 a dos quarts de 9.

ORS, cursat de catequesi

Dintre de les activitats programades per al present curs té efecte aquest cursat, dirigit pel P. Roma S.J. Dijous, 31 de gener: «Els sacraments, què són? ¿Màgia, ritus, costums?». «L'Eucaristia, font i culminació de la vida cristiana». Tindrà efecte a Diagonal, 586, segon, segona, de 8 a 9 del vespre. Telèfon 209-85-78.

ANFE, jornades de formació i convivència

Organitzades per l'Adoració Nocturna Femenina. Lloc: Casa d'Exercicis de St. Ignasi de Sarrià, carrer Dr. Amigant, núm. 32, telèfon 216-02-13. Dies: 2 i 3 de febrer de 1980 (dissabte i diumenge). Contingut: les jornades d'aquest any estaran centrades sobre «La Pregària», aspectes bíblic, ascètic i pràctic. Les conferències doctrinals són a càrrec de: Francesc Muñoz, Eduard Bosch i Josep M. Dausà. Les qui no poden assistir-hi els dos dies complets, poden incorporar-se al grup dissabte a la tarda o diumenge al matí.

Trobades de joves a Montserrat

Equip Pi (14-16 anys). Trobada a Montserrat, els dies 2 i 3 de gener, a Sta. Cecília. Tema: «L'home que lluita per una terra nova». Més informació i inscripcions: SIPAJ.

Equip 21. Tenim ja programada la propera trobada. Preneu nota del tema: «Incomunicació, comunicació». Perquè estem sols? Perquè necessitem la gent? A on podem trobar els altres? Què ens allunya de la gent? Què ens uneix o ens pot ajudar a trobar la gent? Dies 10-11 de febrer. Casa de Colònies de Calafell.

Clància, tecnologia i futur de la humanitat a final del segle XX (Anàlisi, crítica i reflexió cristiana)

Cicle de conferències organitzat pel Centre Cristià dels Uni-

versitaris (CCU), l'objectiu del qual és prendre consciència dels desafiaments que la ciència i la tècnica presenten a l'home de finals del segle XX. Va destinat a estudiants i professors universitaris. Aquest cicle es desenvoluparà des del dia 30 de gener fins al 24 de març, en sessions setmanals, a les 8 del vespre. Properes sessions: dia 30 de gener, dimecres, «Anem cap a una societat inviable?». Presentació general del cicle a partir de la Conferència de Massachusetts 1979, per Antoni Matabosch, professor d'Antropologia Teològica a la Facultat de Teologia de Barcelona. Dia 6 de febrer, dimecres, «Problemes entorn de l'energia i els recursos naturals», per Emili Custodio.

III Jornada d'animació missionera per a seglars de Catalunya i Balears

Dies 16 i 17 de febrer 1980 (dissabte i diumenge). Lloc: carrer Ferrocarril, 44, Sant Cugat del Vallès (Barcelona), Casa Missionera del Cor de Maria. Temàtica: «Tots som cridats». Es treballarà en un clima de reflexió personal, pregària i exposició de vivències, per arribar a veure qui ens crida i a què som cridats. Edat mínima: 18 anys. Places limitades. Per a inscripció i més informació: a les delegacions diocesanes de Missions de Catalunya i Balears.

Església del Smm. Sagriment

Carrer Aragó, 268, baixos
Lloc de
Silenci i Pregària

Oberta:
matí, de 10 a 13.30
tarda, de 5 a 9.30

Urgell

Moviment de joves cristians

Calendari pel mes de febrer: dia 2, acció comarcal a Bellver de Cerdanya; dia 3, Pentatema a Organyà; dia 6, preparació de la celebració joves de la Pasqua a Lleida; dia 7, id. a Barcelona; dies 9 i 10, «Guardiolada», Trobada i estudi Pentatema; dia 13, preparació de l'acció comarcal a Ollana; dia 16, acció comarcal a Ollana; dia 17, Trobada de Pentatema a la Pobla de Segur; dia 20, preparació de l'acció comarcal a Castellserà; dia 23, revisió d'activitats a Artesa de Segre; dia 24, acció comarcal a Ponts; dia 26, preparació de l'acció comarcal a Tremp; i dia 27, id. a Ponts.

Solsona

Cursets prematrimonials

Els tres arxiprestats de la zona de la Segarra, ofereixen un cursat de preparació al matrimoni, els dies 11-23 de febrer, a Cervera.

SURET DOMINUS

Girona

Aplec de sant Mer

El primer diumenge de febrer, dia 3, es fa l'aplec de sant Mer, ermita situada al terme de St. Esteve de Guàrdies. A les 12 del migdia es celebrarà la missa a l'esplanada de l'ermita. L'aplec de sant Mer, des de fa temps, és un dels més concorreguts i populars.

Un obsequi

**Catalunya
Cristiana**

que dura tot l'any

El Balanç de l'Església holandesa

El sínodo de l'Església holandesa, inaugurat el dilluns dia 14, té una importància que ultrapassa els problemes dels catòlics d'aquell país. Les seves divisions travessen verticalment tot el poble cristià, el clergat i l'episcopat. Sols parcialment es tracta de problemes específics de l'Església neerlandesa; la majoria els trobem plantejats també, amb matisos propis, sobretot en els països occidentals: el matrimoni dels preveres, l'ecumenisme, la presentació dels dogmes essencials del cristianisme a l'home d'avui, la investigació teològica, la pràctica pastoral...

L'Església neerlandesa és una de les que s'han plantejat més francament — és el seu tarannà — l'experimentació de noves fórmules pastorals, fins les més arriscades, i l'adopció de les hipòtesis teològiques d'última hora.

El poble cristià n'ha resultat dividit i desorientat i, el que és més greu, l'episcopat ha estat també arrossegat per aquest trencament fins al punt de trobar-se pràcticament incapac d'exercir un magisteri col·lectiu coherent com ho exigeix la naturalesa del ministeri episcopal, i com ho ha demanat i ho ha facilitat el Concili Vaticà II configurant les Conferències episcopals.

El recurs a l'arbitratge i a l'ajuda fraternal de Pere s'imposava i els bisbes neerlandesos han demostrat llur «sentit catòlic» al demanar-lo ells mateixos. Amb ell, estar intentant de discernir, entre les múltiples temptatives de renovellament, que ha fet créixer la vida de la comunitat eclesial i n'ha afirmat la fe, i que, al contrari, ha portat a una pèrdua d'identitat cristiana. El criteri, a l'hora de jutjar, no pot ser altre que la fidelitat al Concili i a la interpretació autoritzada que n'ha fet Joan Pau II amb la recent encíclica «Redemptor hominis».

L'adquisició central del Concili és l'exigència, per l'Església, de partir de l'home. L'Església no existeix per a ella sinó per a l'home. És la serventa de Déu perquè els homes puguin trobar-lo. L'Església, segons la fórmula clàssica «ha de parlar a Déu dels homes, i als homes els ha de parlar de Déu». Ara bé, per parlar als homes no n'hi ha prou en substituir el llatí de la litúrgia per les llengües vives; cal entrar en la mentalitat, en els problemes, en les esperances, i en la desesperació de l'home modern. Calen conceptes nous per a poder dir «la fe de sempre» a l'home d'avui, i s'ha de fer un esforç d'imaginació creadora per a encertar noves maneres de viure «com els cristians de sempre». El mèrit de l'Església neerlandesa és d'haver-ho intentat amb gosadia i tots els ho hem d'agrair. Sols una minoria de nostàlgics cauran en la temptació del revanxisme que els desqualifica.

Afirmada la necessitat d'una renovació per part de l'Església — el Concili l'ha exigida i l'ha encarrilada — resta que no qualsevol innovació és necessàriament renovadora. Es qüestionar ha de jugar a ple el carisme de discerniment dels bisbes en comunió amb el Papa. Per exemple, certa manera d'entendre l'home, per moderna que sigui, pot ser incompatible amb l'Evangeli i li caldrà «convertir-se» si vol ser il·luminada per la Paraula salvadora. És cert que la teologia ha «d'escoltar» les ciències de l'home, però no a ulls clucs i per tres raons ineludibles: primera, perquè d'antuvi ha «d'escoltar» Déu — el «xema Israel» funda la fe i, per tant, la teologia —; segona, i conseqüent, perquè el creient sap que en tot allò que és humà hi ha quelcom d'original que és opac a la llum de Déu — no hi ha consagració sense exorcisme previ diria el cardenal Suhard —; i finalment perquè les ciències de l'home, a més de no ser un «absolut» — el qual no pretenen, a no ser les que són tributàries de dogmatismes científics —, no han arribat pas a conclusions definitives (Vegis l'article d'Etienne Borne en el número anterior de CATALUNYA CRISTIANA). I si mai podrien pretendre que la teologia — o la pràctica pastoral — de l'Església abandonés el dipòsit revelat per a seguir-les, ni tant sols sovint ofereixen prou garanties per assajar, sobre bases sòlides, noves formulacions i noves pràctiques. I aquí sí que l'Església holandesa, altra vegada, ha fet un bon servei a l'Església universal. A un preu potser massa elevat, ha demostrat abastament que certes innovacions «buidaven» literalment l'Església.

Entrevista entre avió i avió, a Barcelona

Mn. Joan Esquerda: «L'opressió és la clau de la teologia de l'alliberament»

Joan Esquerda Bifet, director del «Centre Internacional d'animació missionera» a Roma, és una d'aquelles persones que quan es pot parlar amb elles fóra imperdonable de no fer-ho. Lleidatà, coneix molt bé els països sud-americans i africans i, tal com assenyala el seu últim llibre, «sembrador de la pau», missió que exerceix d'ençà que sortí el semanari diocesà de Lleida, fa ja alguns anys.

El pare Esquerda viatja continuament organitzant cursos, conferències, tot intentant que el món reflexioni sobre les seves actituds. Fa poc ha estat a Barcelona parlant sobre tres temes que per a ell són fonamentals: la vocació com a opció de vida; els carismes com a dons extraordinaris i els ministeris com a servei en l'Església. Tot seguit ha emprès el viatge cap a Roma per a continuar després cap a Mèxic, Argentina i, a l'estiu, a Àfrica, Angola, Zaire, Senegal.

Fidelitat a l'Esperit

Les conferències de mossèn Esquerda a Barcelona s'han basat, com ja he dit, sobre les opcions profundes de la persona que suposen una actitud de fe i d'espiritualitat.

«L'actitud davant de la vocació — diu mossèn Esquerda — s'expressa de forma nova segons els diferents períodes de la vida. Es pot dir que s'estrena cada dia, ja que la vida ofereix continuament situacions noves, davant les quals s'ha de reaccionar segons el pes de l'amor. Per a la crida a la missió, la vida és contínua sorpresa, aventura i risc».

«Déu crida i escull cada ú en Crist, amb un amor i predilecció irrepetible, per un servei o ministeri de construcció de la comunitat en l'amor. Per això, el Senyor concedeix gràcies o carismes especials, com també dons de l'Esperit Sant, que es tradueixen en actituds de resposta».

La vocació apostòlica — segons manifesta el P. Esquerda — té diferents aspectes. És CRIDA que té la seva iniciativa en Déu i que espera una resposta a mode de trobada; és MINISTERI perquè assenyala un servei concret dins de l'Església; és CARISMA o gràcia especial de l'Esperit que ajuda a viure, segons la crida, per al bé de

tots. Els joves convidats adopten, conseqüentment, unes actituds vivencials que corresponen a aquestes facetes vocacionals. Tots ells són — diu — aspectes complementaris i que en la realitat existencial, no poden separar-se.

Les crisis de l'Església poden superar-se

El P. Esquerda és un home amb idees clares i segures. Respon net i ràs; seriós però amb una mirada transparent i nítida. Parlem de la crisi que actualment travessa l'Església en tot el món, tot i que es mostra optimista i disposat a seguir lluitant per a millorar-la.

— Quins mals pateix l'Església actual?

— Fonamentalment tres: falta d'informació, manca de formació, i manca d'espiritualitat, de pregària, de sentit de fe.

— Camins a seguir?

— Profunditzar en els mitjans, en les rutes que porten a la veritat. Per a un cristià cal que la formació i la informació siguin constants, que siguin una realitat. Però el cert és que manquen mitjans perquè sigui possible i si no ens esforcem a cercar i a profunditzar en la fe, no els trobarem pas.

En aquest sentit el P. Esquerda confia en la tasca que la joventut pot aportar i desenvolupar. «La gent jove és oberta, generosa, incondicional, i ella ha de ser la que ajudi a assolir aquesta formació espiritual, aquesta renovació interior que, amb l'ajuda d'altres generacions, condueixin a una autèntica reforma».

La teologia de l'alliberament

Joan Esquerda és un gran coneixedor de la tan esmentada «teologia de l'alliberament» a Amèrica del Sud, amb motiu de les seves llargues estades en aquells països on ha sorgit l'esmentada teologia. Intenta explicar-la, tot i que diu que és difícil de sintetitzar el seu contingut.

«La teologia de l'alliberament per a ser autèntica ha de ser integral — diu —, no parcial. Significa alliberar l'home de tot condicionament i esclavatge, opressions, ideologies i sistemes que puguin minvar la seva dignitat i llibertat».

— Com assumeix, el capitalisme, aquesta teoria?

— D'una manera parcial i per tant no del tot vàlida. El capitalisme és, de fet, quelcom més que un mètode de producció. En el fons, és una doctrina en la que l'home i els seus valors queden subordinats al lucre. Es converteix, doncs, en inhumana, materialista i antievangèlica, ja que fa una valoració merament econòmica de les coses, per més notables que siguin; està en contradicció amb el pla de Déu i es greument contrària a l'home.

— D'altra banda ens podríem preguntar si un cristià, que ha descobert les tares del capitalisme i vol col·laborar en l'alliberament integral de l'home, pot adherir-se al marxisme, convenint que trobarà una resposta total per aconseguir aquest alliberament.

— Teòricament el marxisme situa l'home al centre de l'univers i de la història; i, d'altra banda, fomenta anhels d'alliberament i solidaritat, encén en el cor dels militants un compromís generós a favor dels oprimits, sosté una «pràxis» eficaç enfront de certes injustícies... Tanmateix, es demostra tarat amb una sèrie de defectes considerables: no ofereix prou garanties de respecte efectiu per a l'home, desconeix i nega la seva transcendència espiritual i ordenament envers Déu, redueix els seus horitzons a les realitats terrenes, etcètera. Es tracta, doncs, d'un humanisme que no humanitza l'home ni l'allibera d'una manera autèntica i integral, sinó que més aviat atempta contra la dignitat de la persona humana, reduint l'home a una simple peça del partit o de l'Estat.

— Es pot parlar d'opressió sols en el capitalisme i en el marxisme?

— No. L'origen de les opressions i esclavetges es troben també fora de l'home.

Son els altres homes, les lleis, els costums, les institucions, les estructures econòmiques, socials, polítiques, religioses, culturals. Etc; en una paraula, tot el teixit de relacions socials en que està immersa la vida i l'activitat de les persones. Tot aquest teixit complex, que hauria d'ajudar l'home a realitzar-se cada dia d'una manera més completa i íntegra, es converteix a vegades, malauradament, en una xarxa espessa i anglosant que paralitza i ofega el desenvolupament d'alguns valors humans molt essencials.

Les dictadures en són un bon exemple, ¿on és la llibertat?, sembla ser que enlloc. Quan no es respecten els drets humans, quan hi ha una força econòmica o ideològica, hi ha el risc d'una imposició directa o indirecta i això ja és una opressió. Una força que es vol imposar. Aquí, també tenim dictadura, encara que alguns pensin que sols n'hi ha en alguns països concrets.

— Aleshores, ¿quina ha de ser l'actitud del cristià davant d'aquesta realitat?

— El cor de l'home ha de ser el centre principal dels esforços d'alliberament.

El meu criteri és que el que està malalt i necessita una profunda conversió és l'interioritat més íntima de l'home. El mal no és solament exterior sinó interior. L'alliberament autèntic ha d'encloure sempre la renovació interior de l'individu. El canvi d'estructura és necessari, però no suficient.

El P. Esquerda podria continuar parlant-nos hores i hores però avui té pressa, l'agó no espera. Ens quedem molts temes a la carpeta però ha promès que quan torni continuarem parlant.

Montserrat Vilaseca

El poble de Verdú vibrà d'entusiasme

Brillant obertura dels actes del IV centenari de Sant Pere Claver

VERDÚ. — Verdú vibrà d'entusiasme homenajant al seu fill més il·lustre S. Pere Claver en ocasió d'encetar-se els múltiples actes del IV Centenari, que commemorant el seu naixement, han de celebrar-se durant aquest any 1980, fins arribar a la cloenda — 9 de setembre festa de S. Pere Claver — diada que tota la conferència episcopal catalana serà present a Verdú.

La neu i el fred, no restaren lluint als actes, que començaren amb una eucaristia concelebrada per 24 sacerdots presidida pel Dr. Pont i Gol, que per ser fill d'aquesta contrada i del Bisbat de Solsona — digué en la homília — es sentia joia de ser a Verdú. També hi eren el nostre Sr. Bisbe i el viceprovincial de la Companyia de Jesús P. Francesc Xicoy.

Hi assistiren les autoritats locals presidides per la batllessa M. Eulalia Solsona i molts batlles de les poblacions veïnes.

A continuació, al Casal Verdú — de recent estrena —, tingué lloc l'acte acadèmic del pregó. El grandiosos Casal oferí una magnífica panoràmica d'assistència i d'abillament.

El conferenciant Joan Gabernet, jesuïta, fou presentat pel Pare Josep M. Torelló S. J. Rector de la Facultat de Teologia Sant Francesc de Borja de St. Cugat del Vallès.

Exposició claveriana

En una de les dependències del Santuari de Sant Pere Claver s'inaugurà una exposició de tema claverià, que recull biografies, estam-

pes, gravats, goigs, documents, música, segells etc. que ha sorprès tot hom per l'abundància i qualitat del que allí s'exposa.

A la tarda dins del programa d'actes culturals tingué lloc el debut, presentació de la Coral Sant Pere Claver. Aquest esdeveniment fou acompanyat pels orfeons i corals de zona de les terres lleidatanes.

Com a record d'aquesta vetllada, s'entregà una gerra de la típica artesia local a cada un dels grups corals i una altra al Sr. Bisbe de Solsona que volgué ser present durant tot el concert.

Amb aquesta data queda obert el IV Centenari per donar pas a d'altres celebracions de les quals anirem informant.

Ramon Boleda

Catalunya cristiana

Setmanari Popular d'informació i de cultura religioses

Impressió i administració: Carrer València, 244, 1er. Barcelona-7. Telèfons: 215.27.39, 215.27.84, 217.28.05, 215.24.33.

Edita EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Director: Joan E. Jarque i Jutjar.
Sots-director: Francesc Malgosa.
Redactor en cap: Antoni Pla i Mateu.
Publicitat: Carlos Carrero.
Administració: Juan Manuel Checa.
Composició: Agustí Condal.
Coordinació: Oriol Camps i González.

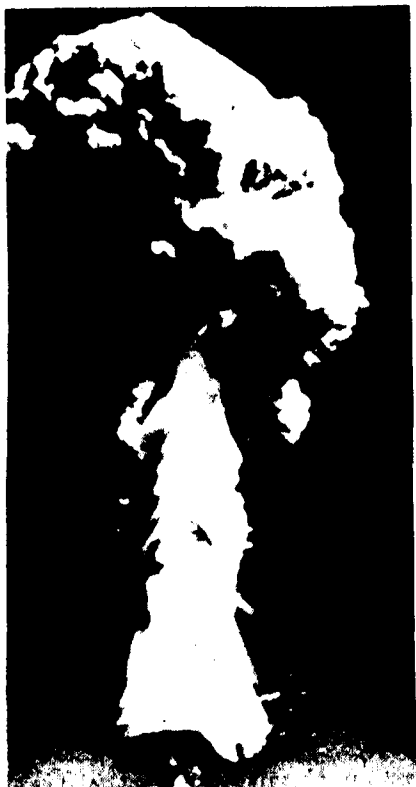
Impremta: EMSA. Carrer Lúria, Barcelona.
Dipòsit Legal: 14.387.

Agències KIPÀ, P.A. EUROPA PRESS, NC. NEWS.

En el poble natal de sant Benet

ROMA. — En aquest any, 1980, en ocasió del 150 aniversari del naixement de sant Benet, Joan Pau II visitarà Núrsia, poble natal del sant, que fou proclamat per Pau VI, patró d'Europa. Amb notu d'aquesta visita, el Papa ha rebut monsenyor Ottorino Pietro Alberti, que és al mateix temps bisbe de Núrsia i arquebisbe de Spoleto, com també l'abat de Montecassino, dom Marino Matronola, bisbe titular de Torri di Nímidia. Es en aquest lloc de Montecassino que sant Benet va fundar el seu primer monestir.

L'especte d'una guerra nuclear

El professor Maurice Louis le Prince-Ringuet comentant les advertències del Papa Joan Pau II referent a les conseqüències d'una guerra nuclear, ha declarat: «Es la primera vegada que un papa accepta aquesta gran obertura que li permet tenir una gran autoritat».

El professor Le Prince-Ringuet, antic titular de la càtedra de Física Nuclear, respon a la qüestió de saber si els científics ho havien fet tot per dissuadir el món de córrer aquest risc, ha indicat davant els micròfons de RTL: «Fou el general De Gaulle qui va prendre la decisió de fabricar bombes atòmiques a França. No va demanar mai al personal del Comissariat de l'Energia Atòmica llur parer. Aquests són els enginyers de l'armament, que estan acostumats a fer tot allò que se'ls demana en el camp dels armaments, i que van ser encarregats de la fabricació».

El professor Le Prince-Ringuet afegeix: «Els científics han d'alertar. És el que nosaltres anem a continuar fent amb la reunió d'un petit grup de l'Acadèmia Pontificia Ciències».

Els dinou assistents al Sínode Holandès

President: Joan Pau II. La seva tasca mitjancera serà fonamental. Prendrà part a totes les sessions.

Dos copresidents: cardenal Willebrands, successor d'Alfrink en la seu d'Utrecht, president de la Conferència Episcopal i primat d'Holanda. Responsable de l'Ecumenisme en la Cúria. La seva tasca en el sínodo és molt delicada: de caire moderadament progressista, presideix un episcopat dividit.

Arquebisbe Daneels, Successor de Suenens a la diòcesi de Malines-Brusel·les. És flamenc i parla perfectament l'holandès. Home de centre-esquerra, serà la veu exterior i a la vegada propera a l'Església holandesa.

Els bisbes de les sis diòcesis holandeses (a més d'Utrecht):

Monsenyor Ernst, de Breda, 58 per cent de catòlics. Progressista. Ha dit que esperar un Sínodo difícil, però que obri camins cap al futur.

Monsenyor Möller, de Groninga, 9 per cent de catòlics. Caire moderadament progressista.

Monsenyor Zwartkruis, de Haarlem, 32 per cent de catòlics. Progressista.

Monsenyor Simonis, de Rotterdam, 26 per cent de catòlics. Conservador. 48 anys.

Monsenyor Gijzen, de Roermond,

Joan Pau II amb el cardenal Daneels, un dels copresidents del Sínodo Holandès

95 per cent de catòlics. Decididament conservador.

Monsenyor Bluyssen, d'Hertogenbosch (Bois-le-Duc), 80 per cent de catòlics. Progressista.

Els sis presidents d'organismes de la Cúria: hi prendran part només quan els interessi el tema tractat; en aquest cas, tindran dret de vot com un membre més.

Seper (Doctrina de la Fe). Iugoslau.

Baggio (Bisbes). Itàlia.

Knox (Sagraments, Culte Diví). Austràlia.

Oddi (Clergat). Itàlia.

Pironnio (Religiosos). Argentí.

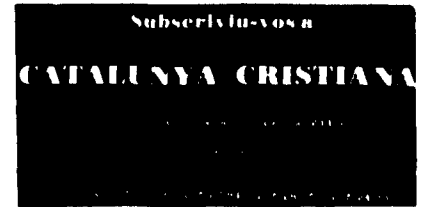
Garrone (Seminaris, Educació Catòlica). Francès.

El secretari general del Sínodo dels Bisbes: Josef Tomko (txecoslovac). El secretari especial del Sínodo holandès: professor pare Joseph Lescrawaet, de 57 anys, i dos religiosos holandesos: pare Petrus van den Biesen, 69 anys, prior dels benedictins. Pare Adrianus van Luyn, 45 anys, provincial dels vianes de Sant Joan Bosco.

Prensa periòdica catòlica en el món

ROMA. — L'«Anuari Pontifici del 1977» ofereix l'estadística de la Premsa Catòlica en el món durant aquest any. Es tracta de periòdics d'inspiració religiosa, des del periòdic d'informació general i de gran tiratge fins al petit periòdic de contingut específic i limitat a uns cent exemplars. La llista és necessàriament incompleta. El nombre de publicacions és el següent: Àfrica, 337; Amèrica, 1.137; Àsia, 484; Europa, 2.645; Oceania, 66. Total: 4.669.

El nombre d'exemplars anuals fou de 1.858.197.000. Pel seu contingut: 1.113 són d'informació general, 871 de vida parroquial, 625 d'educació i cultura, 524 de pastoral, 298 d'activitat missionera, 293 de litúrgia, 251 de catequesi, 217 d'espiritualitat, 205 de filosofia i teologia, 108 d'informació i activitat vocacional i 164 d'altres temes.

Anuari Pontifici 1980

Presentació de l'«Anuari Pontifici 1980»

El cardenal Agostino Casaroli, secretari d'Estat del Vaticà, acaba de presentar al Papa Joan Pau II el primer exemplar de l'edició corresponent al 1980 del tradicional «Anuario Pontificio».

El Papa expressà la seva satisfacció per aquesta nova edició de tan important document de la Santa Seu i remarcarà la seva utilitat per al coneixement de l'organització de l'Església catòlica, des del Sacre

quebisbat i bisbat, són 2.329 arreu del món.

A més hi ha 1.988 seus titulars, 94 prelatures, 21 abadies «nullius», 9 administracions, 18 exarcats i ordinariats de ritus oriental, 73 vicaris apostòlics, 59 prefectures apostòliques i 3 missions «sui juris».

Tanmateix cal remarcar 27 vicariats castrenses, 98 conferències episcopals, 13 sínodes patriarcal i assemblees episcopals de ritus oriental, deu reunions internacionals de conferències episcopals, d'entre les quals hi destaca el con-

Col·legi i la Cúria Romana fins les diòcesis del món on existeix una comunitat de fe catòlica.

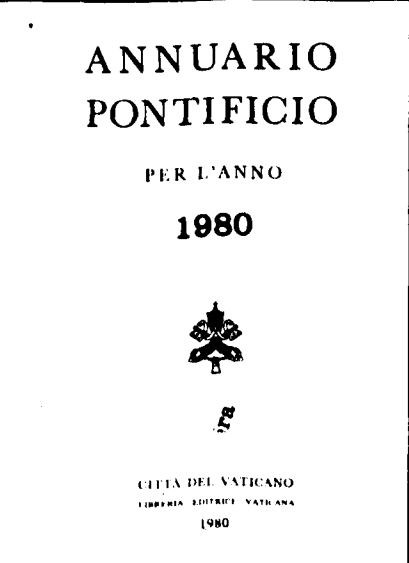
L'«Anuario Pontificio» és, efectivament, un instrument de treball indispensable per als qui desitgen disposar de dades estadístiques segures i responsables envers la vida i l'organització de l'Església, tant a Roma, al Vaticà, com a qualsevol altre lloc del món dels nostres dies.

Més de dues mil pàgines

El volum, que aplega un nombre total de més de dues mil pàgines, inclou les dades referents a totes les circumscripcions eclesiàstiques, indicant la seva superfície, població total i el nombre de catòlics, parroquies, sacerdots, religiosos, religioses, diques permanents i seminaristes.

Algunes dades

Segons les dades recollides al volum, en aquest començament d'any hi ha en el món eclesiàstic 128 cardenals i les diòcesis residencials, arseu episcopal de l'Amèrica llatina, conegut per la sigla CELAM.

Instituts religiosos

Els instituts religiosos masculins són 225, amb un total de 245.039 membres, i de instituts de caire femení de dret pontifici n'hi ha 1.197, amb un total de 751.395 religioses, la qual cosa vol dir quasi un milió de membres.

L'any passat foren nomenats 133 arquebisbes i bisbes, i la Santa Seu va establir relacions diplomàtiques amb sis Estats: Bahames, Barbados, Grècia, Granada, Jamaica i Mali, a més de la delegació apostòlica creada a Sierra Leona.

A l'acte de presentació de l'«Anuario» hi assistiren l'arquebisbe espanyol Eduardo Martínez Somalo, substitut de la Secretaria d'Estat; monsenyor Pietro Silvì, encarregat de l'oficina central d'estadística de l'Església, responsable de l'edició; i els directius de la tipografia poliglota vaticana.

Aquest «Anuario Pontificio 1980» hom creu que estarà a disposició del públic a principis de la segona quinzena d'aquest mes de gener.

Documents

Joan Pau II i la mare Teresa de Calcuta

«Que Déu beneixi el servei apostòlic de la mare Teresa i de la seva congregació de Missioneres de la Caritat. Que el misteri del Naixement de Jesús transformi en alegria pregona el seu cansament quotidià i el seu servei als minusvàlids i als que moren de fam. La mare Teresa ha dedicat la seva vida amb abnegació total als més pobres i abandonats, als que no tenen llar, als cecs, als leprosos, als infants abandonats.

El seu és un testimoni seguit d'amor pregona als germans i un estímul fecund per a l'autèntica promoció humana i social.

Tant les religioses de la mare Teresa, com tantes altres de diverses congregacions saben molt bé, com és de gran l'alegria que s'experimenta en oblidar-se de si mateixes per a poder fer el bé als altres. (L'Osserv. Rom. 26-12-79.)

Pregar

per les vocacions

Així s'expressà Joan Pau II: «Es necessari pregar amb major intensitat perquè madures les ànimes dels joves la vocació de la vocació, tant la sacerdotal com la religiosa».

La vocació és sempre un do de Déu a una persona determinada, i és també un do de l'Església. Aquest do s'expressa en la resposta positiva a la crida del Crist. Demanem al Senyor que continui cridant al seu servei i que els cridats responguin generosament a la seva invitació. (Audiència General. 11-12-79.)

La vida cristiana a Veneçuela

«Amb els pastors de les 28 circumscripcions eclesiàstiques en què es divideix el territori nacional, he tingut l'oportunitat d'aturar-me sobre alguns problemes als quals dediquen molta sol·licitud i que tenen molt d'interès també per a mi, com a pastor de l'Església universal:

— El compromís per la família, perquè sigui una veritable petita església domèstica, escola de vida i de santedat.

— La necessitat d'una catequesi que respongui a les exigències de la societat actual.

— La pastoral de les vocacions pel sacerdot i per a la vida religiosa, tan vitals per al futur de l'Església.

La responsabilitat dels catòlics per la promoció humana, tant dintre de la comunitat nacional, com en l'àmbit del continent de l'Amèrica llatina.» (L'Osserv. Rom. 3-12-80.)

La ciencia y conciencia de su médico deben ser su única guía para el cuidado de su salud
Recuerde: Agua FOURNIER es una excelente colaboradora en muchos tratamientos

Després de llegir
Catalunya cristiana
 no la llencis
 passa-la als amics!
 C. Valencia, 244, 1.º,
 Barcelona 7.
 Teléfonos: 215.27.39, 215.27.84,
 215.28.05, 215.24.33

La catequesi del Papa

A la plenitud del cos pertoca la plenitud interior

1. — ¿Què és la vergonya i com explicar la seva absència en l'estat d'innocència originària, en la mateixa pregona del misteri de la creació de l'home com varó i dona? Dels anàlisis contemporanis de la vergonya i sobretot del pudor sexual se'n dedueix la complexitat d'aquesta experiència fonamental en la que l'home s'expressa com persona d'acord amb l'estructura que li és pròpia. En l'experiència del pudor, l'ésser humà experimenta la temença en relació al «segon jo» — així, per exemple, el varó enfront a la dona — i és això substancialment temor pel propi «jo». Amb el pudor el ser humà palesa quasi «instintivament» la necessitat de l'afirmació i de l'acceptació d'aquest «jo», segons el seu valor just. Ho experimenta alhora dintre d'ell, com a l'exterior, davant a «l'altre». Pot dir-se, doncs, que el pudor és una experiència complexa també en el sentit que, com allunyant a un ésser humà de l'altre — la dona del varó — a la vegada busca la seva proximitat personal, creant-els-hi una base i un nivell idonis.

Per igual raó el pudor té un significat fonamental en quant a la formació de l'ethos en la convivència humana, i especialment en la relació varó-dona. L'anàlisi del pudor implica clarament com està arrelat en profunditat en les mútues relacions, com expressa ben exactament les regles essencials en la «comunitat de les persones» i d'igual manera el profundament que afecta la dimensió de la «soledat» originària de l'home. L'aparició de la «vergonya» en la successiva relació bíblica del capítol 3 del Gènesi, té un significat pluridimensional i al seu temps ens convidaria a reprendre de nou el seu anàlisi. En canvi, ¿què significa la seva absència originària en el Gènesi 2,25, «eren nus i no se n'enrogién».

El significat del cos humà

2. — Abans de res, cal establir que

es tracta d'una real no presència de la vergonya, i no pas d'una carència d'ella o d'un subdesenrotllament de la mateixa. Aquí no podem sostenir de cap manera una «primitivitat» del seu significat. Per tant, el text del Gènesi 2,25, no solament exclou de manera decidida la possibilitat de pensar en una «falta de vergonya», o sigui la impudícia, sinó més encara, exclou que sigui explicada mitjançant l'analogia amb algunes experiències humanes positives, com per exemple, les de l'edat infantil, o les de la vida dels coneguts com pobles primitius. Aquestes analogies no únicament són insuficients, sinó que a més poden ser falacioses. Les paraules del Gènesi 2,25 «i no se n'enrogién», no demostren carència, sinó tot el contrari, serveixen per a indicar una especial plenitud de consciència i d'experiència, majorment la plenitud de comprensió del significat del cos, unida al fet de que «eren nus».

Que calgui comprendre i interpretar així el text esmentat, ho testifica seguidament la continuació del relat jahvista on l'aparició de la vergonya, i sobretot pudor sexual, està vinculada amb la pèrdua d'aquesta plenitud originària. Pressuposant, doncs, l'experiència del pudor com experiència «de límit» hem d'interrogar-nos a quina plenitud de consciència i d'experiència, en particular, a quina plenitud de comprensió del significat de la nuesa originària de la qual parla el Gènesi 2,25.

3. — Per respondre a aquesta pregunta, convé tenir present el procés analític fet fins ara, que té la seva base en el conjunt del passatge jahvista, en aquest context, la soledat originària de l'home es manifesta com «no-identificació» de la pròpia humanitat amb el món dels éssers vivents (animalia) que l'envolten.

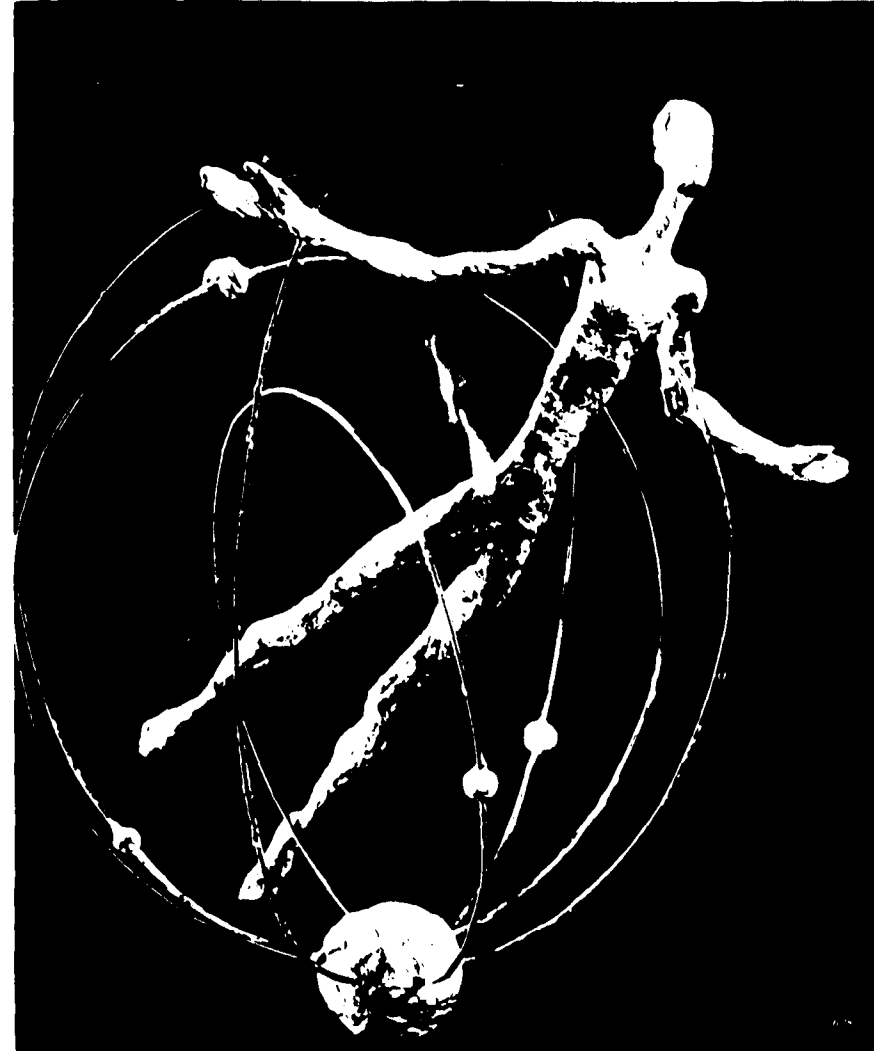
Aquesta «no-identificació», després de la creació de l'home com varó i dona, cedeix el lloc al descobriment feliç de la humanitat pròpia amb l'a-

jut «de l'altre ésser humà»; així el varó reconeix i retorna a trobar la pròpia humanitat «amb l'ajut de la dona» (Gèn 2,25). Això realitza, a l'ensem, una percepció del món, que es fa directament a través del cos «carn de la meua carn». És la font directa i visible de l'experiència que ressol establir la seva unitat en la humanitat. Per això, no és difícil atendre que la nuesa pertoca a aquesta plenitud de consciència del significat del cos, que es deriva de la típica percepció dels sentits. Pot pensar-se en aquesta plenitud amb categories de veritat de l'ésser o de la realitat, i pot dir-se que el varó i la dona originàriament havien estat donats l'un a l'altre precisament segons aquesta veritat en quan «eren nus». En l'anàlisi pot prescindir-se del tot d'aquesta dimensió. Aquest fet en la percepció del món — en el seu aspecte «exterior» — és un fet directe i quasi espontani anterior a qualsevulla complicació crítica del coneixement i de l'experiència humana, i apareix estretament vinculat a l'experiència del significat del cos humà. Així ja es podia percebre la innocència originària del «coneixement».

La comunicació

4. — Malgrat tot, no es pot individualitzar el significat de la nuesa originària considerant només la participació de l'home en la percepció exterior del món; no es pot establir sense davallar a allò que és més íntim de l'home. El Gènesi 2,25 ens endinsa justament a aquest nivell i vol que nosaltres cerquem allí la innocència originària del conèixer. Efectivament, cal explicar i medir, amb la dimensió de la interioritat humana, aquesta especial plenitud de la comunicació interpersonal, gràcies a la qual, varó i dona «eren nus i no se n'enrogién».

El concepte de «comunicació» en el nostre llenguatge convencional, ha estat quasi alienat de la seva més

pregona, originària matriu semàntica. Es vincula sobretot a l'esfera dels medis, o sigui, en la seva major part a allò que serveix per a l'enteniment, l'intercanvi, l'acostament. No obstant és lícit suposar que en el seu significat originari i més profund, la «comunicació» estava i està directament unida a subjectes que es «comuniquen» precisament a base de la «comú unió» existent entre si, tant per assolir, com per a expressar una realitat que és pròpia i pertinent només a l'esfera de subjectes-persones. Així el cos humà adquireix un significat completament nou que no pot ser col·locat en el pla de la restant percepció «externa» del món. És un fet, el cos expressa a la persona en el seu ésser ontològic i existencial, que és quelcom més que «l'individu», i per tant expressa el «jo» humà personal, que construeix de dins estant la seva percepció.

La comunió interpersonal

5. — Tota la narració bíblica, i sobretot el text jahvista, ensenya que el cos a través de la pròpia visibilitat manifesta a l'home i, manifestant-lo fa d'intermediari, és a dir, fa que el varó i la dona des del començament «comuniquen» entre ambdós segons aquesta «communio personarum» volguda pel Creador precisament

per a ella. Només aquesta dimensió, segons sembla, ens permet comprendre de manera apropiada el significat de la nuesa originària. A aquest intent, qualsevol criteri «naturalista» pot ser d'un gran ajut. El Gènesi 2,25, parla certament d'alguna cosa extraordinària que està fora dels límits del pudor conegut mitjançant l'experiència humana, i que a la vegada decideix la plenitud particular de la comunicació interpersonal, arrelada en el mateix cor d'aquesta comunió, que ha estat revelada i desenrotllada així. En aquesta relació, les paraules «i no se n'enrogién» poden significar — in sensu obliquo — solament una profunditat original al refermar allò que és inherent a la persona, el que «visiblement» és femení i masculí, a través del qual es constitueix la «intimitat personal» de la comunicació recíproca en tota la seva radical senzillesa i puresa. A aquesta plenitud de percepció «exterior» expressada valent-se de la nuesa física, correspon la plenitud «interior» de la visió de l'home en Déu, resumint, segons la mida de la «imatge de Déu» (Cf. Gen 1,17).

Haurem de completar encara l'anàlisi d'aquest text tan important, durant les meditacions que properament seguiran.

(Audiència General, 19-12-1979)

Crònica de Roma

El Sínode holandès, presidit pel Papa

El darrer dia 14 va començar a Roma el Sínode especial de l'Església holandesa. A una setmana d'aquesta reunió, dues idees envolten l'ànim de tot el qui segueix amantent l'actualitat eclesial: primerament l'afer dels teòlegs, i més concretament, l'interrogatori al dominic holandès Schillebeeckx pesará en l'ànim dels assistents al Sínode; i segon, el resultat de les deliberacions sinodals marcarà, d'alguna manera, el futur del magisteri pontifical de Joan Pau II.

El Papa Joan Pau II prengué la iniciativa de convocar a Roma als bisbes holandesos amb el fi de tractar amb ells els problemes teològics i pastorals que en aquests moments afecten a l'Església dels Països Baixos. Així li feia saber el prosecretari d'Estat, monsenyor Agustino Casaroli, al president de la Conferència Episcopal holandesa, cardenal Willebrand, el darrer 25 de maig.

Serà per això mateix un Sínode especial, per a tractar com és de rigor, un problema coent en una nació, en concret. En aquest cas, Holanda.

En aquests moments la situació de l'Església dels Països Baixos és ben complexa. Joan Pau II que ha rebut informació directa a través de cada un dels bisbes holandesos coneix bé el tema que serà sotmés a discussió. El Sínode girarà entorn al següent punt: «El treball pastoral de l'Església en els Països Baixos en l'actual situació».

Sota aquest epígraf seran analitzats aspectes sumament complexos de l'Església holandesa: la col·legialitat, la funció dels nous instruments pastorals, com el Concili Pastoral Nacional (LPD), la desconfessionalització del país, la minva del nombre de sacerdots, l'ecumenisme, etcètera.

Però és l'aspecte de la col·legialitat el que més centra particularment l'interès del Sínode. L'objectiu del Sínode, ha recordat la Conferència Episcopal holandesa, és enfortir la col·legialitat dels bisbes entre ells i dels bisbes amb el Papa; promoure la unitat de les conviccions i de les accions, discutir sobre la vida de

l'Església i sobre la seva responsabilitat en el món d'avui.

Tot amb tot, les coses no es presenten gens fàcils. L'Església dels Països Baixos que compta amb sis milions de catòlics (el 40 per cent de la població), 3.964 sacerdots i 1.587 religiosos, se'ns presenta amb serioses diferències internes.

La divisió va sorgir entre 1965 i 1970, amb motiu del concili pastoral. Posteriorment tot s'anava a complicar amb la nominació de dos bisbes de signe tradicionalista per les diòcesis de Rotterdam i Roermond, monsenyors Simonis i Gijzen, respectivament.

Monsenyó Gijzen anava a iniciar una campanya d'orientació clarament integrista, rodejat d'un petit sector de fidels ultraconservadors, fet que constituïa una amenaça en originar envers una polarització en l'Església catòlica dels Països Baixos. Amb avinentesa d'una entrevista concedida pel bisbe de Rotterdam a la revista «Elsevier Magazine», es produeix la reacció per part del cardenal Willebrand, que va retornar les coses al seu lloc. «L'entrevista — va confessar el president de la Conferència Episcopal — es presenta novament com una presa de posició de l'un contra l'altre, deixant indiferents a uns quants i fent patir a uns altres. Sigui com sigui, posant en perill d'aquesta manera la unitat i la credibilitat del Col·legi Episcopal... Tot el que ha passat en els passats dies (gener de 1979) a la nostra província eclesiàstica és una cosa tràgica. La tempesta que ha sorgit causa inquietud i malestar. L'Església que és senyal d'unitat, corre el risc de convertir-se en senyal de divisió».

Assolirà el Sínode superar aquesta divisió crítica dins l'Episcopat? El cardenal Willebrand ha manifestat la seva confiança en que així sigui, doncs un Sínode ja és un intent de superar la divergència. L'expectació, de cara al que vagi a succeir a partir del dia 14 a Roma, és, no cal posar-ho en dubte, ben fonamentada.

E. G.

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Diumenge, dia 27 de gener del 1980, a les 18 hores

JUGEND SYMPHONIE ORCHESTER

(GYMNASIUM de VIERSEN - DULKEN)
ORQUESTRA INTEGRADA PER SETANTA CINQ NOIS I NOIES DE DOTZE A DIVUIT ANYS

en la seva primera visita a CATALUNYA

ORFEO LAUDATE i ORQUESTRA JOVENTUT PERCUSSIONISTA

al retorn dels concerts celebrats darrament a ROMA

Al "CAVALL FORT"

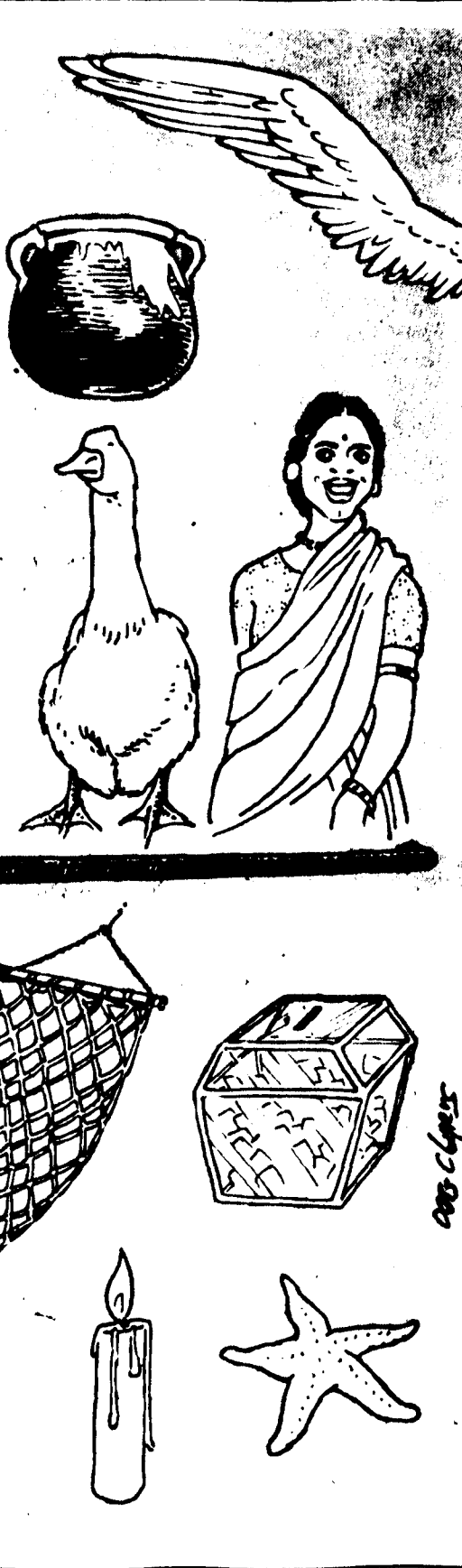
hi ha una llicó per a nens i nenes
amb premis de "la Caixa".

Voleu participar en el sorteig dels premis següents?

Una bicicleta DERBI
Un joc de sabres
Un joc de taula
Una patina
Una capsa d'aquarel·les

L'article definit del femení, la, pren la forma apostrofada (l') davant els mots començats en vocal o h, excepte davant una i o bé una u àtones, és a dir, sense accent tònic. Ex.: l'àvia, l'es-pasa, l'hora, l'indole, l'unça. Però: la idea, la humitat, la unitat.

Llegiu detingudament, en primer lloc, la norma que tracta de l'apòstrof de l'article definit la. Escriviu en un full de paper els noms de les coses dibuixades en aquesta pàgina, precedits per la forma de l'article definit que hi convingui (la o bé l'). No us hi deixeu el vostre nom i la vostra adreça i aneu-los a portar a qualsevol de les sucursals o agències de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis i entre totes les respostes correctes rebudes "la Caixa" sortejarà els cinc premis indicats al cap de la pàgina.

Solució i guanyadors del concurs núm. 411.- Conill a la brasa amb allioli. Em costa una mica de creure. Amb la clenxa ben partida... Volem pa amb oli. Encara no em teniu. Amb prou feines hi cabreu! Em sembla que hem perdut el camí. Em fa anar de corcoll. Mira'm i no em toquis! Em rento amb sabó.

Pere Reus i Agutí, de Granollers (una bicicleta DERBI)
Eduard Farré i Garriga, de Caldes de Malavella (un monopati)
Núria Benseny i Dalmau, de Lleida (una nina de drap)
M. del Carme Unió, de Gandesa (una capsa d'aquarel·les)
Santi Riera i Mora, de Barcelona (una pilota de futbol)

PATROCINAT PER: CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

Dels nostres bisbes

Sóc deutor a moltes persones

Beivolguts:

Estem habituats a tenir tants serveis a mà que ja no ens sorprenem de res. Estem perdent la capacitat de sorpresa.

Aquest matí he tingut aigua per rentar-me i ho he trobat normal. Només de marcar unes xifres del telèfon, m'ha respost la veu que jo esperava. Al vespre he obert el televisor i han aparegut unes imatges que parlen i es mouen des de kilòmetres lluny. No m'he sorprès de res.

Hi estic tan avesat que si l'aigua no raja protesto i si la veu no respon o les imatges surten borroses, perdo la paciència.

Les persones implicades en tot aquest funcionament són incomputables. Són massa els qui han gastat llurs energies per fer avançar els estudis sobre la dinàmica de l'aigua o les ones hertzianes perquè me'n pugui recordar. Gaudeixo de les seves descobertes com si em fossin degudes. Abans de sortir de casa, aquest matí, ja he necessitat molts serveis. Des de la llum de la cambra al pa de l'esmorzar... Es veu bé que per a viure necessito les ajudes de molts. La comunitat es crea amb l'esforç de tots.

Jo rebo molt d'un cap a l'altre del dia; tot sol no em basto. Per poder exercir els meus drets com a persona necessito que els altres compleixin els seus deures. En definitiva són la font de la bona convivència.

Quan això es dona, la glòria de Déu apunta, perquè Déu no és glorificat per l'encens o els cants sinó per l'home que viu com a tal.

Ben vostre,

Jaume Camprodon
Bisbe de Girona

Breus

Badalona: Activitats del Grup Escolta Champagnat

El Grup Escolta Champagnat de Badalona, que pertany a l'associació juvenil CENTRE MARISTA D'ESCOLTES (C. M. S.) s'ha proposat pel present curs escolta els següents objectius: Amistat, obertura devers altres grups juvenils, aprofundiment en la fe cristiana i la vida escolta per mitjà del Campament d'Estiu.

Durant aquest primer trimestre passat són moltes les activitats portades a terme si tenim en compte que una de les característiques escoltes és l'acció.

Xerta: Borraïnes i reunions

Els xertolins tenen fama de solera cívica i religiosa. El callu, a vegades només present a les brases, es revifa comunitàriament per obra i gràcia d'unes festes les de Sant Martí, el seu patró, amb conferències culturals, primeres comunions, confirmacions.

Ara ha estat notícia periodística la borraïna que la Comissió de festes de l'ajuntament va preparar per a tot el poble: 600 borraïnes ben untades amb mel i regades amb 20 litres de vi dolç, baixat expressament de Vinebre, van ser l'epíleg popular a la plaça major. Una vegada acabada la Missa del Gall tothom va poder participar de la borraïna, alçar el porró, fer gresca, ballar i cantar les nades constituint un signe de gran comunitat que festa, unitat i oberta, el naixement del Jesuït. Una bona part ompliren el temple per assistir a l'Eucaristia i ofrenar queviures i diners per als asils tortosins.

Mobilització a favor de CATALUNYA CRISTIANA

Grups promotors de CATALUNYA CRISTIANA

— En l'arquebisbat de Tarragona han començat a rutllar els anomenats «Grups d'Avanguardistes de CATALUNYA CRISTIANA». El grup núm. 1 és el de Vimbodí, que des de les primeres setmanes del llançament de CATALUNYA CRISTIANA n'ha promogut la difusió amb un gran entusiasme. Tan de bo siguin molts els que segueixin el seu exemple.

— Un nombrós grup de nois i noies del Centre d'Espiritualitat Mare de Déu de la Pau de la ciutat de Barcelona, ja fa algunes setmanes que amb el degut permís dels senyors rectors, s'ha fet càrrec de la venda pública de CATALUNYA CRISTIANA entre els fidels assistents a les celebracions dominicals de les parròquies de Ntra. Sra. de la Pau i Ntra. Sra. de la Bonanova de la ciutat de Barcelona.

— Un grup de joves de la Federació de Cristians de Catalunya

promou amb gran entusiasme la difusió de CATALUNYA CRISTIANA a la ciutat de Terrassa, no solament amb la venda pública, sinó també amb la capacitat de nous subscriptors.

— Un grup de la Legió de Maria es fa càrrec de la difusió de CATALUNYA CRISTIANA entre els fidels i simpatitzants del lloc de culte que la Congregació de la Missió (P. P. Palla) té a Figueras.

Encoratjaments

— El «Full diocesà» de Girona en el seu darrer número, publica la següent nota:

— CATALUNYA CRISTIANA: El setmanari popular d'informació i de cultura religiosa CATALUNYA CRISTIANA, que ha arribat ja al número 18, va arrelant a poc a poc a casa nostra com una bona eina d'informació i formació cristiana. Experimenta tanmateix les dificultats pròpies de tota publicació com ho demostra el fet que el tiratge global és d'uns vint-i cinc mil exemplars encara no. El seus responsables

Agermanar els nens de tot el món

Aquest diumenge, 27 de gener, Diada de la Santa Infància

La Delegació Diocesana de Missions de l'Arquebisbat de Barcelona, amb motiu de la Diada de la Santa Infància, ha fet públic el següent comunicat.

S'ha acabat un any dedicat internacionalment als infants de tot el món. El balanç no deu ser massa optimista, per les informacions donades pels mitjans de comunicació.

Els cristians que en aquests dies nadalencs hem contemplat l'Infant de Betlem, en el qual veiem l'esperança i la salvació, volem seguir ajudant els nens i nenes del món a desenvolupar-se com a éssers humans, cridats a viure com a Fills de Déu i germans de tots.

El Moviment Infantil Missioner, M. I. M., té — des de fa molts anys — l'anhel d'agermanar els nens de tot arreu:

— Els d'aquí a casa nostra per obrir-los un horitzó ampli, on hi capiguin — a nivell infantil — les persones i les necessitats d'altres nens d'arreu del món.

— Els d'altres països, per tal de fer-los arribar l'estimació i l'ajuda dels d'aquí, i la seguretat que necessitem

no sols les fotografies de nens famèlics o fugint de les guerres, sinó les seves experiències i la seva amistat.

Com que sense estimar els altres no podem viure el missatge d'amor de l'Infant de Maria, ens cal pensar sovint en els nens d'aquí, i els del Tercer Món. Tots estan cridats a la plenitud humana i cristiana. També els gran necessitem els nens de casa

nostra i del món sencer per no envellir la nostra esperança.

Per dur a terme aquesta tasca gegantina tenim uns mitjans molt petits però que s'han manifestat eficients: durant el curs, el Moviment Infantil Missioner i la seva revista «Gesto» i ara, el diumenge 27 de gener, la diada coneguda amb el nom de «Santa Infància».

Comportarà unes despeses importants

Ampli pla d'acció contra les drogues a Barcelona

BARCELONA. (Barcelonés). — La secretaria de la Comissió Interministerial per a l'estudi dels problemes derivats de les drogues, ha fet una primera proposta d'accions al Patronat del Fons Nacional d'Assistència Social. Aquesta proposta es refereix a Barcelona.

Aquesta proposta, constaria de: un centre de documentació i informació, proposat per la Generalitat; un servei municipal de lluita contra les toxicomanies per l'Institut Municipal de psiquiatria; un programa de prevenció i tractament de toxicòmans pels centres de salut mental de la

AISNA; un programa d'educació preventiva per EGB a càrrec de l'ICE de la Universitat Autònoma; unes activitats generals d'informació i tractament per al drogadipte; l'edició d'un manual d'educació sobre drogues a càrrec de l'Ajuntament de Barcelona, i una planificació de lluita contra la farmacopendència promogut per la Clínica Mental de la Diputació de Santa Coloma de Gramenet per a aconseguir un centre d'orientació i prevenció per a l'establiment d'una comunitat terapèutica.

Pel foc de la prova

La ruta del cristià no pot trencar-se a mig camí sinó que ha d'arribar al terme definitiu del viatge: La possessió de Déu, a la plenitud i al sentit del misteri de la fe. Fe transparent i forta tothora. I forta a través de la prova. Una fe sense prova no és fe. Quantes de vegades la fe de Moisès és provada per Déu més enllà de tot raonament i de tota possibilitat humana! Demana, exigeix la llibertat del seu poble al faraó i es fa, a la vegada, cabdill d'aquest poble dur de bescollir; i és temorenc i mancat de destresa i de paraula fàcil. «Gràcies a la fe tingué el coratge d'abandonar el país d'Egipte sense témer la indignació del rei, que mai no perdoia de vista Déu invisible» (He 11:27). Portat al cor del desert comença l'altra anglos: el poble es revolta contra d'ell per manca d'aliment i d'aigua i vol apedregar-lo. Ell no vacil·la i es val de la fe per a implorar l'ajut de Déu.

Diria jo que és impossible passar pel sedàs de proves molt dures sense sentir-se acorralat i com destruït, perduts el control i el sentit de la vi-

da. La part humana s'esfondra com un mur per la tramuntana. I surt la queixa, el plany davant Déu com demanant-li, comptes del perquè d'aquest pa negre i amargant, d'aquest vas de vinagre... I Déu, Pare de misericòrdia i de consolació, comprèn; no condemna el plany: el permet i eleva a mèrit de molt preu. Endolceix la fe. I això pel que ateny la part física de l'home. El més fort són les proves interiors, el sentir-se com inútil, com rebutjat de Déu, vorejant el perill de la desesperació. Job, malgrat la tragèdia que l'ofega per tots quatre costats, no decau, admet la prova sense deixar de plànyer-se'n, creu i espera. Es la nit de l'esperit. La fe, però, és llum i es fa de dia.

Deixem-nos portar per la mà de Déu a través del misteri — i sagrament — del dolor purificador i santificador. Bé referma Sant Pau el sentit del dolor quan diu: «Jo penso que els sofriments del món present no són ben res comparats amb la felicitat de la glòria que s'ha de revelar en

Pere Ribot

Bisbats i moviments

Riudoms Moltes activitats a la parròquia

La dinàmica històrica i social de Riudoms ha portat la creació del Centre d'Estudis Riudomenecs «Arnau de Palomar» (C. E. R. A. P.) en títol cultural legalitzada el 31-1-79, que pot arribar a trencar l'ensopiment cultural local.

Darrerament del CERAP destaca l'organització de la 1. TROBADA D'ARTISTES I ESTUDIOSOS RIUDOMENCS-1979 que ha estat desglossada en tres nuclis temàtics i operatius: 1er. Arts Plàstiques amb l'exposició de l'obra de més de 30 artistes locals efectuada els dies 27 i 28 d'octubre i el 3 i 4 de novembre amb llur renovació, incrementació i reobertura els dies 23, 24 i 25 de novembre; 2on. la Festa Literària, coincidint amb les festes del Beta Bonaventura Gran, amb la Presentació, el dia 25 de novembre, del llibre «Miseriània d'escriptors i estudiosos riudomenecs» que comptava amb la col·laboració de 17 plomes representatives i heterodoxes del ventall d'activitats literàries locals i, finalment, 3er. el dia 23 de desembre, coincidint amb les festes nadalenques, l'aspecte Musical que va tenir el marc físic dins del parroquial temple catòlic i del Casal parroquial.

Moviment de Joves Cristians d'Urgell

Calendari per al mes de febrer:

Dia 2, acció comarcal a Bellver de Cerdanya; dia 3, Pentatema a Orlans; dia 6, Preparació de la celebració de joves de la Pasqua a Lleida; dia 7, id. a Barcelona; dies 9 i 10, «Guardiolada», Trobada i estudi Pentatema; 13, preparació de l'acció comarcal a Orlans; dia 16, acció comarcal a Orlans; dia 17, Trobada de Pentatema a La Pobla de Segur; dia 20, preparació de l'acció comarcal a Castellserà; dia 23, revisió d'activitats a Artesa de Segre; dia 24, acció comarcal a Ponts; dia 26, preparació de l'acció comarcal a Tremp; i dia 27, id. a Ponts.

Curs bíblic per Ràdio Popular de Reus

Properament, a través de l'emissora Ràdio Popular de Reus, es difondrà un curs bíblic. Realitzat pel Servei de Produccions Radiofòniques de l'Arquebisbat de Tarragona, aquest curs serà dirigit pel President de l'Associació Bíblica de Catalunya, Mn. Joan Magi.

Aquest curs radiofònic es desenvoluparà durant algunes setmanes, i s'ha previst ja la seva continuïtat d'una manera estable. A cada programa, s'hi plantejaran i debatiran temes bíblics, amb la participació dels mateixos oïdors.

Pessebre vivent al Perelló

Seguint la tradició d'altres anys, la «Joventut Unida Perellonenca» ha portat a terme durant aquestes passades festes, un seguit d'activitats de les que cal remarcar: el pessebre vivent i la Cavalcada dels Reis.

Referent a la primera, com aquest Nadal-79 ha coincidit amb la cloenda de l'Any Internacional de l'Infant, el pessebre ha estat protagonitzat per infants, els quals, vestits magistralment per llurs mares i l'ajuda d'algunes joves de la J. U. P. han despertat tota mena d'elogis.

Referent a la segona, de bell nou els Reis Mags de l'Orient han pogut arribar a aquest poble muntats en magnífics cavalls, acompanyats per uns joves portant bengales i al so de sorollosos coets.

Solsona celebra el IV Centenari de Sant Pere Claver

El Bisbe de Solsona, Mons. Moncadas, ha adreçat una carta als seus diocesans que comença dient: «Tinc el goig d'anunciar-vos que en aquest any del Senyor, 1980, s'acompleixen els 400 anys del naixement de Sant Pere Claver, al cor de la terra catalana i en el si d'una família cristiana».

Amb aquest motiu, el dia 12 de gener, va tenir lloc l'obertura oficial del Centenari, amb una Eucaristia Solmne a l'Església Parroquial de Verdú, presidida per l'Arquebisbe de Tarragona, el Bisbe de Solsona i el Vice-provincial dels Jesuïtes; un acte acadèmic i un concert polifònic per la Coral Sant Pere Claver.

Nova estructuració econòmica de l'Arxidiòcesi de Barcelona

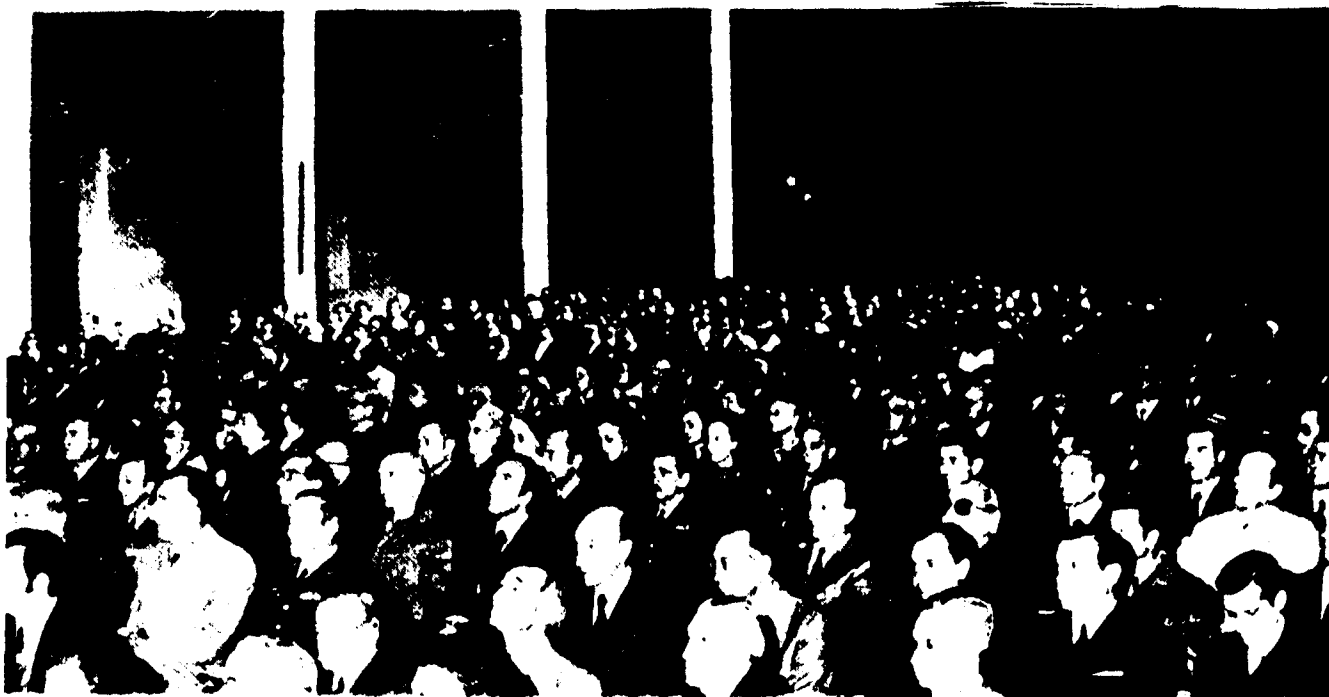
«A partir d'aquest mes, comença a funcionar la nova estructuració econòmica de l'Arxidiòcesi, que ha estat preparada, durant l'any 1979, a través del treball de diverses Comissions i de dues Sessions d'Estudi, realitzades en cada una de les 14 Zones Pastorals, a les que varen assistir representants dels Consells Parroquials d'Economia de la pràctica totalitat de les parròquies.

Les finalitats que es proposa aquesta nova estructuració (Fons Comú Diocesà) són:

- Aportar els recursos econòmics necessaris per a una acció pastoral més eficaç.
- Donar un testimoniatge de solidaritat entre fidels i entre comunitats parroquials.
- Començar a caminar vers l'autofinançament.

Concebut-la estrictament com a ciència

Tarragona: L'Institut de Teologia reprèn les classes

A Reus, al Col·legi de la Presentació, s'impartiran les classes corresponents al segon quadrimestre, les assignatures de les quals són les següents: Teologia fonamental fe cristiana, filosofia, introducció a l'Antic i Nou Testament, i vocabulari grec bàsic del N. T.

A Tarragona, al Seminari, es donarà el sisè quadrimestre que compta amb les següents assignatures: eclesiologia, sacraments, història de l'Església, dret canònic, ecumenisme, problemes de l'ateisme, i exegesi: Sapiencials i Carta als Romans. L'Institut de Teologia de Tarragona és una institució vinculada a la Facultat de Barcelona. Aquesta vinculació concedeix la categoria d'estudis superiors als realitzats a l'Institut, estudis que tenen una durada de sis quadrimestres, distribuïts a dos per any.

La naturalesa de l'Institut de Teologia, com a centre d'estudis teolò-

gics superiors, ve marcada pel seu caràcter científic, en tant que situa l'estudi de la teologia dins un mètode crític. Això implica que l'Institut, a més d'exigir la capacitat adient de llurs aspirants, és un centre estrictament acadèmic, concebut, així, la Teologia dins la formalitat de ciència.

1979: Tres milions per a la campanya contra la fam

Gairebé tres milions de pessetes es recaptaren, l'any passat, a l'Arxidiòcesi de Tarragona, per a la campanya contra la fam. Concretament, la qualitat aportada pels tarragonins fou de 3.885.895 pessetes, és a dir, 947.146 pessetes més que al 1978.

D'acord amb aquestes xifres, cada tarragoní hauria aportat 9,16 pesse-

tes. En total, la quantitat recaptada fou important, encara que és insuficient per atendre les necessitats plantejades. Segons ha informat la Delegació de la Campanya contra la fam, les aportacions dels tarragonins van destinades a uns fins molt concrets.

Així, els quasi tres milions de pessetes de l'any passat tingueren aquestes tres finalitats: l'Equipament d'una escola a la República del Zaire, la promoció agrícola d'una missió a Bolívia, i la compra d'un «jeep» i màquines de cosir per a una altra missió a la Índia.

La col·lecta per la campanya contra la fam tindrà lloc el proper dia 10 de febrer. En aquestes dies, la Delegació tarragonina està portant a terme una sèrie d'activitats de cara a la mentalització de la societat sobre el problema de la fam.

Josep Sabaté

El que hi ha de positiu en conflictes i frustracions

Quan en psicologia parlem de frustracions, ens referim a situacions completament normals i ordinàries de cada dia. No es tracta d'un capítol de l'anormalitat, sinó de situacions de cada dia que viuen persones normals. La vida comporta necessàriament les frustracions i els conflictes. Cal i és ineludible la frustració i el conflicte si es vol viure fins i tot sols davant les frustracions es desencadena la capacitat creadora i superadora de la persona humana. Entenem per frustració l'estat psicològic en què queda una persona, quan la satisfacció d'una necessitat es fa difícil, o impossible. Aquest estat psicològic es d'insatisfacció, agressivitat, ira, sentiment d'inferioritat, poc i de sofriment i tristesa. No oblidem que les conductes de la persona humana, són una sèrie d'activitats i correlacions entre l'individu i l'ambient per aconseguir així satisfer les seves necessitats bàsiques. Continuament en la vida tractem d'interrelacionar-nos amb l'ambient que ens rodeja a fi d'aconseguir les nostres necessitats: passa que continuament hem d'esforçar-nos u fi de superar els obstacles i les dificultats que ens impedeixen acostar-nos a l'ambient i així poder viure més adequadament.

Un sentiment que acompanya el moment de la frustració és un sofriment o una tristesa. Pretendre viure sense sofriment o sense tristesa és igual que pretendre no viure. La maduresa no és aconseguir de viure en aquesta utòpica pau i tranquil·litat o equilibri, sinó que la maduresa és saber acceptar i reaccionar davant dels sofriments que comporta el viure i creixer cada dia més.

Hi ha uns efectes i uns aspectes positius d'aquest sofriment per la frustració que diàriament hem de viure. En primer lloc s'apren a tolerar la frustració, fem l'experiència que hem de viure amb frustració tot aprenent a suportar-la, a tolerar-la. No ens ve de nou saber que precisament en la superació i tolerància de les frustracions i sofriments radica l'adaptació i el poder canviar ambients i madurar en la vida. No ens estranyem de veure que la vida comporta aquesta situació, mes encara la frustració és el motor de la vida, allò que la desperta. En segon lloc, s'apren, s'ad-

quireix experiència de situacions doloroses per tal de no cometre novament els mateixos errors; s'aprenen noves maneres de comportar-se i d'afrontar conflictes i lluites. En tercer lloc hi ha una productivitat humana, es desenvolupa la creativitat, la personalització davant les diverses situacions de la vida.

L'afrontar serenament i conscient les situacions de conflicte i sofriment ens ajuda a ser més nosaltres mateixos i ens ajuda a ser persones, amb reflexió i responsabilitat, i no ser robots, que repeteixen mecànicament les equivocacions i no aprenen res de les situacions diàries de la vida i no són capaços de donar-li certa creativitat i originalitat. Els conflictes són els que han despertat en l'home la capacitat creadora i de búsqueda de noves i més satisfactòries situacions per a fer una vida i un món millor.

Ja que, realment, els més reals i profunds conflictes són els que neixen de dificultats de relació humana, creiem important de recordar, certes actituds que poden ajudar a resoldre millor les situacions frustrants de les nostres relacions amb els altres.

Una de les primeres actituds seria la de ser capaços de tenir un amor autènticament manifestat envers l'altre. La persona la qual estimem ha de sentir-se amada realment, ha d'experimentar l'amor que li donem mirant la persona i estimar-la de manera que s'adoni del nostre amor. Una segona actitud seria la de tenir una certa comprensió empàtica, o sigui, intentar veure i sentir l'altre, talment com ell se sent i es veu; es tracta de la capacitat de posar-me al lloc de l'altre y sentir-lo a ell, i les seves coses, tal com ell ho sent. Una tercera actitud per aconseguir millorar les nostres relacions amb els altres seria, la capacitat d'intentar una acceptació positiva i incondicional de l'altre. Es acceptar l'altre per allò que és, no per els avantatges que obtenim d'ell. Es acceptar-lo com és, no com ens agradaria i imposar de ser. La persona que es mou en aquestes actituds dimana un afecte, una comprensió i una acceptació que fa sentir l'altre apreciat, valorat i obert a una positiva relació i comunicació.

Pere Barbosa

El Patronat de Sant Llätzer en té cura

La lepra, un mal (avui curable) que també es dóna a Catalunya

Fa vint-i-sis anys que Raoul Follereau, fundador de la Jornada Mundial dels Leprosos, al tornar del seu primer viatge a la volta del món, deia: «Deixarem morir o podrir-se a quinze milions d'éssers humans, amb la possibilitat de poder-se guarir?».

Follereau va lluitar-se totalment als malalts de la lepra; al servei de «les més doloroses minories oprimides del món», com deia ell. Follereau ha estat l'home que ha tractat, tocat i abraçat més malalts de lepra. L'any 1952 dirigia una petició a l'ONU sol·licitant l'elaboració d'un estatut internacional dels leprosos i la substitució de les «leproseries-presons», que encara per desgràcia existeixen en diversos llocs del món, per centres de tractament, per sanatoris especials.

Objectius de la Jornada Mundial

Pel maig del 1954, l'Assemblea Nacional francesa, amb vot unànim, va aprovar aquella petició i va sol·licitar-ne la inscripció a l'ordre del dia de l'ONU. Aquest document seria la base per la major part de lleis, de disposicions i reglaments que han

alliberat jurídicament els antics «leprosos». Fou l'any 1954 també quan Raoul Follereau fundà la Jornada Mundial dels Leprosos. L'objectiu és assolir que tots aquests malalts siguin tractats com els altres malalts, respectant la seva dignitat i llibertat humanes; mentalitzar a la gent contra la por inexplicable, i a vegades criminal, que provoca la presència d'un malalt de lepra.

La Jornada, celebrada avui en vint-i-set països ha arribat a ser el que volia el seu fundador: «Una immensa trobada en l'amor», que proporciona als malalts el goig de ser tractats com a homes, més que no pas una ajuda simplement material.

La lluita contra «altres lepres»

Des de llavors s'ha començat seriosament a lluitar contra la lepra i contra «altres lepres», com és ara,

l'egoisme, la covardia i les falses susceptibilitats. Ja que últimament la ciència mèdica ha demostrat que la lepra és una malaltia infecciosa com les altres, la menys contagiosa de totes les contagioses, i que pot guarir-se com qualsevol altra. La societat és la que moltes vegades no entén o no vol entendre, i refusa aquests malalts, perpetuant una greu injustícia.

Cal lluitar i treballar intensament per despertar l'esperança i la generositat en els esperits. L'obra immensa de Follereau està donant ja els seus fruits en el món. Vint-i-quatre associacions, que tenen la seva representació en quinze països, i coordinades per la Internacional Lluita contra els Malalts de Lepra, recolzen la seva amistat a sis-cents centres de tractament —ja mai més no es dirà «leproseries»—, distribuïts en setanta-cinc nacions.

Per mitjà d'aquest organisme internacional fundat per Raoul Follereau, s'assisteix a més d'un milió i mig de malalts; se'ls ajuda i se'ls estima. És la primera vegada en la història de la humanitat que la lluita contra aquest mal assoleix unes proporcions i dimensions universals.

Un patronat a Catalunya

A Barcelona existeix una delegació de l'obra de Follereau en el Patronat de Dames de Sant Llätzer, fundat l'any 1888. La seva finalitat —ens exposa la presidenta del Patronat, senyora Maria Guillaumet— és donar —amb la col·laboració del Cos Mèdic de la Càtedra de Dermatologia de l'Hospital Clínic— assistència sanitària i social als malalts de lepra. Per portar a terme aquesta tasca, el Patronat disposa de quatre habitacions individuals en aquest hospital, on

Tres milions de joves de tot el món s'han inscrit a l'obra de Raoul Follereau en pro dels malalts de lepra. A la fotografia, amb la seva esposa, companya infatigable del Vagabund de la Caritat

sojorna el malalt que, degut a la seva gravetat, necessita una atenció especial.

viatges i congressos amb finalitat científica.

La crida solidària

Amb motiu de la Jornada Mundial dels Leprosos, que se celebra arreu del món l'últim diumenge de gener, el Patronat de Sant Llätzer de Barcelona, la seu social del qual radica en unes dependències del convent dels franciscans del carrer Santaló, 80, féu una crida de solidaritat a tots aquells que creuen encara que la manera d'assegurar la pròpia felicitat és buscar-la per als altres perquè, com deia Raoul Follereau, «ningú no té dret a ser feliç tot sol».

Francesc Gamisans

Les causes de la lepra són el calor i la brutícia. La terapèutica d'aquesta malaltia ha obtingut molt bons resultats durant els darrers anys

Una de les habitacions del Patronat de Sant Llätzer, a l'Hospital Clínic de Barcelona, per a malalts de lepra

El full dominical de Mallorca ho subratlla

L'Església ha d'estar present en el camp de la informació

El full parroquial de l'Església de Mallorca, corresponent al proper diumenge dia 30 de gener, inclou en la seva primera pàgina, a mode d'editorial, un encertat comentari sobre la necessitat que té l'Església d'uns mitjans de comunicació social posats al servei de l'home i no de la mentida, la manipulació o el conreu dels seus més baixos instints.

Creiem, per tant, que val molt la pena de reproduir aquestes ratlles de la Delegació Diocesana dels Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Mallorca:

«Fa poc temps, a Mallorca, es reorganitzaven les diferents tasques pastorals d'una manera sectorial en les delegacions diocesanes. Una d'elles és la Delegació de Mitjans de Comunicació Social. La seva reestructuració ofereix una bona ocasió per a oferir a tots de bell nou unes consideracions entorn als seus objectius i al seu funcionament.

La presència de l'Església en el camp de la informació és, per molts de motius, necessària. Ho és perquè el servei de l'anunci de l'evangeli —s'hauria d'empènyer tota aquella mitjana que el facilitin. Junt a aquest anunci, els creients que treballen en el camp de la informació ho faran reconverint tot el seu medi segons els valors cristians i humans que l'alliberin de

la mentida, de l'especulació, del domini d'uns sobre els altres.

«Per tot això la tasca que l'Església, en el nostre cas la tasca de l'Església mallorquina, és cridada a dur envant, haurà d'arribar primerament a totes aquelles persones que han fet de la informació el seu ofici. El que es traduirà en una ajuda per a la reflexió cristiana del medi, per a la recerca de nous camins en un camp que en els anys propers probablement serà el dominant de la nostra civilització.

«També dins de la mateixa Església és necessari promoure cada dia més la comunicació i la informació. La comunió de tots amb tots, que fa a l'Església, arriba en el coneixement mutu, en el compartir els projectes, les reflexions, també les preocupacions. D'aquesta manera, entre els creients, el servei d'una veritat i àgil informació reanimarà la seva caritat.

«Pel que fa a aquest aspecte tot just esmentat és ben clar que depèn en gran part de l'aportació que tots fem. La informació, certament, no es produeix sinó al carrer. Per això una Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació Social no és sinó un lloc obert a la participació de tothom i espera de tots una activa col·laboració.»

A Ponts, el tema mou una certa polèmica

El Tossal: un retaule que cal guardar de robatoris

PONTS. — El retaule de l'altar major d'aquesta església d'El Tossal, és motiu de preocupació pel senyor rector de Ponts. Efectivament, pel seu valor artístic, creu que a fi d'evitar el seu robatori és aconsellable el trasllat a un lloc segur. Sembla que aquesta opinió no és de gust

d'alguns feligresos que desitgen que resti al seu lloc. Aquesta disparitat de criteris no es produeix solament a Ponts. Hi han moltes poblacions a Catalunya, amb trossos artístics d'inaltíssim valor i a l'albir de desaprensius amics del que és d'altri.

Ho afirma el bisbe d'Osca en una pastoral

«La classe obrera pertany als marginats pels quals lluita Jesús».

OSCA. — «Sentiu la urgència d'evangelitzar la classe obrera, perquè sou aquesta classe i heu fet d'aquesta acció evangelitzadora el vostre projecte vital, però sentiu la contradicció, a vegades molt aguda, de que la realització visible d'aquest Regne de Déu en l'Església, li manca força al vostre anunci», ha declarat Mons. Osés en una ampla carta pastoral sobre «Tareas y compromisos de la H.O.A.C. en la evangelización de la clase obrera».

El Prelat comença exposant el que significa l'evangelització i les diverses formes d'entendre-la. «L'evangelització és -diu- per a la conversió i per a la incorporació a la salvació de Jesucrist». Segons això, dedica un segon apartat al significat de la salvació portada per Jesús, amb el seu contingut de fraternitat, de compromís, de promoció humana per mitjà de l'anunci de l'evangeli en un món canviant i en una societat classista i individualista que influeix constantment a la nostra pròpia configuració personal.

H.O.A.C.: Comunió amb l'Església.

A la segona part, parla de la co-

munió de la H.O.A.C. amb l'Església, actituds davant aquesta situació i progressos en la comunió eclesial. També examina la història de les tensions entre l'Església i el món obrer i els camins per aconseguir una plena comunió, d'entre ells l'ajuda efectiva als bisbes i pastors.

A la tercer part exposa l'experiència de Déu i la pregària en la vida del militant hoacista. Aquesta experiència exigeix conversió i també solidaritat.

Aquest encontre amb Déu es nodreix en la pregària i en l'Eucaristia. La quarta part tracta de la consciència unitària que ha de tenir la H.O.A.C. «Una sola consciència i una sola militància». «Cal -diu- un marc englobant que aplega a tots, hi ha quelcom últim que organitza les nostres penúltimitats, hi ha una opció base que converteix tot això en la meua vida: l'opció pel Regne que Déu, per Jesucrist, ha realitzat al món».

Una fe amb obres

Acaba dedicant una cinquena part a «La vostra aportació específica a l'Església», en la qual remarca:

«Podeu ajudar molt perquè la fe de l'Església sigui autèntica, perquè sigui fe que actua per la caritat, una fe amb obres, com ho remarquen abundantment les Cartes Apostòliques.

Podeu ajudar per a la conversió de l'Església, perquè la nostra manera d'ésser militants dona una gran vàlua a l'obrar i perquè desconfieu de les pures paraules. Així contribuïu a evitar el perill d'una fe només de creences.

A més lluiteu per la classe obrera i per la seva promoció al lloc que li pertoca en la societat. I, donada l'actual situació social, la classe obrera pertany als marginats pels quals lluita Jesús.

Aquesta opció es una altra gran aportació per aquesta Església nostra, perquè, si l'Església vol ésser fidel, imitant més Jesús, el seu Cap, ha de seguir per aquest camí d'opció pels pobres.

L'Església la va fer Jesús per a tots, perquè hagués de portar la salvació a tots els homes, però l'Església no pot estar igualment amb tots, a favor de tots, com no ho estigué Jesús.

Cal optar. Aquest és un altre dels valors evangèlics que heu d'aportar perquè la consciència general de l'Església ho visqui amb una major plenitud.

Consciència de classe

Els obrers, malgrat les vostres deficiències, sou classe, i en molts hi ha aquesta consciència de classe. La nostra Església és dividida per molts motius. Vosaltres, amb la vostra consciència de classe, aporteu un corrent d'autèntica unitat, basada en una consciència comú, en uns objectius i en unes lluites comuns.

Els militants viviu el compromís social, la lluita per la justícia.

Aquesta és una altra aportació perquè, en l'Església, anem progressant en la consciència que no podem viure l'evangeli sense aquest compromís amb la justícia.

Declaracions del bisbe d'Eivissa

«El divorci suposa optar per una família inestable».

EIVISSA. — El bisbe d'Eivissa, monsenyor Gen, ha fet unes declaracions que publica el butlletí de la seva diòcesi, en les quals afirma que el divorci deixa inestable la família, en tots els aspectes.

«El problema del divorci -diu monsenyor Gen- radica en saber quin tipus de família volem construir: o optem per una família estable o per una família inestable. Aquest és el problema fins ara, i amb tots els fracassos, hem optat per una família estable; llavors, el divorci ve a destorbar aquesta situació i a inaugurar un nou tipus de família, precisament la inestable. I és inestable en tots els seus aspectes, fins i tot per aquells que pensant en una unió perpètua sempre els resta una porta per a trencar-la».

Segueix dient que, quant a aquest tipus de família inestable, en la Conferència Episcopal «hem apuntat també tota la problemàtica que porta al voltant seu; això vol dir, entre d'altres coses, més infants abandonats, en asils, o amb els avis...»

«Significa, en definitiva -diu- un trastorn social del qual en pateixen també tots els elements que es creen al moment de la unió i que no són tan fàcils de trencar, quan arriba el moment, com aquest vincle, en cas que existeixi el divorci. D'altra banda, i veient l'evolució de les nacions divorcistes, es veu clarament que sempre ha anat a més i al capdavant de tot això, l'únic que s'aconsegueix és desfer la societat».

«Campanya contra la fam»

«L'ordre social vigent en moltes parts del món és injust».

SANTANDER. — En ocasió de la Campanya contra la Fam que culminarà el proper més de febrer, el Bisbe de Santander, Mons. del Val s'adreça als fidels explicant el sentit de la Campanya i desenvolupant el seu lema: «un nou ordre internacional».

«L'ordre social que regeix en molts llocs d'arreu del món, és injust», el Bisbe. Després de tants anys d'haver-se denunciat pel Papa Joan XXIII o per diverses Assembles de l'ONU l'ordre social existent com a poc concordant la dignitat de l'home i les seves més elementals exigències, els punts bàsics de la situació actual en molts països, es mantenen fermes.

Només s'ha avançat en el terreny de les declaracions, cosa que fa encara més culpable el manteniment de la situació. Quan algú no és conscient d'allò que realitza, es podran cercar excuses; però quan ja la presa de consciència és tan avançada que ningú s'atreveix a negar el problema la persistència en la mateixa línia de conducta es pot qualificar de menys honrada.

Caldria remarcar alguns punts

concrets: mentre uns produeixen matèries primeres a preus baixos, d'altres les manufactures per a vendre-les a preus molt elevats; mentre es malgasta en armes sofisticades i destructores, hi ha fam, analfabetisme, deficiències sanitàries, manca d'habitatges, atur...; mentre els països poderosos, amb una mà «ajuden» els menys desenvolupats, amb l'altra passen la factura de dependència política i econòmica que els lliga i perpetua en noves formes de colonialisme.

Tot això no és una mera qüestió política, en la qual puguin jugar-hi diferents punts de vista sobre la manera d'estructurar la convivència; aquesta és una qüestió moral. I en aquest sentit es tracta de la moralitat de la conducció política, que diem que és immoral a nivell d'ordre social internacional.

I acaba Mons. del Val: «Després del pecat hi haurà la penitència. Només una reacció a temps, només accions urgents i eficaces a favor de la totalitat dels països pobres pot crear un nou ordre internacional que serà la salvació de tots».

Teletipus

Professor Carreras «L'ensenyament neutre no existeix»

El catedràtic de Dret Processal, senyor Jordi Carreras Llansana, ha afirmat que «l'ensenyament neutre no existeix i és necessari respectar el dret dels pares per a escollir lliurement l'educació de llurs fills, que mai no pot ser la mateixa tractant-se de cristians o de marxistes».

El senyor Carreras ha afegit que la llibertat només existeix dintre de la llei, de l'ètica i del respecte als altres, ja que fora de l'ordre és un abús.

El cardenal Tarancon viatjarà a Nova York

El Cardenal Vicente Enrique y Tarancón dirigirà, durant els mes de febrer, reces espirituals als sacerdots i religiosos encarregats de l'apostolat entre els 3 milions d'hispano-parlants del Nord-est dels Estats Units. El Cardenal Tarancon, President de la Conferència Episcopal Espanyola, afirma la notícia que ha difós l'agència NC News Service -és un expert en pastoral per a les grans urbs. La seva pròpia arxidiòcesi compta amb 5 milions de catòlics. Ha estat invitat pel Cardenal de Nova York, Terence Cooke.

Es la primera vegada que el Cardenal Tarancon viatja als Estats Units.

Bisbat de Conca: «El divorci no és un mal menor»

la instrucció col·lectiva de l'Episcopat Espanyol so-

bre el Divorci Civil «remarca bé el mal moral i social del divorci, l'agreujament irreversible de la seva implantació legal i l'efecte multiplicador d'aquest mal».

segons manifesta el darrer número del Butlletí oficial del Bisbat de Conca.

«El que en sentit contrari facin el Poder civil -afegeix- restarà plenament sota la seva responsabilitat, sense que puguin al·legar -com ho feien fins ara a Espanya- cap suport o «nihil obstat» de la Jerarquia eclesiàstica».

D'altra banda, refusa l'argument divorcista, freqüentment utilitzat, que «apel·la a la llibertat i fins i tot la necessitat de tolerar un mal menor per raó del pluralisme ideològic dels ciutadans».

«Els anticonceptius porten a l'avortament i a l'eutanàsia»

El president de la Reial Acadèmia de Farmàcia, senyor Angel Santos Ruiz, ha declarat al Butlletí del Consell General de Col·legis Oficials de Farmacèutics que la facilitació legal dels anticonceptius és donar facilitats a l'avortament; i de l'avortament a l'eutanàsia no hi ha més que un pas.

El senyor Santos Ruiz diu que «el farmacèutic pot ajudar en gran manera a evitar la confusió en allò que fa referència als anticonceptius».

Es evident la conveniència i el deure de facilitar informació, científicament objectiva, sobre aquests temes d'actualitat i el tema ofereix dificultats, a causa de les grans campanyes de publicitat».

Federació de Pares de Santander:

En alguns sectors hi ha qui manipula xifres proavortives

SANTANDER. — La Federació diocesana de Pares de Família i de Pares d'Alumnes de Santander, ha fet públic un comunicat en el qual denuncia la manipulació de xifres proavortistes que actualment existeix i es pronuncia a favor del dret a la vida.

Al comunicat, entre d'altres coses, la federació diu:

«La vida és el primer i més meravellós de tots els dons. A ell hi són condicionats els altres béns de l'home, fins i tot la Redempció. Per això, totes les mesures que vagin adreçades a conservar-la i conservar-la en condicions dignes, tindrà una bona acollida entre nosaltres».

«L'avortament com a fet social mai no es pot defensar, ja que porta inexorablement a la mort. La manipulació de xifres proavortistes, la discussió sobre l'origen de la vida, l'embaràs no desitjat, l'avortament de

les més riques són, en el fons, manipulacions adreçades a desviar l'atenció del vertader problema: que la vida mereix tot el respecte i que l'avortament és un atemptat directe en contra d'ella, que s'anomena crim».

«Com a catòlics, proclamem el nostre respecte a la vida, tal com l'Església ho ve remarcant secularment.

La llei cristiana és l'amor. I amor especialment als més febles. En tota la campanya avortista que s'està portant a terme, l'únic que no té veu ni possibilitat de defensar-se és l'infant.

Els tenen dret a la vida».

«La vida no és un fet merament biològic ni té un contingut merament físic. La vida és física, però a més és intel·lectual, social, moral, econòmica, etc. I el dret a la vida és el dret total a una existència amb qualitat humana».

Teletipus

Els ortodoxes no volen sotmetre's al Papa

L'anul·lació de l'escisió eclesiàstica entre les Esglésies catòlica i ortodoxa significaria la reinstauració de la comunitat eucarística entre ambdues Esglésies però en cap cas la sotmesa del patriarcat ecumènic al Papa, ha declarat el director del Centre Ortodox de Chambes (Ginebra) i secretari de la comissió preparatòria pel Concili Panortodox, metropolita Damaskinos de Traunópolis, en una conversa mantinguda a Ginebra.

El Papa Joan Pau II va visitar a les darreries de novembre el bisbe dirigent ortodox ecumènic Dimitrios I, a Istanbul, per a promocionar el diàleg amb l'ortodoxia total. Es completament fals, ha dit el representant del Patriarcat Ecumènic, que l'anul·lació del Cisma de 1054 seria un perjudici en la independència ortodoxa.

La Bíblia: «best seller» a l'Alemanya Oriental

La difusió de la Bíblia a Alemanya Oriental ha assolit xifres excepcionals, segons ha afirmat el Rvd. Keith Bricknell, de la Societat Bíblica Australiana, en una xerrada en la seu d'aquesta organització a Nova York després d'una visita a la Rep. Dem. Alemanya. Ha fet saber que la demanda de bibles en aquest país supera en molt el nombre de publicacions de la mateixa. Els dipòsits estan buits doncs la Bíblia és venuda abans d'ésser impresa. Tot això demostra que si no es troben Bibles és que no manquen els cristians.

Els emirats àrabs prohibeixen llibres cristians

Diversos llibres sobre el cristianisme han estat prohibits en els Emirats Àrabs Units. El servei de censura del Ministeri d'Informació i Cultura ha prohibit la importació i reproducció dels llibres que porten els títols: «Déu i Crist», «Ha nascut crucificat», «L'oració divina» i «Personalitat del Crist en l'Evangeli». Segons l'òrgan censor, aquestes obres exposen teories enganyoses i prediquen el cristianisme de manera sospitosa.

El 27 de gener, diada mundial dels leprosos

La 27 Diada Mundial dels Leprosos es desenrotllarà enguany el 27 de gener. Aquesta manifestació ha de ser l'evincentesa, en el propi esperit del seu fundador, el dolgut Raoul Follereau de «testimoniar l'eficàcia més fraternal a aquests malalts i de mobilitzar les generositats al servei dels més desheretats». Quants leprosos hi ha al món? Aproximadament uns 15 milions dels quals només 4 milions estan reconeguts en un cens. A Barcelona hi ha una associació, federada internacionalment, que s'ocupa dels leprosos.

Adverteixen la població envers el socialisme científic

Els dirigents religiosos de Zàmbia es mostren contraris a l'opció marxista

LUSAKA. — Els dirigents religiosos de les tres principals confessions cristianes de Zàmbia (Conferència Episcopal Zambesa, Consell Cristià de Zàmbia i Fraternitat Evangélica Zambesa) han adreçat a tots els seus fidels una carta pastoral conjunta tractant de l'actual situació del país que fins ara ha vingut seguint una política humanista.

La carta pastoral posa en guàrdia a la població en general i als cristians principalment contra la determinació manifestada en el país de refusar el socialisme humanista a favor del socialisme científic. Senyala que aquest refus no està dictat per la voluntat de la massa, i no desenrotlla una democràcia participativa. S'assisteix millor a un procés marxista-leninista d'un partit d'avantguarda que es diu coneixedor d'allò que es bo per al poble i malde en fer-ho acceptar a la força.

Manipulacions

Els dirigents religiosos manifesten també el seu temor de que els que pressionen al país envers la via comunista manipulen per aquest objectiu no solament al poble sinó també a l'Església, fent minvar la seva veu.

D'altra banda, els mateixos dirigents recorden que la societat humana és més ampla que el camp polític i que allò que l'afecta ha de ser jutjat per aquells que hi viuen, incloent-hi també a l'Església. El cristianisme — segueix el document — no solament ha de ser predicat sinó viscut. I els cristians demanen que s'eviti el sistema

L'humanisme de Zàmbia reconeix que l'home és el centre de tota activitat humana.

que acalli la defensa dels drets fonamentals de l'home. Per recolzar llurs conviccions els dirigents eclesiàstics senyalen alguns exemples pertanyents a la violació dels drets fonamentals de l'home en el cas que s'adopta el socialisme científic. Tot seguit fan una remarc sobre els motius enganyosos dels que pretenen que el socialisme científic s'assembla a l'humanisme.

Combatre el mal

L'humanisme zambian — afirmen els caps religiosos — reconeix que l'home

és el centre de tota activitat humana. A l'ensens, l'home està centrat en Déu. Hi ha una visió contrària al marxisme que considera a la religió, entre d'altres coses, com un obstacle a l'avanç del procés revolucionari. Ara bé, la religió és justament la única força de combatre el mal en la societat.

La carta pastoral conclou: «La nostra principal raó per a refusar el socialisme científic és que és una filosofia que renega de Déu. La segona és que el refus de Déu porta inevitablement a la negació de l'home».

L'Església del Brasil

Genocidi dels indis per a apropiarse de llurs terres

Rio de Janeiro. — Cent vint actes de violència contra els agricultors indis de l'Estat de Maranhao nord-dest del Brasil) s'han produït amb el fi d'apropiar-se de llurs terres, actes comesos el 1979 pels grans terratinents amb el suport tàcit de les autoritats. Ho ha fet saber la Comissió Pastoral de la Terra, organisme de l'Església catòlica brasilera.

La Comissió afirma que uns grups d'individus armats fins a les dents al servei de persones particulars i de fortes empreses agrícoles han comès diversos assassinats, incendiat edificis i expulsat de llurs terres a un centenar de treballadors del camp d'aquesta regió.

Set indis foren emmetzinats i d'altres torturats.

Violació de domicili

Uns desconeguts han entrat fent ús de mitjans violents al domicili del Secretari General de la Conferència

Episcopal Brasileira (CNBB), D. Luciano Mendes d'Almeida, a Sao Paulo, regirant-ho tot de dalt a baix sense endur-se'n res. El fet que no hagin robat cap objecte de valor fa pensar que la violació de domicili del Secretari General de la Conferència Episcopal podria tenir motius polítics.

Per altra banda, el president de la Conferència Episcopal ha dirigit al govern un telegrama on qualifica «d'inacceptable» l'absència d'esclareiments oficials sobre els diversos atemptats fets al bisbe de Nova Iguaçu, Adriano Hipólito, atacat per un grup que es proclamava partidari de la lluita anticomunista. Recentment una bomba ha explotat a l'altar de la catedral de Nova Iguaçu. Unes setmanes abans diverses inscripcions injurioses foren pintades als murs de la catedral. De fet, Mons. Adriano Hipólito, ja en 1976, fou maltractat per un escamot d'extrema dreta.

El cardenal Hume i Hans Küng

Els conflictes també tenen els seus aspectes positius

LONDRES. — En un article publicat en el quotidià «The Times», tractant del paper del cristià en els anys vuitanta, el cardenal Basil Hume, arquebisbe de Westminster, ha escrit que és millor tenir conflictes entre teòlegs i el magisteri que trobar-se amb la indiferència i l'apatia.

Les dificultats sorgides recentment entre els teòlegs i l'Església han torbat a nombrosos fidels fent néixer els dubtes sobre el futur del diàleg ecumènic. I el cardenal Hume

ha insistit: «No hi ha dubte que per a conservar el missatge autèntic del cristianisme hom no sap passar-se sense el magisteri. A la vegada, els teòlegs necessiten un cert espai vital per a les seves recerques».

En el seu article, el cardenal Hume es preocupa també de la carrera d'armaments. «Totes les despeses fetes en aquest aspecte haurien de ser gravades amb un impost especial del 10 per cent. El producte d'aquest impost serviria per a socórrer els 800 milions d'éssers humans que estan vivint en la indigència».

La sanitat en el Tercer Món: Un problema quantitatiu

No ens entretindrem comentant les xifres estadístiques en quant es refereix a les diferències de mortalitat entre uns i altres països, com a manifestació del desequilibri social que existeix, ja que la causa radica més que en la manca d'armes per a combatre les malalties, en el context econòmic-social d'aquests països.

Unicament volem fer notar que la mortalitat infantil és enorme i que en certs llocs arriba al 300 per mil a causa que les diarrees, neumònies, desnutrició, tètanos, xarampió, paludisme, tuberculosi, disenteria i catarro s'emparen fàcilment dels infants que, a la vegada, estan immersos en la pobresa, l'amuntegament, la poca ventilació, la brutícia i les mosques, a part que la ignorància dels pares i la manera tradicional de considerar els problemes de la salut, juntament amb la gran quantitat de prejudicis, fan que àdhuc quan disposen d'una assistència sanitària adequada, no s'acudeixi a ella més que quan la situació és pràcticament irreversible.

El veritable problema sanitari és un problema quantitatiu. És evident que a la creixent demanda de serveis sanitaris s'hi afegeix la greu escassetat de personal, d'instal·lacions i de material, escassetat tant més sentida per quant en aquests països es va infiltrant la idea de que les malalties que pateixen i les morts que sofreixen no són part necessària per a la vida i tant aviat com una societat ha pres consciència d'aquest fet, s'adona que algunes malalties són guaribles i que es poden evitar moltes morts, ja no tornarà a acceptar-les com a inevitables i la primitiva percepció del problema va transformant-se en preocupació, més tard en esperança i finalment en exigència i, arribats a aquest punt, es troben que no hi ha possibilitats de satisfer-la... i el resultat és la revolta.

En aquest camp succeeix quelcom semblant al que deia Nehru al parlar de la pobresa en l'Índia: «El que és nou no és, precisament, la misèria, sinó la consciència que el poble indú té, actualment, de la seva pobresa i la impaciència que sent de lluitar-se d'ella... Per part nostra podem dir que cada dia és més gran la preocupació que sentim per a poder assegurar la continuïtat de la nostra ajuda ja que si per qualsevol motiu ens veiéssim obligats a suspendre la nostra actuació, els hauríem fet un flac servei perquè es sentirien més desgraciats que abans.

En algunes ocasions se'ns ha preguntat com eren acceptats els nostres serveis sanitaris. Un exemple ens ho demostrarà clarament. Ens referim als serveis de maternitat. En començar, aquests serveis anaven destinats a les dones europees, però després es varen estendre a les africanes. Aquestes, de moment, els acceptaven amb desconfiança i preferien tenir els fills en l'ambient tradicional del poblat, assistides per les llevadores tradicionals, acudint al Dispensari únicament en el moment de produir-se la «catàstrofe obstètrica» o sia quan la ruptura uterina, les grans hemorràgies o els enormes estrips vulvars comprometien la vida de la partera. A mesur que ha anat augmentant llur confiança les dones acudeixen a la visita prenatal i encara que moltes d'elles continuen parint a casa seva, acudeixen al Dispensari per a les visites post-natals i la vigilància dels infants, d'altres ja prefereixen acudir a la Maternitat o Dispensari en quan noten senyals de part, encara que això comporti el perill de la possibilitat de que el part sobrevingui en el camí... Tot això s'ha aconseguit gràcies a la Protecció Materno-Infantil (P.M.I.) que s'ha anat implantant en quasi tots els centres sanitaris africans.

La necessitat de que es vagin creant centres assistencials, posa de manifest el concepte erroni que es tenia de que la població, lliurada a les pràctiques dels curanderos i de la medicina tradicional, refusaria la medicina occidental. N'hi ha prou amb visitar algun d'aquests Centres per adonar-se de la gran multitud de malalts que acudeixen de totes parts i que eleven el nombre de visites a límits inimaginables per a la nostra mentalitat occidental... Indubtablement que aquestes visites multitudinàries, de fins i tot 500 malalts per dia, repercuteixen en la pèrdua de l'eficàcia de l'assistència i posen més en evidència la manca de personal, de medicaments i de llits d'hospitalització.

Si l'escassetat de metges és indiscutible també és cert que els seus serveis són mal aprofitats ja que pesa sobre d'ells la responsabilitat de la bona marxa de l'Hospital, dit en altres termes, l'administració del mateix treball que es podria estalviar si comptés amb personal degudament preparat. Si fos així podria dedicar-se a la Medicina Preventiva i Educació Sanitària, veritable «pedra de toc» de l'assistència sanitària en aquests països i de la qual ens ocupem i rem més endavant.

Dr. Salvador Cortadellas

Pons Cirac, el mestre de la talla del cristall

«Tot el que sigui bellesa, m'agrada representar-ho»

El mestre Pons i Cirac, un home sensible, imaginatiu, enamorat de la bellesa, posa el cristall tallat a les més altes cimes de l'art.

Pons i Cirac diu que el més bonic de la vida és la divinitat del Senyor, i que per això adapta temes religiosos al cristall. «L'amor a Déu el duc a dintre i és el primer que es manifesta en el meu treball».

Antoni Pons i Cirac va néixer a Maella, província de Saragossa, encara que a pocs quilòmetres del terme de la comarca tarragonina de la Terra Alta. Això ho diu sempre a fi que no hi hagi dubtes de la seva autèntica catalanitat.

La voluntat i la imaginació han estat la seva escola

El primer encontre amb un torn de tallar vidre el té als divuit anys. Aprèn el seu funcionament. Al cap d'uns anys i malgrat la falta de diners, vol fer i provar coses més complicades... Creu que ha arribat al ple domini de l'ofici, que el tallat del cristall ja no té secrets per a ell. Vol dedicar-se a la talla artística del cristall.

El mestre, un autodidacte total, s'aparta de la part comercial i comença a dissenyar i dur a terme la talla d'uns petits medallons, de temes religiosos, d'uns dos centímetres i mig de diàmetre, amb una perfecció admirable. Després va pensar en gerros de vidre normal que a les seves mans es convertiren en veritables joies. Un d'ells, va ser regalat per la parròquia de Sant Medir de Barcelona al Sant Pare Pius XII. Actualment la talla amb el bust del Sant Pare, forma part del patrimoni artístic del Vaticà. Té altres obres als museus Eisenhower i Kennedy als Estats Units.

«Moltes vegades —afirma l'artista—, la meua imaginació es deborda, i més que tallar minuciosos detalls, semblen biografies tallades en vers.»

—Com s'inspira Pons Cirac?

—Amb l'amor, però seguint sempre els passos que em dicta el meu subconscient. La inspiració em vé quan dormo. Aleshores trenco el son, i faig un petit bocet que després en servirà per fer l'obra.

Aquesta obra, anomenada «Montserrat», no vol ser solament una representació de la imatge de la Verge, sinó una composició del paisatge, els costums, tradicions i bellesa

Pons Cirac s'ha valgut de tres armes per imposar el seu talent: la constància, la voluntat i la fe. Sempre davant de la mola, incansable.

En lloc de pinzell, una mola

Pons Cirac decideix més tard emprendre una nova experiència, inèdita al camp de la talla de cristall, i que anomena «quadres de cristall». En realitat, és una talla sobre superfície plana, ja que es tracta de fer sobre una llàmina de cristall

Don Quijote i Sancho Panza estan representats en aquest gerro de cristall. Totes aquestes obres, a més de la part estètica que entra pels ulls (potser en aquest gerro no es podrà apreciar prou), transmeten un missatge

el mateix que fa el pintor sobre una tela, però substituint, naturalment, els pinzells per una mola. Aquesta tècnica la comença vers l'any 1966.

«Tot el que sigui bellesa m'agrada representar-ho —diu Antoni Pons i Cirac—. L'amor és el que predomina en les meves obres: Déu, la Verge, la família, els infants, la Terra.»

«Jo crec en la unitat de totes les coses. Per això enllaço les cares d'un pare, d'una mare i d'una filla en una sola figura; o bé tallo les cinc cares dels components d'un quintet en un mateix vidre i una sola figura, o em valc de les tres expressions de la cara d'un paller per tallar una

«Tres Gràcies». Pons Cirac utilitza aquest gerro de cristall com a vehicle de comunicació i transmissió de la

figura que es representa en la posició com a

«Si per a du a terme les obres m'he valgut de la tècnica que en aquestes obres representa el

Els últims treballs de Pons Cirac, han estat caracteritzats per figures que quasi es podrien dir que són com si fossin un sol. Són com si fossin un sol, un sol que alliberar d'una miava ser diu

Encara conserva la primera mola amb la que va començar, i és la que avui fa servir. Serà una de les peces del museu que s'instal·larà a la seva casa natal de Maella.

La primera època de Pons Cirac es caracteritza per la realització de petits medallons de cristall de temes diferents. Aquesta l'ha anomenada «Saint J

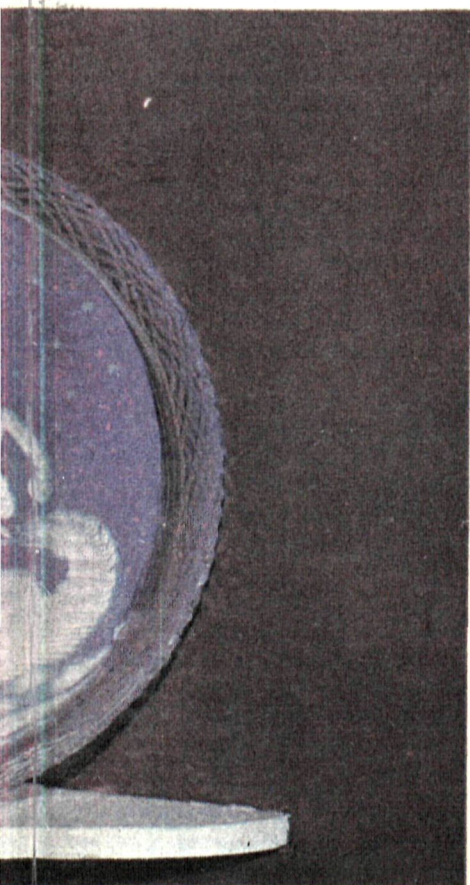
ada

o, Pons Cirac vol que el que ell fa sigui també un ve-
unicació directa entre ell i l'home, en aquest cas a
de la bellesa, una constant amb el seu art

es vegi serena, trista o alegre, segons
com es miri.»
a dur a terme la realització d'aquestes
e valgut de l'abstracció, ha estat per-
esta tècnica era l'estil més idoni per a
r el que jo volia comunicar.»
ms treballs de Pons i Cirac amb la mo-
tat fets amb una simplicitat de línies
es podria parlar de dibuixos fets a mo-
n si el seu subconscient s'hagués vol-
er d'aquella frustració juvenil, quan so-
dibuixant.

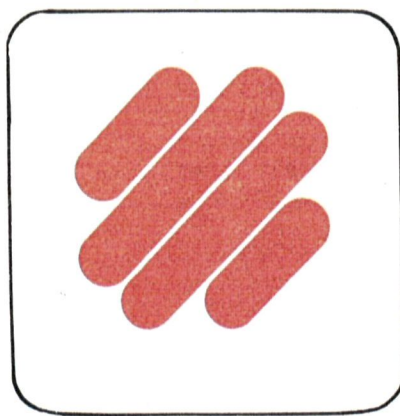
Montserrat Vilaseca

is de cristall. Després va fer safates, totes amb temes
ant Jordi»

ESTALVI
3ª EDAT

PER A NOSALTRES, LA "TERCERA EDAT" ÉS LA PRIMERA

BANCA CATALANA
BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA
BANC DE BARCELONA
BANC DE GIRONA
BANC MERCANTIL DE MANRESA

ASSAMBLEA DIOCESANA DE BARCE- LONA.

El secretariat de l'Assamblea recorda a tots els que estiguin interessats en participar-hi que el plaç d'inscripció dels grups fineix el dia 31 de gener. Es prega per tant que no s'esperi a última hora per a formalitzar les inscripcions, altrament es dificulta notablement la preparació del mateiral necessari per al treball dels grups.

La comissió organitzadora ha editat -ultra el material per a l'estudi dels diferents temes de l'Assamblea- un full, amb el títol «Als grups de treball de l'Assamblea Diocesana» en el qual hi ha la «Crida» i les «Idees fonamentals del senyor Cardenal, les «Pautas del funcionament dels grups» i unes «Pregaries». Aquest full es troba a disposició de tots els participants a la secretaria de l'Assamblea, carrer Diputació, 231, Barcelona 7, tel. 254 16 00.

La Delegació diocesana per a l'apostolat seglar recorda a totes les associacions i moviments la crida feta per el senyor Cardenal a tots els fidels de Barcelona a participar en l'Assamblea i recorda la resolució adoptada per la última reunió de la Conferència de les OCD, en el sentit de recomanar a tots els adherits el formar grups de treball per a l'Assamblea.

«Caldria que, com més aviat millor i abans del dia 31 de gener, inscrivis sin els propis grups de treball a la secretaria de l'Assamblea, carrer diputa- ció, 231, felnt notar el moviment o associació al que pertanyen.

ALS NOSTRES SUBSCRIPTORS

-Les subscripcions anuals són per a 52 números a partir de la tramesa del primer.
-Les subscripcions semestral s són per a 26 números també a partir de la tramesa del primer.

- EEntre la recepció de l'alta de subscripció i la tramesa del primer número poden transcorrer una o dues setmanes.

-Un mes abans de l'acabament de la subscripció, el subscriptor rebrà una carta advertint-lo de què, si no ens indica el contrari, considerarem que vol renovar la subscripció pel mateix període.

-Qualsevol modificació de nom, d'adreça, de quantitat o de llen- gua s'ha d'adreçar a l'adminis- tració acompanyada, si és possi- ble, d'una faixa de tramesa o al- menys del número de codi del subscriptor.p

NUMERO ESPECIAL DEDICAT AL BISBAT DE VIC

El N° 21, que portarà la data del 17 al 23 de febrer, estarà dedicat especialment al bisbat de Vic. Ultra les seccions habi- tuals, el nostre setmanari dedi- carà amplis espais a les notícies i activitats pastorals d'aquest bisbat.

Donat que d'aquest número s'en farà una ampla difusió en- tre les ciutats i comarques de la diòcesi, es prega als que vulguin posar-hi anuncis d'adreçar-se a la delegació diocesana: Mn. Ramón Carbonell, Seminari Me- nor. Vic. Tel. 886. 15. 55.

Semblantment convindria que els que desitgin un nombre d'exemplars superior a l'habitual ho comuniquin, com més aviat millor, a la mateixa delegació o directament a l'administració central.

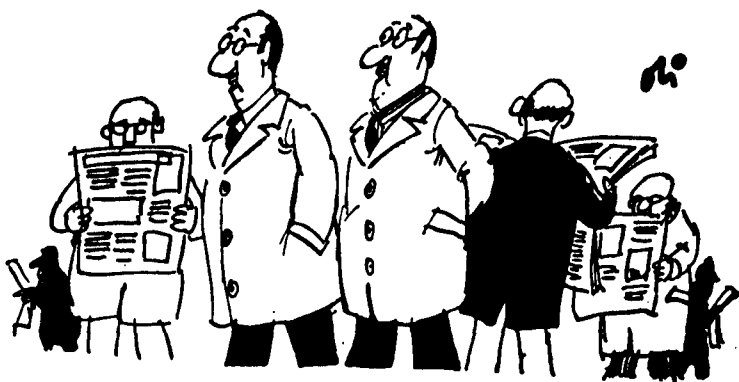
Ha estat notícia

SOMRIO, LUEBO EXISTO

per OLI

TODOS SE PREGUNTAN
PARA QUE FUE SUAREZ
A AMERICA...

MENOS CLAUERO
AREVALO, QUE SE
PREGUNTA PARA
QUE HABRA
VUELTO.

(De «La Vanguardia».)

Dimissió del ministre de Cultura

El ministre de Cultura, Clavero Arévalo, presentà la seva dimissió com a tal, essent-li acceptada. El substitueix en el càrrec l'historiador Ricardo de la Cierva.

El 20 de març, eleccions al Parlament de Catalunya

Definitivament se fixa la data del 20 de març, dijous, per a portar a terme la celebració de les eleccions al Parlament de Catalunya, després de llargues negociacions entre el Govern central i el Consell Executiu de la Generalitat. Aquesta serà la segona vegada que el president Tarradellas signa la convocatòria d'eleccions al Parlament. La primera fou el novembre del 1932, essent president Francesc Macià.

«Vaga de zel» de la policia

La «Asociación de Funcionarios del Cuerpo Superior de Policía» (no la «Policia Nacional») ha començat una vaga de zel, que durarà fins el 2 de febrer, per a pressionar a l'Administració i aconseguir una negociació sobre les reivindicacions del cos.

Les principals reivindicacions consisteixen en: Aconseguir un augment salarial semblant al d'altres estaments de funcionaris; augment del plus de perillositat; millora de la dotació de material per al Cos; atenció especial per als funcionaris de policia al País Basc, «quina actuació és insostenible»; redacció d'un nou reglament que substitueixi l'actual; compatibilitat amb altres treballs i augment del plus d'ajuda de menjar.

Amenaça de boicot dels Jocs Olímpics

En una entrevista televisada per una cadena nordamericana, el president Carter ha dirigit una seriosa advertència a la Unió Soviètica, en la que amenaça que en cas que les tropes soviètiques no es retirassin d'Afganistan, aconsellaria als atletes nordamericans de no acudir als Jocs Olímpics de Moscou.

Les autonomies es retrasen

La nova política de la UCD sobre les autonomies ha provocat força incertesa sobre el futur de llur procés en aquelles nacionalitats i regions que l'havien iniciat per la via de l'article 161, la dita «via ràpida». Ara s'haurà de seguir la via de l'article 143, més lenta i restrictiva. Sigui com sigui, el

fre de la UCD a les autonomies condicionarà la política espanyola durant els pròxims mesos, doncs deixa en un atzucac moltes possibilitats que hi havia d'aliances del partit del Govern amb els sectors nacionalistes moderats. La conseqüència immediata ha estat la ruptura immediata de UCD amb el PNV a Euskadi i amb el PSA a Andalusia. A Catalunya, la probabilitat d'apropament a Convergència es fa més difícil.

Enterrament definitiu de les despulles d'Alfons XIII

Les despulles del rei Alfons XII, que morí a Roma el 28 de febrer del 1941, han estat traslladades definitivament al panteó dels reis a San Lorenzo de El Escorial. Aquestes restes han quedat depositades en un sarcòfag, sota el que conté les restes del seu pare, el rei Alfons XII.

Al president Tito li fou amputada una cama

El president Josip Broz Tito, de Iugoslàvia, ha estat operat per segona vegada essent-li amputada en aquesta darrera la cama esquerra a causa de greus danys en les seves artèries que provocaren una interrupció de la circulació i estava apressant la desvitalització dels teixits d'aquesta cama, el que posava en perill la seva vida, segons el part mèdic facilitat. La coincidència —per a alguns transcendental— del súbit empitjorament de la salut de Tito i la irrupció russa a l'Afganistan, incrementa la natural expectativa davant el possible relleu d'una figura política de prestigi internacional, que ve guiant des de decennis els destins de Iugoslàvia.

Waldheim confia en l'alliberament dels ostatges

El secretari general de l'ONU, Kurt Waldheim, ha expressat la seva esperança de que el «paquet de mesures» acordat en la recent visita a Teheran serveixi per a satisfer al govern iranià i, a l'ensens, assolir l'alliberament dels ostatges nord-americans.

Waldheim, que visità la capital iraniana a principis d'aquest mes, es mostrà disposat a acudir altre cop a Teheran si això contribuïa a la solució del conflicte, encara que manifestà que no té previst per ara realitzar aquest viatge. En ésser preguntat per la intervenció soviètica a l'Afganistan, Waldheim admí que la situació de tota la zona era molt seria, però afegí que calia trobar una solució pacífica

basada en la Carta de les Nacions Unides.

Quatre miners, morts

Quatre miners moriren al pou de la mina «La Camocha», de Gijón, a causa d'un corrent de terres. Els treballs de rescat revestiren grans dificultats i foren especialment dramàtics doncs des del principi hom sabé —quasi amb certesa— que els malaurats miners no serien vius.

Cinc morts en esclatar una bomba a Baracaldo

Cinc persones resultaren mortes i altres dinou ferides, algunes greument, com a conseqüència de l'explosió d'un potent artefacte, ocorreguda al bar «Aldama» de Baracaldo.

Sembla que els propietaris del bar sinistrat són afiliats al Partit Nacionalista Basc i l'establiment solia ésser freqüentat per simpatitzants de la coalició Euzkadiko Ezkerre. Mentre el director general de Policia, José Salnz, viatjava urgentment a Bilbao per a coordinar les investigacions el diputat socialista Txiqui Benegas es pronuncià per la formació d'un front antiterrorista a Euskadi, perquè «cal passar de les paraules a les accions de respostes».

L'atemptat ha estat reivindicat pels GAE (Grupos Armados Españoles), d'inspiració i mètodes ultrafeixistes.

Amnesty International

Crida internacional a favor dels presos de consciència

Malàisia Hooi Xin Han

Aquest mes s'escau el desé aniversari de l'empresonament de Hooi Xin Han, efectuat a l'ampara de la Llei de Seguretat Interna de Malàisia (LSI). En tot aquest temps ha estat detingut sense comparèixer a judici sota ordres de detenció que s'han renovat cada dos anys.

Hooi Xin Han té 42 anys d'edat, i en el moment d'ésser detingut el desembre del 1969, pertanyia al Partit Socialista Rakyat Malaysia (Partit Socialista Popular de Malàisia), agrupació que ha tractat particularment de guanyar el recolzament del camperolat. En diverses ocasions, alguns membres del partit han estat detinguts segons la LSI; d'entre ells llur president, Kassim Ahmad, detingut des del novembre del 1976.

Es poca la informació que es disposa sobre els motius adduïts per a detenir a Hooi Xin Han, però, segons la dita llei, és possible detenir a una persona si el ministre de l'Interior considera que la detenció és necessària per a impedir-li actuar de qualsevol manera que resulti perjudicial a la seguretat de Malàisia.

Hooi Xin Han es troba empresonat al Camp Batu Gajah, on les condicions són especialment horribles, en particular després d'haver-se introduït noves disposicions el març del 1977. S'ha informat a Amnesty International que la Junta Assessora —organisme oficial on segons la LSI s'hi poden dirigir els presos detinguts— ha recomanat posar en llibertat a tots els detinguts a Batu Gajah. No obstant això, les recomanacions de la Junta Assessora són mancades de qualsevol obligatorietat, i, en aquest cas, el ministre de l'Interior no les ha acceptat. Mentrestant, Hooi Xin Han ha sofert severes atacs d'asma bronquial i ha estat hospitalitzat diverses vegades.

Hom prega d'enviar cartes cortesesment redactades, en les que se sol·liciti la llibertat immediata de Hooi Xin Han, sobretot considerant la perillós-gada detenció que pateix sense comparèixer a judici, i el seu estat de salut. Dirigir la correspondència a: Tan Sri Chazali Shafie, ministre de l'Interior, Jalan Dutuk Onn, Kuala Lumpur, Malàisia.

República Popular Xina Wei Jingsheng

Wei Jingsheng, electricista de 29 anys del Jardí Zoològic de Pequín i director d'una revista no oficial, fou sentenciat l'octubre a 15 anys de presó i privació de drets civils per altres tres anys. Un tribunal pequinès el trobà culpable de delictes «contrarrevolucionaris».

Abans d'ésser detingut el 29 de març del 1979, Wei Jingsheng estigué involucrat activament en el «moviment pro drets humans» iniciat a Pequín la tardor del 1978. Wei era el director principal de «Exploració», revista no oficial que publicà articles crítics sobre molts aspectes de la vida política de Xina. El desembre del 1978, Wei Jingsheng publicà un assaig titolat «La Cinquena Modernització», en el que sostenia que la Xina no necessitava només modernitzar la seva economia sinó també la seva política, referint-se amb això darrer a la democràcia.

El seu judici es portà a terme el 16 d'octubre i allí se l'acusà d'activitats contrarrevolucionàries i de «transmetre secrets militars a un estranger». Aquest darrer càrrec estava relacionat amb informació donada a un estranger per Wei Jingsheng sobre el conflicte sino-vietnamita. En aquesta data, el conflicte encara no s'havia solucionat. Malgrat tot, segons grups dissidents de Pequín, aquesta informació difícilment podia considerar-se secreta per quant havia estat publicada a «Reference News», revista que reben molts membres de la milícia a Xina.

El càrrec de que Wei Jingsheng havia estat desenvolupant «activitats contrarrevolucionàries» estava relacionat amb els seus articles i la seva publicació. Tota la informació de què es disposa sobre el cas indica que ha estat condemnat per exercir els seus drets constitucionals a la llibertat d'expressió, de publicació i d'associació.

Es prega de trametre cartes cortesesment redactades, en les que hom sol·liciti la llibertat immediata de Wei Jingsheng. Dirigir la correspondència a: Sa Excel·lència Hua Guofeng, Premier, Pequín, República Popular Xina.

Suatziàndia Obert Mpangele Mabuza

Obert Mpangele Mabuza —veterà polític i líder del petit Front Unit de Suatziàndia (FUS)— resta detingut des del 7 d'octubre del 1978, sense comparèixer a judici, a la presó de Matsapha i segons una sèried'ordres de detenció administrativa.

Segons la llei del país, el primer ministre està autoritzat a ordenar la detenció d'una persona per un màxim de 60 dies sense que hi hagi judici. Sovint, aquestes ordres es renoven tan bon punt s'acaba el termini que era vigent, raó per la qual, la persona continua detinguda sense que se la jutgi.

Durant els darrers anys aquesta pràctica és cada cop més comuna a Suatziàndia. No hi ha cap tipus de tribunal que pugui desafiar la validesa de qualsevol ordre de detenció i als detinguts no se'ls hi concedeix cap dret per a apelar o per a que es reexaminin llurs casos.

Obert Mpangele Mabuza fou detingut tres setmanes abans de la celebració de les primeres eleccions generals al país, després que el cap d'Estat, el rei Sobhuza II, suspengués la Constitució de la Independència i dissolgués el parlament l'abril del 1973. Amb anterioritat a les eleccions —celebrades el 27 d'octubre del 1978— s'introduí una llei que creava un nou parlament. Segons la mateixa, qualsevol persona que hagués estat detinguda per 60 dies o més quedava específicament inhabilitada per a ésser membre del parlament, fins passats dos anys —com a mínim— de la data en que recuperà la llibertat.

Les eleccions, en les que no es permeté la participació de partits polítics con el FUS, se celebraren sense cap registre de votants o campanyes polítiques i sense que s'apliqués el sistema de votació secreta.

Hom prega de trametre cartes cortesesment redactades, en les que se sol·liciti la llibertat immediata de Obert Mpangele Mabuza. Dirigir la correspondència a: Senador Benjamin Ntshangwe, sots-primer ministre, PO Box, 57, Mbadane, Suatziàndia.

Alfons XIII a El Escorial

El trasllat de la despulla d'Alfons XIII al monestir de El Escorial és un altre progrés pel necessari camí de la normalitat. Aquest monarca, gairebé cinquanta anys després de l'abdicació i gairebé quaranta després de la mort, forma part inseparable de la història: el seu lloc, per tant, és el panteó reial, al costat dels seus avantpassats. No es tracta, en principi, ni d'una qüestió de mèrits ni d'una política d'afinitats, sinó d'una acció coherent i conseqüent, és a dir, d'una qüestió i d'una política de fets.

No sembla que sigui l'hora dels ditrambes, però, lògicament, qui els vulgui expressar ha d'ésser ben lliure de fer-ho, però ha de restar clar que l'esmentat trasllat de la despulla d'Alfons XIII no s'ha de justificar per la via de l'elogi o de cap forma de reconeixement de mèrits. El trasllat, per això, honora la col·lectivitat que l'ha fet possible, una col·lectivitat que lluita contra els fantasmes del passat i vol aconseguir una vida tranquil·la en la normalitat. Que un rei d'Espanya tingui la seva despulla a El Escorial és, en el context d'una llarga història, la més normal de les coses.

Quan Alfons XIII morí (1941), ja no hi havia a Espanya el règim republicà que l'havia succeït, sinó la dictadura que, mitjançant una guerra civil, havia ensorrat la República. Tot i aquella circumstància, que una anàlisi superficial podia considerar favorable a la causa del rei mort a l'exili, la despulla no ha tornat fins ara: és, per tant, una anella més d'una història que es tanca. Es, per això mateix, una nova mostra de la cancel·lació del desori col·lectiu. Les coses tornen al seu lloc: el poble es governa per mitjà dels representants que eligeix lliurement i, precisament en aquest marc, la despulla d'un rei d'Espanya que romaní a l'exili, on havia mort, és traslladada al panteó reial.

No és, per tant, l'hora del ditrambe, sinó de la justícia estricta. Com no és tampoc l'hora de cap mena de revenja: és una hora més senzilla de recuperar, amb pausa però sense defallències, la més estricta normalitat. Cada ciutadà té dret de sentir la tornada de la despulla reial a la seva manera, però, en un punt de contacte que ens aplegui a tots, hem de concloure que el trasllat no es justifica perquè Alfons XIII fos un rei bo o dolent, sinó simplement perquè era rei. De la mateixa manera que tots els ciutadans morts a l'exili tenen dret a un trasllat paral·lel, fossin bons o dolents, millors o pitjors.

El que sembla més adient d'assenyalar és la dosi de pau i de reconciliació que hi ha en aquest trasllat d'una despulla de Roma a El Escorial: tot el que no s'adiu amb aquesta dosi pot ésser malaguanyst.

Josep Fauli

Problemàtica viva

Petit manifest a la joventut europea

Qui torni a donar una finalitat a la civilització occidental, la salvarà del buit en que es troba.

Hi ha una generació a les portes que mira amb vertigen contingut un món buit en abundor.

Crec que la salvació d'Europa és assumir un paper de veritable humanització sortint de si mateixa. No per a conquerir, com abans, sinó per a servir. La grandesa, la possibilitat d'Europa seria, actualment, poder ser vehicle eficaç de Fe. Però trobo els europeus cansats, còmodes, calculadors, i tancats en si mateixos. Tots els símptomes d'una decadència comprobable fins i tot a nivell demogràfic.

En el nostre segle una generació va lluitar per les nacionalitats (guerra 1914-1918). Una altra per la pau i la reconstrucció. Una altra, equivocadament, per la reivindicació nacionalista (Alemanya 1939-1945). Un altre encara en la resistència i la reconstrucció.

Per Europa, el 68 fou l'últim intent de donar un sentit col·lectiu a la vida, de fer un projecte de civilització. Després: res. Petits avanços, petites lluites, exasperacions terroristes i una immensa apatia...

I em pregunto, què hi te que veure

aquesta evolució occidental amb la fe efectiva dels seus homes? Es, potser, veritat que al col·locar-se socialment en una actitud post-cristiana, Europa ha perdut la seva ànima? En aquell càlcul econòmic de la natalitat, no hi ha una pèrdua del sentit de la vida humana en si mateixa? Quina és la finalitat de la forma de vida que tendeix a instal·lar-se en els nostres països? Per què la fe sembla tan indiferent a tot projecte real de societat?

«Una civilitat senza sconna»

Crec que sols partint d'un redescobriments personal, primer que tot, del significat de Crist, es podria pensar en una recuperació de l'ànima de la vella Europa. Qui sortirà avui pels carrers i places i convidarà a «creure i a convertir-se»? El vell arbre catòlic, donarà fruits nous? Hi ha persones disposades a jugar-se-ho tot, a «perdre la vida»? Tenen la «pacència» de Déu, que salva en la perseverància?

El cert és que qui doni a la generació que puja una finalitat, li donarà esperança. El problema és potser, convidar a una alta finalitat amb una mitjana tan exasperant que multipliquen els desencisats de tot, ànimes cremades, ulls apagats, crit d'una corrupció de la que tots en som una mica res-

ponsables. Efectivament, tal desastre es produeix quan proposem un «cel a la Terra» assequible a curt termini i amb mitjans violents.

Però si alguns joves han caigut en aquesta temptació exasperant, no serà, potser, per l'acaparadora asfíxia de la mateixa societat? No serà també per l'incomprensible silenci dels qui haurien de tenir una visió de l'home, dels seus projectes i objectius, de les seves esperances autèntiques i de la futura «clutat de pau»? No hi ha una inexplicable «Església del silenci» a Occident?

El meu consell és aquest: joves d'Europa, visiteu el Tercer Món. Renuncieu a la vostra avorrida i a vegades degradada comoditat. Recupereu humanitat al contacte viu de pobles i cultures, pobres de mitjans però riques en valors. Penetreu al moll de l'os de la vostra tradició. Obriu el cor i els braços a un ample món que us espera, si sou profundament el que sou vosaltres: els fills d'una vida secular d'intel·ligència i de Fe. Joves d'Europa, convertiu-vos i trobareu una finalitat a les vostres vides convertint l'ample món que necessita el pes d'una experiència que no té i que ens pot donar la força d'una ingenuïtat que hem perdut.

La Bíblia a l'abast

Dir la fe en temps de crisi (Isaïes, 62, 1-5)

La lectura que avui fem d'aquest text d'Isaïes pot il·luminar extraordinàriament la nostra situació actual de membres de l'Església. El profeta contempla el seu poble, tornat de l'exili, i el veu desanimat. Les coses no rutllen com la imaginació dels exiliats les havien pintades. La realitat és dura. Els ideals s'han pansit. Déu calla. I sorgeix el dubte: Valia la pena tornar? La llibertat moltes vegades ni s'entén ni es valora. ¿Què és millor?, la comoditat del moment present, o el do de la llibertat conquerit i mantingut a tota costa? Mirem-ho des de la nostra perspectiva: Què ens crida més, una Església de cristiandat, segura, poderosa, multitudinària i triomfalist, o una Església que cerca constantment en la humilitat i en la pobresa la fidelitat a la paraula de Déu i intenta dir-la amb valentia a l'home d'avui?

La fe en temps de crisi no és fàcil. Gens. Però encara és més difícil dir-la, aquesta fe. L'amor es confon massa sovint amb el servilisme, amb la comoditat i amb el silenci covard que no vol complicacions. El nostre silenci. El nostre pecat. Per amor de Déu no vull callar, no vull reposar per Jerusalem. Saber dir la paraula adequada en el temps oportú. Dir-la per amor. Amb tota la valentia. Vet aquí la virtut. I la

virtut —l'exemple viu— és l'humilitat testimoniada. Arribarà un dia que la veritat de Déu brillarà sobre la seva obra. Serà el dia del repòs. L'obra acabada. Fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa.

La fe no ens fa veure visions. La fe ens fa fer una lectura creient dels signes dels temps. El que vivim avui és millorable. Ha de ser millorat, perquè porta a dins el germen de la dimensió sobrenatural. Per això aquest millorament no és cap aventura cega. El donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. El projecte de Déu és dins nostre. I Déu no improvisa. Des de tots l'eternitat ens porta en el seu pensament i en el seu amor. Mentre tant el món —nosaltres— va fent camí. És un camí humil. Dificultat. I Déu hi revela la seva llum. L'home de fe és el que sap intuït aquest projecte de Déu amagat en les realitzacions creades. L'interpreta a la llum de la paraula de Déu, feta també feixugor de paraula humana. Velada, doncs, fins a cert punt. L'home de fe, enmig de la crisi, avança confiat i valent. Passi el que passi. L'home de fe és un home llure. Per això també diu la seva paraula.

Aquest home és el profeta que diu la seva esperança en una Jerusalem

desolada. S'ha refet de la seva terra material. La tasca ha estat penosa. Ara cal que sigui refeta en la seva ànima. I és aquí on fan fallida els homes. Al pla de Déu hi responen amb els plans humans. I fallen perquè l'empresa no és humana, malgrat que la materialitzin els homes. L'empresa és de Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La-Desolada» a la seva terra. L'home de fe hem de ser tots. Tots hem de caminar amb amor i amb il·lusió edificant l'Església. Segons el pla de Déu. Treballant, sofrint per ella. Estimant-la. Sols el qui treballa i sofreix és capaç d'arribar a l'amor verdader. No es trata de preguntar: Quin guany n'hauré? Es tracta d'estimar en concret aquesta Església que tenim, projectant-la cap al futur. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia. Som al nus de la revelació de Déu. El nom nou que els llavis del Senyor han designat és: Jesús. Els qui amb ell fan un sol cos són l'Església. I la revelació ha il·luminat un casament de poble, com ens recordarà l'evangel·li d'avui. Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ella.

Josep M. Aragonés

Pax

Pregària de la tercera edat

Senyor, ensenyeu-me a fer-me vell, feu-me entendre que la comunitat no és injusta amb mi si em treu responsabilitats, si ja no em demana la meua opinió... Quan ella crida d'altres perquè ocupin el meu lloc, treieu-me l'orgull de la meua experiència passada, del sentiment de creure'm indispensable.

Senyor, que jo vegi en aquest progressiu desarrelament de les coses, només la llei del temps, i consideri aquesta substitució en el treball com una de les manifestacions més interessants de la vida que es renova, sota l'impuls de la vostra Providència.

Feu, Senyor, que jo sigui útil al món encara, contribuint, amb el meu optimisme i la meua pregària, a l'alegria i a l'entusiasme dels qui ara tenen la responsabilitat, vivint en contacte humil i seré amb el món que canvia, sense lamentar-me pel passat que ja ha fugit i fent dels meus sofriments un obsequi a Déu i una obra de reparació.

Que la meua sortida del camp actiu sigui senzilla i natural, com una posta serena de sol:

Perdoneu-me si només en aquesta hora tranquil·la he arribat a veure com m'heu estimat i ajudat: que, ara almenys, pugui veure clarament i amb convicció profunda la meta feliç que m'heu preparat, vers la qual m'heu orientat, des del primer dia de la meua vida.

Senyor, ensenyeu-me a fer-me vell... d'aquesta manera.

Amen

Desitjo subscriure'm, durant un any a "CATALUNYA CRISTIANA"

Nom
Cognoms
Domicili
Població

Envio les 1.800 ptes. per gir postal

Inclou un taló barrat per aquest import.

Prej. el Banc/Caixa.

Agència que es serveix domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte corrent n°

Lloc data

SIGNATURA

En/Na que viu a

provincia de Carrer núm

desitja subscriure un/a missioner/a, per un any, a CATALUNYA CRISTIANA,

El preu d'aquesta subscripció a l'extranger, (2.500 ptes. o 4.000 ptes. tramesa per avió), inclosa, el faré efectiu:

Amb el taló bancari que us adjunto

Podeu domiciliar el cobrament en el meu banc/caixa

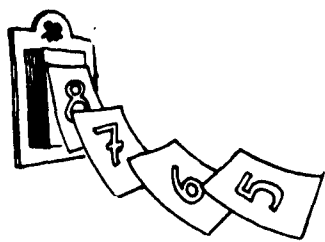
de compte corrent/libreta núm

i prego al meu banc/caixa que vulgui considerar aquesta butlleta com la meua autorització per a aquest pagament.

Lloc data

SIGNATURA

Calendari

Diumenge, 27 de gener. — De la setmana III durant l'any. Santa Angela de Merici, fda. Sant Emili, ab. i Vitalà, p. El sol surt a les 1.17 i es pon a les 2.58.

Festa major a Mataró i a Artés.

Dilluns, 28 de gener. — Sant Tomàs d'Aquino, doctor. Nasqué l'any 1225 a Aquino. Als 18 anys ingressà a l'ordre de predicadors. Va rebre la formació a Colònia, sota sant Albert, i a París. Ensenyà filosofia i teologia a París, Orvieto, Viterbo, Roma i Nàpols. Silenciós i recollit, de temperament pacífic, es feia venerar de tothom. Més intel·lectual que místic, el seu realisme i el coneixement de la tradició, units a un gran poder de síntesi, li meregueren el títol de «Doctor Comuni». Morí el 7 de març de 1274 als 49 anys.

Sant Valeri i Julià, bisbes.

Festa major a Verdú.

Dimarts, 29 de gener. — Sant Pere Nolasc, fdr. Sant Sul·pici i Sant Constanci.

Festa major a Caldes de Montbui i Palautordera.

Dimecres, 30 de gener. — Santa Martina, vg. mr., Jacinta de Mariscotis, vg.

Dijous, 31 de gener. — Sant Joan Bosco, fundador dels Salesians, patró del cinema. Sant Tarsici, mr.

Divendres, 1 de febrer. — Sant Cecili, b. mr. i Santa Brigida, vg.

Dissabte, 2 de febrer. — La Presentació del Senyor. La Purificació de la Mare de Déu (Candelera). La Presentació de Jesús al Temple — amb Simeó i Anna —, és un moment de la Història Sagrada, del qual els exegetes moderns desobvien cada vegada més la significació. A Occident s'hi afegí la festa de la Purificació de Santa Maria, que nosaltres en diem «Candelera». La benedicció de les candeles s'inspira en les paraules de Simeó: «Llum que es revelarà als pagans...» que és el tònic de la festa.

Sant Corneli.

Festa major a L'Ametlla de Mar, Calafell, Calldenes, La Garriga, Pobla de Mafumet, Sant Julià de Vilatorrada i Valls.

Fira a Anglès, Besalú, Calonge, Molins de Rei, Ponts, Sallent i Sant Llorenç de Morunys.

L'Església celebra

27 de gener, diumenge. — De la III setmana de durant l'any. Lectures: primera NE, 8, 2-4 5.6.8-10; Salm 18; segona 1 Cor 12,12-30; tercera Lc 1, 1-4, 4, 14-21.

28 de gener, dilluns. — De la III setmana de durant l'any. Lectures: primera 2 Sam 5, 1-7.10; Salm 88; segona Mc 3, 22-30.

29 de gener, dimarts. — De la III setmana de durant l'any. Lectures: 2 Sam 6, 12, 15.17-19; Salm 23; segona Mc 3, 31-35.

30 de gener, dimecres. — De la III setmana de durant l'any. Lectures: 2 Sam 7, 4-17; Salm 88; segona Mc 4, 1-20.

31 de gener, dijous. — De la III setmana de durant l'any. Lectures: 2 Sam 7, 18-19, 24-28; Salm 131; segona 4, 21-25.

1 de febrer, divendres. — De la III setmana de durant l'any. Lectures: primera 2 Sam 11, 1-4, 5-10 13-17; Salm 50; segona Mc 4, 26-34.

2 de febrer, dissabte. — Presentació del Senyor. Lectures: primera Mt 3, 1-4; Salm 23; segona 2, 22-40.

Sant Joan Bosco, un home pels nostres temps

Impressionat davant el gran nombre de joves a les presons

L'Església catòlica, i especialment els 80.000 membres de la família salesiana escampats pels cinc continents, es disposen a celebrar el proper 31 d'aquest mes de gener la festa de sant Joan Bosco.

La seva presència a Catalunya

Joan Bosco, italià, encara no fa cent anys que visitava la nostra terra catalana de Girona i Barcelona.

L'efigie d'aquell home simpàtic i amable, va despertar l'admiració de molts barcelonins. Venia a la ciutat comtal a visitar els seus germans en religió, els salesians i els seus estimats i generosos cooperadors. Però també desitjava conèixer aquells nois pobres del col·legi salesià de Sarrià que li escribien amb freqüència i amb la confiança i senzillesa d'uns fills al seu pare al que no coneixien i volien amb molta il·lusió conèixer.

Han passat ja 94 anys d'aquella visita, i l'efigie de sant Joan Bosco, segueix avui despertant, no solament admiració, sinó també interès en molts ambients de la nostra terra catalana. Perquè tenim molts problemes que ell també va viure i va compartir. I va saber enfrontar-los amb valentia i eficàcia.

Es va santificar educant

Nosaltres estem preocupats pels temes educatius. Joan Bosco també ho estava. Li va tocar de viure una època on no hi havia llocs escolars pels fills de les classes humils i treballadores. Va crear aquests llocs amb molt de sacrifici i va lluitar per aconseguir de les autoritats que els creessin. I es va dedicar als nois amb un llurament desinteressat de la seva vida, injectant en les seves obres i en els seus col·legis un clima de cordialitat i confiança, de caritat i paciència. Col·legis, on els professors no són només superiors, sinó germans grans, amics que juguen, que mengen, que resen i riuen com els seus educats, i s'interessen per tot allò que interessa al noi. Col·legis on l'advertiment, la paraula amable del mestre és preferida a les amenaces, als càstics i amenaces. Col·legis on el professorat treballa amb un ideal i un projecte educatiu per formar ciutadans honrats i bons cristians.

Joan Bosco fou un home que es va fer sant fent d'educador. I féu sants —sant Domingo Savio!— a partir de l'educació.

«L'últim sospir, pels joves»

Nosaltres, avui, estem pregonament preocupats pel moviment juvenil i el seu associacionisme.

Joan Bosco, amb el seu primer successor, el beat Miguel Rua, a Barcelona el 3 de maig del 1888.

A Joan Bosco, formidable home d'acció, el preocupa enormement la situació dels joves del seu temps. Molts d'ells, fills d'emigrants, corren pels carrers en grups per la ciutat de Turín. Aquest estil de vida els porta a la delinqüència i a la presó. El jove sacerdot Joan Bosco queda impressionat contemplant les presons amb un elevat índex de població de joves de dotze a divuit anys. Per això es converteix en la mà amica d'aquests nois abandonats. Es reuneix amb ells els dies festius. Durant la setmana els busca pels carrers. s'atansa a ells entre les bastides de les construccions, pren un vas de vi amb ells en les tabernes, juga amb ells a les cartes i als daus a ple carrer, assegut en les voravies; i als que surten de la presó, els acull, els ajuda i busca treball, oferint-se com a àrbitr davant dels seus patrons. I així amb molts centenars de joves.

Aquests nois, en sentir-se estimats, van reorientant i ordenant llur vida. Es donen al compliment del seu deure. Comencen a entendre que Déu els estima, en veure que aquell capellà els estima. I ells mateixos, transformats poc a poc, es reuneixen, s'agrupen, participen en activitats inventades per

ells mateixos, amb el desig d'ajudar i preocupar-se pels seus amics i companyes més necessitats.

Es que Joan Bosco tingué un cor que va saber estimar intensament; i vessà tot el seu amor en la joventut. «He promès al Senyor que fins i tot l'últim sospir de la meua vida serà pels joves», arribarà a dir.

I efectivament, les seves paraules, els seus pensaments i tot el seu temps foren per a ells. Per això els joves, que s'adonen molt aviat de qui és el que els estima de veritat, l'estimaren pregonament, arribant alguns d'ells a oferir la seva pròpia vida per la de Don Bosco, malalt.

Crec que és aquí el secret de Joan Bosco amb els joves: els estimà i es lliurà a ells. Els va estimar de veritat, amb la seva vida, i no amb paraules només.

Nosaltres fem magnífica «manifestació», «documenta», «dossier» sobre la joventut. Malgrat tot, ens manca allò que és més important: apropar-nos a ells, interessar-nos per tot allò que és seu, estimar-los.

Sense diners però amb fe

Nosaltres estem preocupats pel món obrer.

Joan Bosco viu els anys de la primera industrialització de la nova Itàlia que està a punt de néixer. Els pobles i poblets es buiden, i la gent, vells i joves, emigren a la ciutat, a la recerca de treball. No existeix una legislació laboral, ni digna ni adequada. Nois treballant ja als vuit i deu anys.

Joan Bosco no es plega de braços. S'interessa i es preocupa d'ells; del seu pa, del seu allotjament. Exigeix als patrons contractes de treball, vetllant per l'educació i dignitat del noi. Organitza un «sindicat» per aturar i acollir-los. I així, en la mesura de les seves possibilitats, ajuda a resoldre un problema seriós i anginos.

Està ben vist: val la pena d'aprofundir en la vida d'aquest sacerdot que, mancat de mitjans econòmics, però amb una gran fe en l'esperit i en Maria Auxiliadora, amb una constància a tota prova i un amor immens als joves, ha fet coses meravelloses.

Miguel Echamendi

Quan diem

Kyrie, eleison!

L'Església ha parlat en grec abans de parlar en llatí. De fet, ha parlat en grec des del començament; un grec una mica xampurrat, un grec de tothom, sense grans pretensions literàries: una llengua comuna.

En grec, l'Església dels apòstols i dels màrtirs ha invocat el Senyor: «Kyrie, eleison! Senyor, tingueu pietat!». El nom de Kyrios aplicat a Jesús té unes resonàncies procedents de l'Antic Testament, i unes altres procedents del paganism. En l'Antic Testament, Déu és el Senyor, i s'anomena així, d'una manera respectuosa i velada a la vegada. El nom del Déu de Moisès —el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob— és Jehová; però per tal de no profanar-lo o dir-lo en va, els israelites s'abstenien de dir tan sols aquest terme. Dient «el Senyor» sabien prou bé de qui parlaven. Quan els cristians van expressar en una fórmula la fe en Jesús com a Fill de Déu ho feren molt simplement: «Jesús és el Senyor» (1 Cor 12, 3). En el paganism, el terme Senyor evocava la persona del monarca, de l'home que tenia en les seves mans la vida i la mort dels seus súbdits. Amb molt més sentit podien dir els cristians a Jesús «Senyor», Kyrios; Eli, Jesucrist, és el que ha vençut la mort i té les claus del Regne.

Invocar Jesús exclamant «Kyrie, eleison! Senyor, tingueu pietat!», és fer ressonar en els nostres llavis i en els nostres cors la pregària de segles i segles d'experiència cristiana. Els orientals —ho sap prou el que hagi participat alguna vegada en la seva litúrgia— no cessen de repetir-ho durant totes les seves celebracions, especialment a la missa —la divina litúrgia, segons el seu llenguatge—. D'ells ens vingué a Occident, i ho tenim encara al començament de la celebració, o com a resposta en l'oració dels fideles.

Encara que actualment la litúrgia es faci gairebé sempre en llengua vernacle, és molt adient reprendre, alguna vegada, aquestes paraules en grec. No pas per fer una mena de pregària «camp», o cercar sentimentalment vestigis arqueològics. Pregar en grec és pregar en la llengua del Nou Testament, és pregar en la llengua d'una part molt notable dels Pares de l'Església —Basili, Joan Crisòstom, Gregori de Nissa, Ignasi, Polícarp...—. És pregar en comunió amb les venerables esglésies orientals... Tenir i posar aquesta signa de comunió universal és altament pedagògic per a nosaltres, els cristians d'avui, massa vegades excessivament centrats en els poters massa petites àmbits de les nostres comunitats.

Pere Tena

EDICIONS DON BOSCO obres en català

LITERATURA I HUMANISME

- L'Obrador de l'Orfebre. Karol Wojtyła.
- Pedra foguera. Karol Wojtyła.

ESCOLA I PEDAGOGIA

- Una escola per avui i aquí.
- L'heura blava (revista catalana per a la 2.ª etapa d'EGB).

CULTURA RELIGIOSA

- L'Arc de Sant Martí. Enriqueta Capdevila (3er EGB).
- Ocell de l'aitada. E. Capdevila i J. Ballaz (4t EGB).
- Foguera blava. E. Capdevila (5è EGB).
- Yeshua, vida i missatge. Maria Eulàlia Palau (6è EGB).
- Un llibre i un poble. Jacint Mates (7è EGB).

CANÇONS

- Cançoner «bon vent ve».
- Cançons de vi i de taverna.
- Vetlles al voltant del foc.
- Cançoner «Pregàries».
- Cançoner de Nadal.
- Cançoner d'infants.
- Cançoner «Camins de la cançó» (amb els seus discs o casettes).

MUNTATGES AUDIOVISUALS

- Vocació i terra nova.
- La informació, avui.
- La tribu.
- L'home que no era home.
- L'altosa i les granotes.
- Vaquers (la publicitat).

EDICIONS DON BOSCO
Passeig Sant Joan Bosco, 62
BARCELONA-17
(Tel. 203 74 08)

Costums i tradicions

Alt i fort com un sant Pau

Després de sant Pau ermità, primer dels barbutos trobats i esmentats fa dues setmanes, arribà, ahir, sant Pau apòstol. Millor dit la festa de la seva Conversió, però com sigui que el seu altre dia el comparteix amb sant Pere, és ara quan ens recordem més d'ell.

Antigament, a Barcelona era diada de gatzara. S'iniciava en un dels extrems del barri de Raval, concretament en el temple romànic dedicat a dit apòstol i s'extenia cap al centre. Semblantment com per san Antoni. En realitat hauria d'haver estat al revés car es tractava de festejar el patró dels espasos i aquests, on tenien establerta la Confraria, tot i venerar-lo a l'església del Camp, treballaven al carrer de l'Espasaria del barri de la Ribera; és a dir, a l'altre extrem.

El gremi dels espasos, les ordenances del qual foren aprovades pel rei Martí l'any 1401, organitzava un entremés que recorria els carrers fent molt soroll, puix que la comitiva anava precedida per l'avisador que tocava continuament una campaneta. Amb ella s'advertia a la gent, que havien d'entregar una almoïna que seria inscrita en el llibre de la Confraria.

Això diu una versió; segons una altra, però, les almoïnes només havien d'entregar-les els pares de nens epilèptics per incloure'ls en una confraria de malalts. L'almoïna era d'un ral i cada any es pagava, de quota, un sou, o sigui divuit meravellosos.

Tornem a la comitiva. Darrera l'avisador anaven alguns agremiats habilitats amb uniformes militars antics, i presidits per un de gran estatura, vestit amb túnica, com sant Pau, lluint una llarga i espessa barba i portant, dreta, una gran espasa obra del Gremi i símbol, segons la opinió, de la ciutat.

A més a més dels tocs de la campaneta, la cercavila era amenitzada amb tambors i xiulets, amb quina música ja es pot suposar com devia alegrar-se la quieta ciutat d'aleshores. Val a dir que parlem dels darrers segles, car abans, l'entremés sembla que era menys sorollós i, potser, més complet. Almenys, per la primera referència coneguda, que és del 1467, quan en ocasió de l'arribada del duc de Calàbria els Gremis organitzaren una festassa, sabem, que hi concorria, un personatge representant sant Pere amb les claus.

D'aïtal representació o cercavila s'originà la dita: «Alt i fort com un sant Pau», car així el representaven, encara que físicament Saule no fou un gegantó, sinó un home de mitjana talla. Fort i alt ho fou, certament, en el sentit espiritual i potser això és el que, en principi, volgués significar la comparació.

Als voltans de l'església es feia mercat de tortells, típica llaminadura

del dia i hi concorrien molts gitanos car en el barri n'hi havia força. Encara avui hi abunden.

Sant Pau, és invocat quan hom s'ennuega; pels leprosos i malalts d'epilèpsia o espasmes el poble en diu «mal de sant Pau». A Manresa, on existia una capella dita de «sant Pau lluny», l'invocaren contra tals enfermetats. També hi hagué un hospital de leprosos posat sota la seva advocació. La citada capella, per haver estat absorbida per una populosa barriada, avui és parròquia.

A Valls sortia un entremés més o menys semblant al barceloní, però organitzat pels espadanyers, el gremi dels quals el té per patró. Al davant hi anava un escolà llegint uns versos referents a la conversió del sant i l'home que el representava cavalcava un ase i feia com si tingués espasmes. D'aquesta representació vallesca en nasqué una dita local que s'aplicava a la proximitat del Carnestoltes: «Per sant Pau, la primera màscara».

Són diverses les poblacions que celebren alguna festa dedicada al gran apòstol i fins no fa gaires anys, els torronaires de Barcelona anaven als pobles de la costa a vendre, a pregar, a beixats, els productes sobrants de les festes nadalenques.

A Cabanes, el diumenge després del dia de sant Pau, es celebra un dels aplecs més importants de l'Empordà. Té efecte a l'ermita de sant Pau de la Calçada on, segons la tradició, l'apòstol hi predicà durant el seu pas per Catalunya. Per això, hom hi erigi l'ermita. És típic de l'aplec fer gran consum de flaons, pastissos farcits de brossat o mató de crema.

Diguem finalment que sant Pau és patró del Gremi Tèxtil dels Llaners, de Terrassa per la raó de què, com és sabut, durant el seu apostolat, exercí l'ofici de teixidor per a guanyar-se la vida.

Esteve Busquets i Molas.

Pensant-hi be

La calaixera

Cal reonèixer-ho: Treia de moltes angúnies. Els seus calaixos amples, llargs i fonsos tenien una generositat d'acolliment gairebé sense límits.

Els seus múltiples calaixos permetien l'exercici de la propietat privada, compartida per calaixos, en una calaixera comuna.

Cada fill de la família tenia una calaix, i el seu variat calaixat corresponia a l'amo del tros.

Calaixejant el calaix d'un altre era del tot prohibit, i si el propietari t'hi atrapava, pagaves cara la xafardia.

A vegades hi havia una temporal apropiació indeguda en cadena: l'un no trobava els seus mitjons o la camisa o... i qafava els de l'altre, i així successivament. Ser l'últim de la cadena et posava en una situació límit: i, ara, què et posaràs? Aleshores des de l'ull de l'escala i de dalt a baix, cridàvem: Mare! no trobo el vestit! Ella, amb aquella flemma pròpia de les mares amb molts fills, responia: «Pose't el meu! Davant d'aquesta alternativa impossible, no tenies altre remei que espavilar-te».

El calaix més singular era el de dalt de tot, el primer, el més curt d'alçada. Era un calaix comú a tots els usuaris de la calaixera per a guardar els seus petits tresors personals: quadrets, capsetes, etcètera, la majoria de coses, regals i regals només útils per a guardar, embolicar i desembolicar de tant en tant, i al seu dia, regalar-los oportunament perquè els guardés un altre.

El taulell de la calaixera era ampli, de marbre, mostrador de pregones conviccions de les persones de la casa: el sant Crist amb peu de fusta, la Verge del Roser, i amb menys transcendència, un gerro de flors seques que tenien anys i panys i dos o tres objectes que, per una o altra circumstància, eren particularment estimats.

Ha passat anys, però la imatge d'aquella calaixera la tinc clavada de manera inesborrable en la meua memòria visual; com tinc clavada en la meua memòria olfactiva aquella agradable olor dels manolls d'espígol que quasi miraculosament perfumaven la roba dels calaixos des d'un temps del que no en puc tenir cap mena de memòria.

Pobre calaixera!, ja fa anys que «se n'ha anat al calaix»; els últims anys que encara feia el seu servei, «n'hi tenia ja una cama».

Recordo una pintura, al meu entendre, una atzagalada meravellosament pintada, d'una figura humana de la que n'eixien una restallera de calaixos. Era com una calaixera vivent: al front un calaix, a la boca un calaix, al cor un calaix, etcètera.

Potser sí que el nostre cap i el nostre cor són una mica un «calaix de sastre», on s'hi guarden: memòries, coneixements, sentiments, idees, intuïcions, al·lèrgies mentals i cordials, etcètera. Potser sí que quan obrim la boca, amb les nostres paraules, entonacions, rictus, com si fossin vestits, vestim allò que expressem i volem comunicar. Potser sí que el nostre cor és com un ampli calaix de vella calaixera on guardem els nostres amors vells i nous, apedacats i d'estre-na, esparracats i sargits, però, després de tot, amors nostres estimats, encara que petits i pobres. No voldria pas que ningú agafi complex de calaixera.

Tanmateix, potser fóra prou interessant donar una ullada al contingut dels nostres calaixos mentals i cordials.

Fer endreça. Deixar-ho tot net. Renovar l'espígol.

Que si mai el Senyor vé i obra els calaixos, que per això és l'amo, no trobi que els corcs han rosegat la fusta i l'arna la roba.

Xesc Soliu

La font del desmai

Selecciona i comenta: Climent Forner

Ramon Llull

Ramón Llull (Mallorca, 1232-33 —1315-16). Heus aquí «la primera gran figura de les nostres lletres, la més entrançable i universal, vibrant i suggestiva» (J. Fuster). El mític patriarca de les barbes llunyanes que ens aixopluga a tots sota la seva ombra. «Lo foll d'amor», aquell home apassionat i apassionant que, un cop convertit a la fe, «tot ho aplica a Déus amar».

El fragment que hem escollit és del llibre «Medicina de pecat», la més extensa de les seves obres rimades. Hi glossa el misteri de Betlem que els cristians celebrem aquests dies, i ho fa amb un amor, una tendresa i una simplicitat insuperables. El seu català, per altra banda, tan primitiu i originari té un regust de bona xeixa que enamora. No ho trobeu?

D'oració de temps

Jesucrist, Sanyer, ah, si fos
en aquell temps que nasqués vós
e vos vesés infant petit,
vostres carns nues e poc llit,
pobre de draps, ple de bondat!
Ah, con fóra enamorat
en vos vèser, venir, tocar
e contra orgull contrastar,
veent lo rei del cel e el tro
jaer en paubre lleteló!
Ah, qui fos en cell temps nuirir
que Jesús fo infant petit,
e com tots jorns ab ell anàs,
ab ell estés, ab ell jugàs!
Ah, com fóra gauig de plaer!
Ah, qui volgra als mais haver!

Ramón LLull

Tomba de Ramon Llull, al convent de Sant Francesc de la ciutat de Mallorca

Racó del llenguatge

Semblen barbarismes (i 2)

Instintivament i inconscientment tractem d'evitar tots aquells termes que sonen com castellans sense pensar que potser són ben legítims i fin i tot recomanables, tal com us deia en el racó anterior. Fugint-ne podem caure en errors, que és el que vollem evitar precisament. Perquè hi ha expressions d'aquestes que tenen algun sinònim igualment català i bo, però n'hi ha que no tenen substitut o el tenen excessivament literari i, per tant, encarcerat, per còmode. Així, per exemple, en un intent de traduir del castellà «arenas movedizas» he vist proposar, amb eslagi, sorres bellugadisses. No ens hem de complicar tant la vida. El substantiu arena és ben català. El trobem en cognoms i en gran nombre de noms de lloc com és ara Riudarenes, l'Arenal, etc. Podríem afegir-hi encara la següent cita del poeta Costa i Llobera: «Sobre una cinta de blanca arena que besa una aigua de cel·lecs blau...». D'altra banda trobareu al diccionari l'adjectiu movedís, mo-

vedissa, que tanmateix apareix al refranyer popular: pedra movedissa no cria moltes. Doncs encara que soni castellà, hem de dir tranquil·lament: arenes movedisses.

Més exemples. No m'ocultis que t'has dislocat el peu clavant una guiza el jugador contrari quan sacava la pilota ràpid com una fletxa i li has causat tal dany que s'ha hagut de retirar ben cascot als vestuaris. Basta que em diguis que ets un borratxo capritxós. Tota aquesta tirada és plena de mots que semblen castellans i que hi són posats amb la intenció d'obtenir un aire caricaturesc. Podríem dir també: «No m'imaguis que t'has deslloriat el peu clavant una guiza al jugador contrari quan servís la pilota ràpid com una sageta i li has fet tant de mal que s'ha hagut de retirar ben perjudicat als vestuaris. N'hi ha prou que em diguis que ets un embriac capritxós». Però si volem conjuminar una frase equidistant de tota afectació haurem de prendre elements de to-

tes dues versions i combinar-los de la manera més natural possible, ja que correctes ho són totes dues.

Perles ortogràfiques

A l'aparador d'una llibreria veig un manual que porta escrit: «Mètode per corregir fàcilment els errors més usuals que es cometien al parlar en català». Vegeu una petita mostra d'algun d'ells... Pues (dons)... i tants d'altres que formen part d'aquesta degeneració alarmant. Com ens podem fiar d'un mètode que a la portada ja presenta tres faltes importants d'ortografia i sintaxi? Ha de dir... en parlar en català. Com sempre que introdueixi una determinació de temps amb infinitiu de verb. La paraula doncs va amb la lletra i finalment, formen com a forma verbal conjugada sempre té en penúltim lloc que la síl·laba és àtona.

Albert Pera

Ramon Llull, en una miniatura de la vida coetànica de la Badische Landesbibliothek de Karlsruhe.

Fent Pinya

Les «colles vallenques» un bon exemple

Continuant amb l'anàlisi de la temporada passada, entrem ja de ple en l'aspecte qualitatiu de cadascuna de les colles. És l'aspecte que podria ésser més conflictiu però que, sortosament per als cronistes, d'una anys ençà les coses han anat bastant clares, sobretot pel que fa a les colles capdavanteres, quedant bastant delimitats els llocs corresponents, els quals ja vèrem insinuar fa un parell de setmanes.

Així, doncs, avui toca parlar de les colles vallenques, que són les dues que més s'han destacat —com en el 1978— al llarg de la temporada, que vèrem qualificar de bona a la nostra darrera crònica.

Joves dels Xiquets de Valls: La millor

Sense cap mena de dubtes qui ha sobresortit han estat els Joves dels Xiquets de Valls per raons diverses però fonamentalment per haver carregat —per segon any consecutiu— el mític Cinc de vuit, l'anomenat catedral dels castells. I diem fonamentalment, a més, perquè els Joves han assolit una altra fita inèdita a l'històric castell del present segle com és el descarregar els Quatre de vuit —el carro gros— en un mateix any (fet no aconseguit fins ara per cap colla). Per tot això, i per la seva regularitat en plantar castells grossos amb escreix, els Joves ha estat la colla més destacada del 1979 en l'amb amb nombroses actuacions. No obstant, i comparant els resultats amb els de l'any anterior, no han pogut arribar al mateix nombre de Tres de vuit ni tan sols de Dos de set, demostrant-se així la importància i la dificultat d'ambdós castells, sobretot el primer, però, a més, el fet que d'uns anys cap adf es planti nombrosíssimes vegades el segon, no per això s'ha de menysprear la seva dificultat i categoria. Resumint podem dir que els de la Joves dels Xiquets de Valls han demostrat un any més, ser la millor colla del nostre món castell.

Vella dels Xiquets de Valls: El segon lloc

La colla Vella dels Xiquets de Valls, com la temporada anterior, ha seguit al darrera de la seva contrincant ciutadana amb un bon nombre de castells grossos que amb envejable regularitat i veterania van plantat al llarg de l'any fets positius que ningú no pot ni deu menysprear ni molt menys discul-

tir; els de la Vella sempre o gairebé sempre han fet un plantejament que algú a voltes anomena «conservador» però que nosaltres en volem dir assenyat i que a la llarga és sempre eficaç, es marquen unes normes o pautes d'acord amb les seves possibilitats reals a l'hora de plantar un castell important, sense arriscar-se en va o temeràriament (com la majoria de les colles fan, però que en ella és un tret característic). Fent una anàlisi del que s'ha aconseguit veiem que no assoliren el Dos de vuit —com l'any abans i malgrat fer-ne dos intents—, es mantingueren amb el mateix nombre de Tres de vuit i molt semblant amb el Quatre de vuit i el Tres de set alçat per baix, superant el de Dos de set. Resumint les actuacions d'aquesta colla podem dir que ha continuat demostrant que és una de les grans, serioses i efectiva rival de la seva concitadana, amb una categoria envejable.

Així la ciutat de Valls, bressol del fet castell, ha demostrat un cop més, ésser digne dipositària de la nostra ancestral però viva tradició.

Per acabar avui (ja que continuarem l'anàlisi de les colles en properes setmanes) hem de dir que suposem que ja s'han produït les primeres actuacions de l'any previstes pels dies 16 i 20 d'aquest mes a Badalona i Clarà (pels Castellers de Barcelona i Els Nois de la Torre), però com que en el moment de redactar aquesta crònica encara no s'havien fet, les detallarem la propera setmana.

Actuacions:

Xiquets de Tarragona

La Jova darrera actuació de l'any fou el dia 23 al barri local de Torreforta en els actes d'homenatge al fundador de la parròquia, descarregant el Dos de sis, el Tres de sis alçat per baix, el Pilar de cinc i el castell de sis. Abans, però actuaren el dia 8, a Cambrils, descarregant castells de sis i Pilars de quatre, i el dia 9, al Serrallo local, descarregaren el Tres de sis alçat per baix, castells de sis i Pilars de quatre.

Jaume Casanova «Crossa»

La sardana i la dansa

Folklore i costumari català

Els Països Catalans tenen una extraordinària abundor de costums, tradicions i festes, que li proporcionen un riquíssim mosaic folklòric. Algunes dormen el son de l'oblit —o quasi—, altres són bandejades amb més o menys intensitat, i algunes són autènticament vives. Hi ha les que només gaudeixen de l'acceptació local, i també les que tenen una repercussió àmplia, fins i tot a vegades, fora dels límits estrictes del país.

També la seva difusió o coneixement obté un calibratge irregular, de tal intensitat que algunes poden quedar del tot oblidades, ja que només gaudeixen de les versions verbals que ens faciliten quasi estrictament els avis.

Aquests dies el GISC —Grup d'informadors Sardanistes de Catalunya— està realitzant una campanya de captació de subscriptors per una revista mensual que pot resoldre

els inconvenients que hem mentat. De fet, la projectada revista neix en un intent de l'àmbit sardanista per a publicar-ne una, dedicada quasi exclusivament a la dansa catalana, però durant molts anys —més de cinquanta— l'intent esdevé una quimera, perquè no es troba el mitjà per a revivir una publicació d'aquest estil, com alguna de les que ja s'havien publicat abans de la guerra civil espanyola. Només una humil butlletí o fascicle —encara que el carnet de sardanista assolís la difícil xifra de més d'un miler de números— cobreixen la necessitat informativa sobre el tema. I són aquestes edicions, amb llur senzillesa, les que donen a entendre que caldria ampliar el contingut de la somia-da revista, donant-li entrada a tot tipus d'activitat de calre

folklòric o costumista.

Així, exactament, està projectada la revista que amb el màxim zel estan preparant els components del GISC. Informació sobre sardanes, esbarts dancaires, castellers, bastoners; historials de cobles, de colles sardanistes; amplíssima informació vinguda de les comarques, amb detall dels seus costums, festes i tradicions; també seccions complementàries de música, art, cinema, lletres, teatre, humor, entreteniments...

S'ha repartit propaganda en abundor i s'espera d'obtenir ben aviat el nombre de subscriptors mínim indispensable per tal de poder assegurar la continuïtat de la publicació, el primer número de la qual podria aparèixer aquesta primavera —març o abril— si l'acceptació obté el grau previst. Se li calculen unes cinquanta pàgines, a tamany foli, amb coberta i poster central. El preu de subscripció és de mil pessetes anyals, per a un total de dotze números. Cal dirigir-les al carrer de Padilla 239, ent. Barcelona-13.

El GISC està il·lusionat per a obtenir un èxit rotund. De fet, entre tota la munició de publicacions de tots els temes que nodreixen els quioscos, no hi ha aquesta projectada sobre folklore català, i és aquesta absència la que dona suport a les esperances d'obtenir un èxit complet.

Utilitzant aquella frase tan amanerada, pot afirmar-se que «complirà un buit dintre les edicions».

Josep Ventura

Excursionisme i cultura (18)

Ermita de la Santíssima Trinitat

La comarca del Garraf no podia manca a aquesta trobada setmanal. Com sempre, anirem a visitar una de les capelles de la contrada; així que d'aquesta manera la nostra visita la farem a l'ermita de la Santíssima Trinitat, situada sobre l'agregat de Vallcarcadell municipi de Sitges. No, avui la capella no és pas romànica, ni gòtica; és de poca antigor, però de gran devoció comarcal, ja que té el seu aplec anyal, i cada quart diumenge de mes els seus cuidants la tenen oberta (així funcionava la cosa l'any 1974).

El lloc és bonic, molt bonic en un dia clar, ja que domina la Mediterrània en una gran extensió, i totes la giragonses de les costes de Garraf. Es un dels miradors més bonics sobre el mar, i si teniu, com jo vaig tenir, la sort de no trobar-hi massa gent, té una gran tranquil·litat i placidesa, sempre i quan els fums de Vallcarca aquell dia no decideixin tapar-ho tot; llavors esborro tot el que he dit.

Aprofitant aquesta visita a l'ermita de la Santíssima Trinitat, hom pot arribar-se al cap del seu municipi que és Sitges, i fer una visita cultural a la bona colla de museus que té.

Com sabeu, Sitges té el museu del Cau Ferrat, on predomina tota mena d'objectes metàl·lics, entre altres peces de diferents materials. El museu Maricel, de temàtica marinera especialment i amb quadres dels millors artistes de l'època de Santiago Rusiñol. També hi ha el museu Romàntic o conegut també per la Llar vuitcentista de Sitges, i no cal oblidar l'Arxíu Històric Municipal, lloc ple de documentació tan necessari per als estudiosos comarcal o del nostre país en general. Tant de bo que cada municipi català tingues cura dels seus documents com ho ha fet Sitges.

La visita a aquesta població la podeu fer coincidir amb alguna de les moltes dates folklòriques que tenen a l'any. Tant pot ésser quan hi ha la cursa de cotxes vells, com per la festa major, o per Corpus, i així contemplar les marevolles catifes florals, com pel setembre en la celebració de les festes de la verema Mireu si teniu ocasions per omplir perfectament un dia fent com en el títol d'aquests reportatges, EXCURSIONISME I CULTURA.

Municipi: Sitges

Comarca: GARRAF

Situació geogràfica en els plans del cadastre (Pla 448): 5.º 32' 35" i 41.º 14' 20".

Josep M. Gavín

APRENDA BIEN EL INGLES EN EL LONDON LANGUAGE CENTRE

- Profesorado nativo, licenciado y experimentado
 - Grupos reducidos, máximo 10 alumnos por clase
 - Clases particulares a empresas y a domicilio
- TODOS LOS NIVELES Y OBTENCION DE LOS CERTIFICADOS DE CAMBRIDGE
Clases especiales para niños a la salida del colegio en grupos separados
Muntaner, 184, pral., 3.ª (esq. París), Barcelona
Teléfonos 239-32-41 (Oficinas, de 4 a 6 h.) Clases hasta 10 noche

Concert a Santa Coloma de Gramenet

Divendres, 18 de gener, va actuar l'Escolania de Montserrat a la parròquia de Sta. Coloma, de la ciutat de Sta. Coloma de Gramenet.

El recital ha tingut dues parts: la primera a base de música clàssica, la segona de cançons populars.

A Sta. Coloma de Gramenet existeix una forta tradició musical. Desde fa dotze anys s'organitzen a l'església gran de la ciutat els anomenats concerts d'hivern, on han actuat moltes de les corals, més significatives del nostre poble: Coral Sant Jordi, Polifònica de Vilafranca, Coral Carmina, etc...

La ciutat compta amb una petita coral autòctona, anomenada l'Espirall, que a més d'aglutinar la gent de la ciutat interessada per la música, promou aquests concerts d'exquísita qualitat.

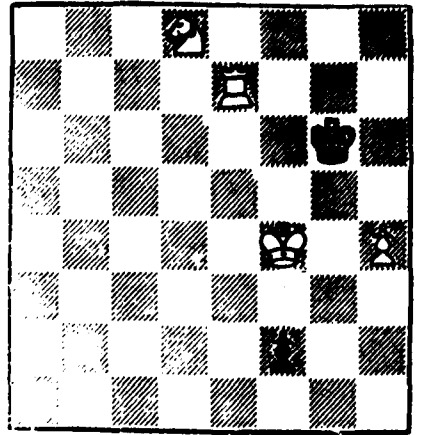
PASO A PASO CALZADO DEPORTIVO

Concesionario:
GALLES

Condesa Sobradell, 3
Barcelona 2

La família Moixó

ESCACS

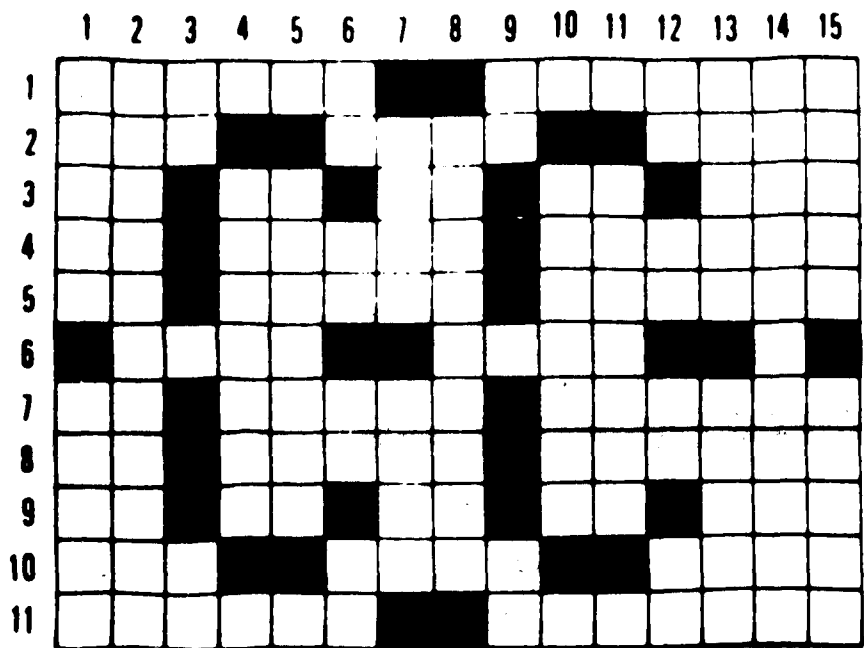
Bianques guanyen. Un altre estudi de Kasparian

SOLUCIO

1 Cd4 Rc5, 2 Rh1

iganyen

ENCREUATS

HORITZONTALS

- 1.- El que es propi de nosaltres. A l'inrevés: Poble del municipi de Cívès (Alt Urgell)
- 2.- Prefixe. Déu ho és per a tots. Relatiu a la via
- 3.- Nota musical. La seva. Nou de lletra. Obres públiques. Consonants de canal.
- 4.- A l'inrevés: Sodi A l'inrevés: Eina per segar l'herba. Cala petita.
- 5.- Consonants de llot. Part laminar del petal. Antic.
- 6.- Aconsegueix. Ho diem de la Santa Església. Consonant.
- 6.- Consonants de rail. A l'inrevés: Fruita molt gustosa. Relatiu a l'àcid que prevé de la isatina.
- 8.- Riu espanyol. Planta per fumar. Amb una R al mig relativa l'àcid nítric.
- 9.- Consonant repetida. Abreviatura de sant. Dos. Vocal repetida. Extrany
- 10.- On viuen els ocells. Forat concavitat. Quatre lletres del món de la ciutat de Katmandú al Nepal.
- 11.- Vocal repetida (La dels badalls). Veure's, fixar-se en un mateix

VERTICALS.

- 1.- Naixement del Senyor. El rei ho fa.
- 2.- Ciència de les dents.
- 3.- Matricula de la província de Guipúscoa. Bor. A l'inrevés: ocell.
- 4.- Forma d'embenar. Passats per sobre. Vocal.
- 5.- Radi. Evadit. Vocal
- 6.- Interjecció per avisar. Nou-cents-cinquanta. Amb una C al davant lloc on se posa el raïm per fermentar. Gos
- 7.- Personatge bíblic. Setè rei d'Israel. Ferro per passar-hi el tren
- 8.- Fet de Crist per a salvar-nos.
- 9.- A l'inrevés: interjecció per avisar. Primera vocal. Tona mètrica.
- 10.- Radi. Instrument musical molt senzill. Un
- 11.- Radi. Paralisi d'un membre que no és total. Radi.
- 12.- Lletres consecutives. Abreviatura del tercer evangelista. Simbol de l'astat. Nom d'una lletra castellana.
- 13.- Lloc on se celebren dos Concilis acumenics, el 1er. i el 7è. Llençar, disparar.
- 14.- Plens de santedat.
- 15.- A l'inrevés: ¡No digis res més!. Advocació mariana, patrona dels mariners

HORIZONTALS.

1. OPERES ACIREMA 2 BES ARCA AZIB 3 RS OC AI GG LCA 4 ES CLARS RADARS 5 RE TANCAT ALIGOT 6 BAAR ERCAS 7 OR VIRIL IIXICI 8 RI ANELL ECONOM 9 IS TS LE SS EPI 10 OTS PARE CRIT 11 LAMBDA CI-NETSA

VERTICALS.

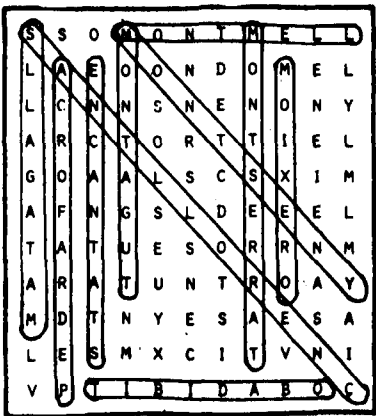
1 OBRER ORIOL 2 PESSEBRISTA 3 ES A SM 4 R OCTAVAT B 5 CLARINS D 6 SA AC RE PA 7 RARA ILLA 8 CISTELLER 9 AA R EC 10 C GRACIES I 11 GALAICS N 12 RADIXOCE 13 EZLAG INERT 14 MICROSCOPIS 15 A-BASTIMITA

JERUOLIFIC

Expressió italiana

Al principi d'Arquimedes

"Són del Senyor els cims de les muntantes"
 Salm, XCIV, IV

Després d'haver localitzat els 12 erros entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Història Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase més adient a aquest dibuix. Enbieu-la a "CATALUNYA CRISTIANA", València, 244 Barcelona-7. Entre els que l'hagin encertat millor, rifarem uns premis una vegada mes. Bona feina i... sort.

Sopa de lletres

Buscar dotze noms d'animals dels nostres boscos. Amb les lletres sobrants trobareu un fragment del Salm 103.

Els errors a dotzenes

Un llibre

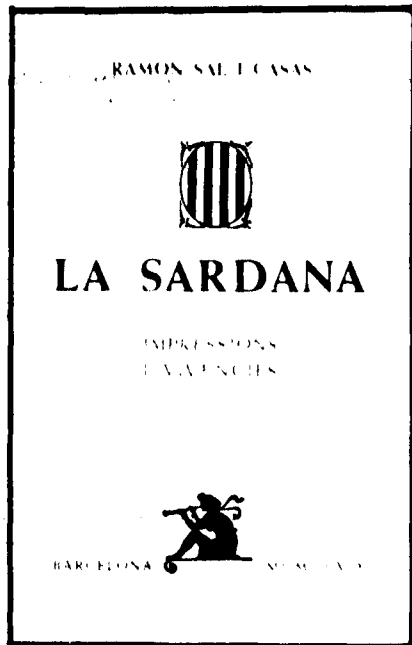
Ramón Sal i Casas, entre rellotger i poeta

En Ramon Sal i Casas és un home immers en el seu ofici de rellotger. En un instant us farà el diagnòstic del vostre aparell compta temps, i si veu que la malaltia és incurable, pronunciarà pot seguit la seva sentència: «Val més que el lleccis...» I us encetarà una amable conversa que us farà fugir la pressa si en teniu. La conversa pot ser sobre les coses que passen, els seus rellotges, o bé la seva fal·lera: La poesia.

Podríem dir que el seu estre poètic s'ha anat formant entre engranatges i tic-tacs de rellotge. Entre ells ha anat medint la seva poesia, una poesia plena d'humanitat, sense efectismes ni afectacions, senzilla, íntima. Tant íntima, que fins ara la servava en el seu calaixet de rellotger. Pocs sabem que ell era així. Fins que ha presentat el seu primer llibre. Es titula «LA SARDANA-Impressions i vivències».

Creiem que l'ha titulat així, perquè la sardana és el seu altre jo. Al llarg de les pàgines del llibre hi trobem l'itinerari festival de les ciutats pubilles de la sardana, els seus compositors, els instruments que la proclamen pels aires de la nostra terra, l'amorós pensament als éssers estimats...

A la segona part del llibre, les vivències de l'amistat. A cada una, la imatge de la persona es fa present, viva o en

record, teixint per elles una aureola plena de poesia.

No podem més que recomanar aquest llibre amb entusiasme, segurs que no serà la seva lectura una cosa passatgera, sinó que es sentirà la necessitat de repetir-la una i altra vegada. Perquè la seva lectura, dona repòs a l'esperit.

Oriol Arnau

Quasi 3.500 nous Llibres infantils i juvenils

Durant aquest any, es publicaran a Espanya uns 28.000 títols, segons dades de l'Institut Nacional del Llibre espanyol. L'any passat es publicaren 24.447, el que representa un increment proper al 15 per cent.

Quant al llibre juvenil i infantil, el nombre de títols publicats fins a final d'any, serà d'uns 3.400, xifra quelcom superior a la del 1978, que fou de 3.302.

El nombre de llibres publicats en català, serà de 1.370 mentre que l'any passat foren de 1.178.

El creixement de llibres en català ha experimentat un increment seguit en els darrers anys. Així, el 1975 el nombre de títols publicats fou de 590, l'enguany, la xifra supera llargament el doble. Quant als llibres infantils i juvenils publicats en català, cal remarcar que enguany és de 159. L'any passat fou de 130 i el 1975 el nombre era de 45.

Memòries d'un misantrop

La diligència

Per a anar al poble des de ciutat calia pujar a un autocar de línia. D'una línia aerodinàmica semblant a un dirigible de Zeppelin. Un autocar que era car en aquells temps, temporalment, però que ara fóra regalat si continuessin els mateixos preus. El viatge més llarg no arribava a costar ni un «dure».

L'adquisició de l'autocar havia estat una millora de postguerra, si no vaig errar. Anteriorment hi havia hagut un servei de tartana, com una diligència modernitzada i pagessa alhora. Anava del poble poblat a l'estació despoblada — un parell de quilòmetres — i tornava. Era allò de l'adagi misantròpic: contra peresa, diligència. Qui no tenia peresa, ja podia anar-hi a peu.

En comprar l'autocar aerodinàmic — un darrer model de carenat últim crit dels anys trenta — el concessionari allargà el trajecte fins a la ciutat veïna, cap de comarca amb un cap molt gros i una comarca petita. Més endavant va anar adquirint autocars i estengué una xarxa de línies regulars que funcionaven amb certa irregularitat fins a la capital. El negoci anava amb rodes.

El primer autocar, però, continuava servint malgrat els anys. Espeter-negant, roncant, sacsejant-se, trontoliant, amb el temps i una canya feia camí un dia si i l'altre tampoc. Aquella mola en forma de dirigible era dirigida per un conductor que li doblava o triplicava l'edat, si fa no fa sol la si do. El xofer lluitava una calba aerodinàmica que feia joc amb la carcassa del vehicle dissenyat per Zeppelin. Era un home que conduïa bé, però tenia poca traça amb el joc de pedals. No estava per jocs. Malgrat això, els passatgers no s'immutaven mai perquè la diligència motoritzada no passava dels quaranta per hora.

Els matins i els vespres la diligència de línia anava poc plena. Uns vallets que anaven a escola a ciutat — i que sempre arribaven tard, quan el cotxe ja s'havia posat en marxa —, algun aqüerfat que anava a gafar el tren a l'estació, alguna noia escadussera que treballava en una fàbrica de fora del poble, i poca gent més. Era un viatge quasi en família.

En vigílies de festa, dies de mercat veí o diades festives sense assenyal, la clientela augmentava considerablement. A l'estiu anava ple com un ou ple — no com l'ou com balla —, però amb quatre rodes. La gent anava i venia de la platja o de fer diligències a la capital. Amb tot, per anar a fer diligència aerodinàmica de què parlo era com una encarnació — o enllaunació — de la peresa motoritzada.

Guillem del Món

Televisió

La Santa Missa per a disminuïts mentals

Les retransmissions de la Missa dominical de la televisió francesa es caracteritzen per un afany de servei i per aconseguir de donar a conèixer la variada i rica pluralitat existent dins l'Església. Darrerament, i per primera vegada, la Missa televisada fou preparada i animada per disminuïts mentals. No és la primera vegada que la celebren i no volgué ésser un espectacle: era simplement perquè els tele-espectadors tinguessin coneixement en directe de com manifesten la seva fe en Crist uns didels amb greus problemes de salut mental.

La retransmissió es féu des de l'Església de Saint-Michel de Créteil, en la que existeix un grup de pares que treballen en la catequització de joves i adults disminuïts mentals. Aquest grup existeix d'ençà de 1967 i s'ha ocupat de diferents tasques apostòliques: una peregrinació a Lourdes per Pasqua de 1970, una excursió al Mont-Blanc, la confirmació per part del bisbe sempre que un d'ells està ja degudament preparat etc... L'associació s'anomena Koinomia (paraula grega que significa comunió en el mateix esperit) i el més important és que els qui hi treballen no són pares que tenen fills disminuïts — encara que també n'hi ha — sinó que ho fan com un servei a germans amb problemes i als que cal ajudar espiritualment.

En l'introducció a la transmissió, el rector de la parròquia explicà que per molts seria una Eucaristia celebrada en un idioma estranger i que la primera temptació fóra la de tancar l'aparell. Però els demanà un esforç per comprendre un món allunyat del de la majoria però que està al costat nostre ben sovint. Junt-nos al Crist a través dels disminuïts mentals faríem nostra una part del missatge evangèlic que aviat oblidem. El cristianisme és una font de salvació no sols pels qui estan sans sinó també pels malats de tota mena. Igualment que en l'època del Crist es marginava als llebrorsos es marginen els subnormals.

Una altra utilitat de la retransmissió fou que molts disminuïts que estan aïllats trobaren un moment d'unió i d'aproximació al Crist. I aquest aïllament, causat per les famílies que no volen que surtin o perquè no tenen mitjans o fins i tot perquè no es volen separar d'ells, quedà almenys un moment trencat i possiblement ha ajudat a fer reflexionar.

Una bona iniciativa que caldria repetir i estendre

Cuina

per M. Glòria Muntanola

Hamburgueses al formatge

- 400 gr. carn picada.
- 4 cullerades formatge rallat
- 1 formatget «Gervais» («Saladito»)
- 1 ou.
- 2 cebes grans
- Sal i pebre.

En un recipient barrejar la carn, amb els dos formatges, l'ou sencer, sal i pebre, treballar-ho amb una forquilla, durant una estona, per ajuntar-ho bé. Preparar 6 hamburgueses, formant unes boles, després aixafar-les i arrebossar-les amb farina. Fregir-les a la paella amb oli i mantega calentes, quan siguin a punt, posar-les a la platja de servir i sobre cada hamburguesa, posar-hi unes rodanxes de ceba, arrebossades amb farina i fregides. Ornar-ho amb unes fulles d'enciam.

Dolç «dolo»

- 4 marengues llargues
- 3 cullerades sucre glas
- 5 pastilles xocolata «fondant».
- 1 tros gros de taronja confitada
- 350 grs. nata.

Col·locar mitges marengues sobre la platja de servir, 4 trossos en una filera i els altres quatre en una altra, que restin apretades i sense buits entremitges.

Cobrir-ho tot amb la nata ensucrada i ficar-ho una estona a la nevera. Ratllar la xocolata, posar-ho en un pot, amb 2 cullerades d'aigua, treballar-ho a foc suau, fins que resti molt fi.

Quan sigui a punt, deixar-lo refredar bastant, però sense deixar de remoure-ho. Treure les marengues de la nevera, cobrir-les per damunt amb la xocolata, allisar-ho amb un gavatet inoxidable. Treure la polpa de la taronja, tallar la pell a trossets molt menuts, espolsar amb això la xocolata i tornar-ho a ficar a la nevera, fins el moment de servir.

La partitura setmanal

CANÇÓ DEL BEURE

Canción del vino

Però els nostres camperols mai no se'l vendrien i els plau beure-se'l enmig de cants d'alegria. Que és ben dolç...

Car el vi d'aquest país no a tothom arriba: solament en pot fruit el que ací naixia.

Que és ben dolç... MN. FRANCESC BALDELLÓ

ENCANTS sobre el paper

Es compra el llibre de «Cine Religioso» de Fernández Cuenca publicat el 1960 per la Semana Internacional de Cine Religioso y de Valores Humanos, de Valladolid, en col·laboració amb la Filmoteca Nacional de España.

Ref. 1.005

Es venen cent revistes mensuals «Ave Maria», del número 1 al 100, anys 1941 al 1960, director Dr. Baucells, canonge (ACS). Cent revistes setmanals de «Catalunya Social», il·lustració catòlica. Director: Ramon Rucabado. Anys 1928 al 1935 (catalana). Noranta números de «Lo Gay Saber», dels primers anys (segona època), 1879, escrits pels més coneguts escriptors catalans. Seixanta números del 111 al 175 de la il·lustració catalana gràfica «Espai», del diari «El Matí» (setmanal) fins a 1935. Del setmanari «Espai», 35 números (del 56 al 90), també del diari «El Matí». Els 10 números del diari oficial del Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona, 1952. De la revista «Jorba», 20 números de l'any 1956.

Ref. 2.018

Es ven una col·lecció de cromos de principis de segle sobre «Hechos heroicos del general D. Juan Prim» (40 cromos). Una col·lecció de «cromos» sobre «La campaña de Africa» (50 cromos). Una col·lecció de «cromos» sobre: «Primer centenario de la Guerra de la Independencia Española» (50 cromos). Es venen les següents obres d'història: «Recuerdos de la

guerra de Africa», de C. Iriarte; «La guerra del Rif», 16 fascicles enquadernats d'aquest títol (a. 1909); «España en Marruecos», de Augusto Riera (a. 1909); volum enquadernat de la revista «Nuevo Mundo» (anys 1908-1907); llibret sobre «A los héroes de 1808»; 3 «cromos» diferents de la guerra ruso-japonesa; l'últim «cromo» de la «Vida del nuevo enano D. Crispín». Les obres històriques són profundament il·lustrades. Preu a convenir.

Ref. 2.015

— Compró una o dues campanes per a una església de muntanya.

Ref. 1.008

— Es ven apartament a Salou: 3 habitacions. Edifici modern prop del mar, per 1.500.000 de pessetes.

Ref. 2.005

— Es ven un aparell d'aire acondicionat americà i en molt bon estat. Corrent 185 v. 11.000 frigorios, per 50.000 pessetes.

Ref. 2.007

— Es ven pis nou a la zona de l'Estació del Nord. Preu a convenir amb facilitats de pagament.

Ref. 2.009

— Compró una skis i fixacions, que no s'aguin molt vells i es venguin a bon preu.

Ref. 1.004

— Es ven un TV marca «Werner», 23 polsades, blanc i negre, per 10.000 pessetes.

Ref. 2.011

— Es ven una col·lecció de la revista «Ciudad. Cuadernos de Divulgación Cultural Lerdiana», dels anys 1950 al 1959, per 5.000 pessetes.

Ref. 2.012

— Es ven una màquina registradora, marca «Gold», per 75.000 pessetes.

Ref. 2.013

— Es ven un equip de música Hi-Fi amb amplificador «Sanyo» 60-60 w, platino-grafiscos «Sanyo» semi-automàtic, capçal magnètic, agulla «Shure-75», bafles 3 vies, 75 w, per al preu de 140.000 pessetes.

Ref. 2.014

— Es ven un llibre cromat de clínica amb maneta graduable per pujar i baixar tant a dalt com a baix. Sense estrenar. Per 11.000 pessetes.

Ref. 2.016

— Es ven un ràdio-cassette-televisió «Pana-Sonico» («National»), per estrenar, per 100.000 pessetes.

Ref. 2.017

— Es compra tota mena de llibres vells. Pagament al comptat. Avenent per a persones que tinguin biblioteques antigues, llegats, notaries, etc.

Ref. 1.006

OBRA ATLETICO RECREATIVA BARCELONA

CLASIFICACION RANKING NORMAL JUGADORES

1. CATEGORIA TROFEO ATOMIC

Galofre (T. T. Miniwatt) 21 Puntos
Moreno (S. J. Horta) 19 Puntos
Carbonell (F. Martinenc) 17 Puntos

2. CATEGORIA TROFEO ATOMIC

Ruiz (A. P. Sta Inés) 16 Puntos
Jiménez (F. Martinenc) 15 Puntos
Cabanes (J. Sant Jordi) 15 Puntos

3. CATEGORIA TROFEO ATOMIC

Pou (A. P. Sta Inés) 22 Puntos
Luján (Aguas Barna) 14 Puntos
Pícola (Aguas Barna) 11 Puntos

4. CATEGORIA TROFEO ATOMIC

Grau (A. P. Sta Inés) 16 Puntos
C. Valverde (Metropolitana) 15 Puntos

CATEGORIA JUVENILS TROFEO ATOMIC

García (A. P. Sta Inés) 17 Puntos
Arqué (T. T. L'Oliva) 13 Puntos
García (T. T. L'Oliva) 13 Puntos

CATEGORIA INFANTIL TROFEO ATOMIC

Mirado (A. P. Sta Inés) 20 Puntos
Piera (T. T. L'Oliva) 15 Puntos
Torné (S. M. Provensals) 14 Puntos

RESULTADOS FUTBOL-SALA

1. CATEGORIA PREFERENTE

Wawanco-Gran Via Mar A 4-3
San Jorge-Sta. Coloma A 4-6

Cariocas-Sta. Isabel 5-6
Can Culapi-Maquinista 7-4
Caspé-Harlem 8-1
Buen Pastor A-Metropolitano 3-6
Rubinenc-La Florida 4-4

CLASIFICACION

Rubinenc, Buen Pastor A, Granvia Mar A, 13 Puntos; Wawanco, 12; Sta. Coloma A, Can Culapi, Metropolitano, 10; Caspé, Sta. Isabel, 9; Harlem, 8; Maquinista, 6; Cariocas, La Florida, 5; San Jorge, 3 puntos.

1. CATEGORIA

Maphias-La Floresta 8-5
Granvia Mar B-Lakers 10-3
Provençal-Llameps 3-4
Rg. De Sants-Hospitalet 1-5
M. Metalúrgica J. M. José 3-3
Sarrió-Internacional 5-6
Sant Andreu-IMSA 1-1

CLASIFICACION

IMSA, 17; Granvia Mar B, 1; Llameps, 14; M. Metalúrgica, 13; Provençal, Sant Andreu, 12; Jesús M. José, Hospitalet, 11; Maphias, 9; La Floresta, 8; Lakers, R. de Sants, 4; Internacional, 2; Sarrió, 0 puntos.

2. CATEGORIA PREFERENTE

Pavia-Padre Mañanet 1-2
M. Nostrum-Vellvitge 1-8
Tramuntana-Catalunya F. S. 5-6
Olimpic-Caff 77 9-3
Esport-Cat. Occidente 6-8
Buen Pastor-At. Catalunya 6-1
Coll-F. S. Rose 6-2

CLASIFICACION

Coll, 17; Bellvitge, 16; C. Occidente, C. P. Roser, 14; P. Mañanet, Catalunya F. S. 12; B. Pastor B 11; At. Catalunya, 9;

Esport, 7; Olímpic, 6; Pavia, 5; Caff. 77 3; M. Nostrum, 1; Tramuntana, 0 puntos.

2. CATEGORIA

Lacer-Sta. Eulalia 7-3
Rg. Güell-Sta. Coloma B 9-6
Sis Català-Seber 4-4
Esport 2001-A.F.M. 1-0
Amics 77-Arco Iris 1-14
F. C. Clot-Ol. de Sants 7-6
SEAT-U. C. Fénix 14-3

CLASIFICACION

SEAT, 16; Arco Iris, 14; Ol. de Sants, Sta. Eulalia, Racing Güell, 13; Lacer, 12; Sta. Coloma B, 11; U. D. Fénix, 9; Seber, F. C. Clot, 8; Amics 77, 5; Sis Català, Esport 2001 2; AFM, 0 puntos.

3. CATEGORIA PREFERENTE

Feliços-Tete's E. C. 3-5
Atheneum-World Ch. 3-2
Chasyr-Flamingo 4-1
Grup Sis-Gaudi 6-1
Pelnom-U. D. Flora 2-5
Geminis-Ina E. C. 11-2

CLASIFICACION

Geminis, 15; Flamingo, 14; Grup Sis, U. D. Flora, Chasyr, Atheneum, 10; Tete's, 9; C. E. Albert, 8; World Ch., Pelnom, 6; Feliços, 4; Gaudi, 1; Ina E. C. 0 puntos.

3. CATEGORIA

Can Baro-Rangers Docs 8-0
Podium-Juventud GM 8-1
Sant Antoni-Pompeya 3-3
C. Badalóns-Faro 8-2
Fausto Vestir-Zanganos 1-3
Victoria-Banco Pastor 8-5
Icaria Interviu 2-3

CLASIFICACION

Podium, Pompeya, 16; Sant Antoni, 15; C. Badalóns, 14; Juventud G. M. 13; Interviu, 11; Zanganos, Can Baró, Victoria, 8; Icaria, 7; Fausto, V. 5; Faro, 4; Rangers Docs, 1; Bco. Pastor, 0 puntos.

Tennis Taula

1. CATEGORIA

11 JORNADA 12-1-80

A. P. Sta. Inés-J. Paretense 5-3
A. C. R. Sant Jordi-F. Martinenc 4-5
T. T. Esparraguera-S. J. Horta 0-5
Metropolitana-T. T. Miniwatt 5-3

CLASIFICACION

Metropolitana 22 Puntos
T. T. Miniwatt 18 Puntos
S. J. Horta 18 Puntos
A. C. R. Sant Jordi 10 Puntos
A. P. Sta Inés 10 Puntos
F. Martinenc 10 Puntos
T. T. Esparraguera 2 Puntos
J. Paretense 0 Puntos

3. CATEGORIA

11ª JORNADA 12-1-80

Aguas Barna-S. E. L. E. Z. 1-5
T. T. Miniwatt-F. Martinenc 4-5
S. M. Provensals-Apsi 0-5
Metropolitana-T. T. Oliva 1-5

CLASIFICACION

A. P. Sta. Inés 22 Puntos
T. T. L'Oliva 18 Puntos
Foment Martinenc 14 Puntos
Metropolitana 12 Puntos
Aguas Barna 10 Puntos
S. E. L. E. Z. 8 Puntos
Miniwatt 4 Puntos
S. M. Provensals 0 Puntos

CATEGORIA JUVENIL 11 JORNADA 13-1-80

S. M. Provensals-A. T. T. L'Oliva 1-4
S. J. Horta-S. M. Provensals C 3-2
A. P. Sta Inés-Descansa

2. CATEGORIA

11 JORNADA 12-1-80

S. M. Provensals-P. Sant Jordi 2-5
T. T. Oliva-T. T. Esparraguera 5-1
F. Martinenc-A. P. Sta Inés 1-5
J. Paretense-Caixa Pensions 0-5

CLASIFICACION

A. P. Sta Inés 20 Puntos
T. T. L'Oliva 16 Puntos
Caixa Pensions 14 Puntos
Foment Martinenc 14 Puntos
Esparraguera 8 Puntos
P. Sant Jordi 8 Puntos
S. M. Provensals 6 Puntos
J. Paretense 0 Puntos

4. CATEGORIA

11 JORNADA 12-1-80

A. P. Sta Inés Metropolitana 82-5
Metropolitana C-SM. Provensals 8
1-5
F. Martinenc-S. M. Provensals C 5-1
P. Sant Jordi-ACRS Jordi 0-5

CLASIFICACION

A. C. R. Sant Jordi 20 Puntos
Foment Martinenc 16 Puntos
A. P. Sta Inés 14 Puntos
Metropolitana B 12 Puntos
S. M. Provensals B 10 Puntos
P. Sant Jordi 8 Puntos
Metropolitana C 6 Puntos
S. M. Provensals C 0 Puntos

CLASIFICACION JUVENIL

T. T. L'Oliva 18 Puntos
A. P. Sta Inés 14 Puntos
S. M. Provensals A 10 Puntos
F. Martinenc 8 Puntos
S. J. Horta 8 Puntos
S. M. Provensals C 4 Puntos
S. M. Provensals B 2 Puntos

Baloncesto

TERCERA CATEGORIA Resultados

Olesa Nerva-Bohemians 57-64
B. Alarons-Gavá Mar 37-38
C. T. Barçino-Sant Antoni 85-46
B. Vallirana-Jesús M. José 54

CATEGORIA FEMENINA SENIOR

C. Bin-Provensals 46-37
Mateu y Mateu-San Pancracio 30-28
Jesús M. José-Sant Jordi 35-45
Quet Bas-Fabra Coats 49-37
Patronato-Fabra Coats 49-37
Patronato-C. B. Morea 23-40
Inmaco A-Dr. Esteve 31-51
Sentmenat-Acis 35-49
Descansa: Palleja

CATEGORIA FEMENINA JUVENIL JUNIOR

C. Agut-Provensals 56-12
Sant Boi-Codexba 46-23
Jesús M. José-B. A. M. 28-19
Tecla Sala-C. P. Roser 31-25
Inmaco B-Inma 69-17

CATEGORIA INFANTIL MASCULINA

Palleja-Fabra Coats 44-20
Sant Boi-Sta. Coloma 46-38
Descansa: Agut.

21. En Crist, la satisfacció de l'amor etern del Pare

Quan reflexionem novament sobre aquest text meravellós del Magisteri conciliar, no oblidem pas ni un sol instant que Jesucrist, Fill de Déu vivent, s'ha convertit en la nostra reconciliació davant del Pare. Precisament Ell, solament Ell, ha donat satisfacció a l'amor etern del Pare, a la paternitat que de bell antuvi es va manifestar en la creació del món, en la donació a l'home de tota la riquesa de la creació, en fer-lo "gairabé com Déu", 49 pel fet de ser creat "a imatge i semblança de Déu", 50 semblantment ha donat satisfacció a la paternitat de Déu i a l'amor, en certa manera refusat per l'home amb la ruptura de la primera Aliança 51 i de les posteriors que Déu "ha ofert en diverses ocasions als homes" 52. La redempció del món -aquest misteri formidable de l'amor, en el qual la creació és renovada- 53 és en la seva arrel més profunda la plenitud de la justícia en un Cor humà: en el Cor del Fill Primogènit, perquè pugui fer-se justícia del cors de molts homes, els quals, precisament en el Fill Primogènit, han estat predestinats des de l'eternitat a ser fills de Déu 54 i cridats a la gràcia, cridats a l'amor. La Creu sobre el Calvari, a través de la qual Jesucrist -Home, Fill de Maria Verge, fill existimatiu de Josep de Natzeret- "deixà" aquest món, és el mateix temps una manifestació de la paternitat eterna de Déu, el qual s'apropa novament en Ell, a la humanitat, a cada ú dels homes, donant-los el Esperit de veritat tres vegades.

22. Fidelitat de Déu al seu amor

Amb aquesta revelació del Pare i amb l'efusió de l'Esperit Sant, que marquen un segell inesborrable en el misteri de la Redempció, s'explica el sentit de la creu i de la mort de Crist. El Déu de la creació es revela com a Déu de la redempció com a Déu que és "fidel a si mateix", 56 fidel al seu amor que no recula davant de res que en ell mateix demana la justícia. I per això, al Fill "que no va conèixer el pecat el va fer pecat per nosaltres a fi que en Ell fóssim justícia de Déu" 57. Si va tractar "com a pecat" a Aquell que estava absolutament sense cap pecat, ho féu per a revelar l'amor que és sempre més gran que totes les coses creades, l'amor que és Ell mateix, perquè "Déu és amor" 58. I sobretot l'amor és més gran que el pecat, que la feblesa, que la "caducitat de la creació" 59, més fort que la mort, és amor sempre disposat a alleujar i a perdonar, sempre disposat a anar a l'encontre amb el fill pròdig, 60 sempre a la recerca de la "manifestació del fill de Déu", 61 que són cridats a la glòria. 62 Aquesta revelació de l'amor té per nom també misericòrdia, 63 i aquesta revelació de l'amor i de la misericòrdia pren en la història de l'home una forma i un nom: es diu Jesucrist.

23. L'home, de bell nou creat

L'home no pot viure sense amor. Ell resulta per a si mateix un ésser incompreensible, la seva vida està mancada de sentit si no se li revela l'amor, si no es troba amb l'amor, si no l'experimenta i el fa seu, si no en participa vivament. Per això, precisament, Crist Redemptor, com hem dit abans, revela plenament l'home al mateix home. Aquesta és -si ens és premès l'expressar-ho així- la dimensió humana del misteri de la Redempció. En aquesta dimensió l'home torna a trobar la grandesa, la dignitat i el valor propis de la seva humanitat. En el misteri de la Redempció, segons com és, novament creat. Ell creat de bell nou! "Ja no és jueu ni grec, ja no és esclau ni lliure, no és ni home ni dona, perquè tots vosaltres sou u en Crist Jesús" 64 L'home que vol comprendre's fins a fons de si mateix -no solament segons criteris i mesures del propi ser immediats, parcials, de vegades superficials i aparents i tot- cal que, amb la seva inquietud, incertesa i també amb la seva feblesa i pecaminositat, amb la seva vida i amb la seva mort, s'acosti a Crist.

Notes cap. I

- Jo 1,14
- Jo 3,16
- Hb 1,1s.
- Exultet de la Vigília Pasqual.
- Jo 16,7
- Jo 15,26s.
- Jo 16,13.
- Cfr. Ap 2,7.
- Const. dogm. sobre l'Església Lumen Gentium, I: AAS 57 (1965) 5.
- Ef 3,8.
- Jo 14,24
- PAU VI, Enc. Ecclesiam Suam: AAS 56 (1964) 650 ss.
- Mt. 11,29
- Aquí cal recordar els documents del nostre predecessor Pau VI, d'alguns dels quals vaig fer esment durant l'homília de la Missa, en la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau de 1978: Enc. Ecclesiam Suam: AAS 56 (1964) 609-659; Ep. Apost. Investigabiles Divitias Christi: AAS 57 (1965) 298-301; Enc. Mysterium Fidei: AAS 57 (1965) 753-774; Enc. Sacerdotalis Caelibatus: AAS 59 (1967) 657-697; Sollemnis Professio Fidei: AAS 60 (1968) 433-445; Enc. Humanae Vitae: AAS 60 (1968) 481-503; Exhort. Apost. Quinque iam Anni: AAS 63 (1971) 497-535; Exhort. Apost. Evangelica Testificatio: AAS 63 (1971) 497-535; Exhort. Apost. Paterna cum Benevolentia: AAS 67 (1975) 5-23; Exhort. Apost. Gaudete in Domino: AAS 67 (1975) 289-322; Exhort. Apost. Evangelii Nuntiationi: AAS 68 (1976) 5-76.
- Mt 13,52
- 1Tm 2,4.

Discs

Antologia de música per a orgue, per Joan Gamissans

Fins fa poc era ben difícil trobar discs de música per a orgue interpretats per músics del país. Però afortunadament això s'està corregint. I vet ací un exemple: «Lloeu-lo amb trompetes i flautes», gravació de mossèn Gamissans. Es tracta d'una antologia de música per a orgue feta per l'organista de la catedral de Barcelona, en Joan Gamissans i Anglada, fill de Torelló i que va estudiar amb excel·lents mestres: Cristófor Taltabull, Joan Sunyer i Síntes Paul Franck i Montserrat Torrent. Abans d'ocupar l'actual lloc a la seu barcelonina, fou organista de la catedral de Vic.

ara ens presenta una gravació feta amb l'orgue de la parròquia de sant Plus X de Barcelona, església que no té les millors condicions acústiques per a fer gravacions. Amb tot, mossèn Gamissans ha aconseguit una bona gravació en la que presenta una sèrie d'obres, algunes prou conegudes, de compositors catalans i forasters, que van del segle XVIII fins a l'actual, amb un percentatge elevat d'obres de Joan Sebastià Bach (corals, preludis i fugues). Pel que fa als catalans hi han dues sonates del P. Narcís Casanovas, el gran mestre de capella del monestir de Montserrat a la segona meitat del segle XVIII. Una altra obra especialment interessant —pel meu gust—

és la de François Couperin, music parisienc de l'època de Lluís XIV.

La varietat de música interpretats permet calibrar la categoria de J. Gamissans i fa que a més d'ésser agradable pels afeccionats a la música, per-

meti als pocs coneixedors, veure, o més ben dit, escoltar, en un sol disc un recull prou ampli i il·lustratiu de la música per la orgue.

Ferran Camps

Els concerts de l'Associació de cultura musical

Aquesta destacada institució musical barcelonina programa per als propers mesos una colla de concerts destacables, després d'haver presentat el primer trimestre tres orquestres excel·lents: la Simfònica de Detroit, la Tonhalle de Zurich i la de Cabre de Berlin.

Pel 28 proper presentarà a la soprano Elly Ameling. I quatre dies més tard, una orquestra prou coneguda dels seguidors del Festival de Pau Casals a Prada: (Catalunya

Nord) «Festival Strings de Lucerna». Posteriorment dos solistes de gran categoria: el guitarrista José Luis Lopategui i el clavecinista Rafael Puyana que es possible que celebri un segon Concert.

Pel mes de març, l'onze, una intervenció de l'Orquestra Filarmònica Txeca de merescut prestigi. I pel maig recital d'un dels millors arplesta del món: Nicanor Zabaleta.

Barcelona

L'Orquestra Joventut Percussionista a Roma

L'Orquestra Joventut Percussionista de l'Orfeó Laudate sota la direcció del mestre Angel Colomer s'ha desplaçat a Roma a donar diversos concerts en la clausura de l'Any Internacional de l'Infant.

Els més importants han estat els celebrats a l'Auditori de la Via della Conciliazione i l'interpretat davant el Sant Pare, el dia 2 de gener, amb motiu de la primera audiència d'aquest any, en la qual varen interpretar entre altres obres, Tzandev de Liadov, Hava neze d'Uri Shauli, La granota sàvia, Magallí i Tardor d'A. Colomer, amb la dedicatòria polonesa de Berger «GDY SIE CHRYSTUS ROSZ».

El Sant Pare, ben complagut, va felicitar el mestre elogiant la seva obra formativa, puntualitzant al mateix temps que l'última obra era una melodia polonesa amb la doble qualitat de religiosa i popular a la vegada, coneguda per ell de molt temps.

Benel la nostra joventut i s'adreçà a l'estrada per dirigir la paraula —autèntica il·lució de formació espiritual i humana especialment, per a la joventut, a la qual el Sant Pare té veritable amor—, a la multitud que allí es trobava.

Després de parlar en amb diverses llengües ho va fer en castellà i acabant el seu parlament ens va dedicar les següents paraules:

—«Agraeixo a l'Orquestra Joventut Percussionista de l'Orfeó Laudate de Barcelona que amb el seu mestre Angel Colomer hagin vingut ací per oferir-me amb la seva actuació musical un homenatge de salutació amb motiu de la cloenda de l'Any Internacional de l'Infant».

«Vull reafirmar avui a vosaltres, la meua confiança en la joventut i les es-

perances que poso en els vostres propòsits generosos d'elevació humana i moral, tant de vosaltres mateixos com dels altres, anant a la recerca d'una societat fraternal i justa».

«Per a comprendre el gregorià»

Tots els dilluns a les cinc de la tarda, Ràdio Vaticana emet un programa sobre la música gregoriana que prepara mossèn Valentí Misserachs i Aurelio Zorzi. Recordem que mossèn Misserachs és un organista notable fill d'igualada.

Ràdio Vaticana emet per ona mitja en 1530 kHz.

Concerts gratuïts al Palau

El dimecres 30, a les vuit del vespre, hi haurà una sessió dedicada al clarinet alemany amb obres de Schumann, Brahms i Hindemith interpretades per Jesús Villa Rojo, clarinet i Luis Rego, piano.

Tal com és tradicional aquestes sessions dels «Dimecres Musicals» són retransmeses per ràdio i l'entrada al Palau de la Música de Barcelona és gratuïta.

VIATJES COSMOS

Ofereix llur
secció especialitzada
a favor de la
3. EDAT

Tot quan hom precisi per a organitzar viatges, excursions, visites, estances, romeries, etc.
Lloguer d'autocars. Reserves d'hoteles. Apartes als Restaurants. Contactes per a visites a llocs i centres d'interès turístic, cultural o artístic.

Una experiència de 20 anys al seu servei.

VIATJES COSMOS

Enrique Granados, 19
Tel. 253 11 03

10

II

EL MISTERI DE LA REDEMPCIO

17. Pregunta i resposta fonamentals

Si els camins pel quals el Concili del nostre segle ha endegat l'Església —camins assenyalats en la seva primera Encíclica pel malaguanyat Papa Pau VI— tenen una durada molt llarga, camins que tots nosaltres hem de seguir, llavors en aquesta nova etapa justament podem preguntar-nos: Com? De quina manera cal anar avançant? Què cal fer perquè aquest altre advent de l'Església, pròxim ja a la fi del seu segons mil·lenari, ens acosti a Aquell que la Sagrada Escripura anomena «Pater sempitern», Pater futuri saeculi? 21 Heus aquí la pregunta fonamental que el nou Pontífex s'ha de plantejar quan, en esperit d'obediència de fe, accepta la crida d'acord amb el mandat de Crist repetidament dirigit a Pere: «Pastura els meus xais», 22 que vol dir: fes de pastor del meu ramat; i acabat, «...tu, després de la teva conversió, consolida els teus germans».

Es precisament aquí estimadíssims germans, fills i filles, on s'imposa una resposta fonamental i essencial; és a dir, l'única orientació de l'esperit, l'única direcció de l'enteniment, de la voluntat i del cor és aquesta: vers Crist, Redemptor de l'home; vers Crist, Redemptor del món. Nosaltres volem mirar-lo, perquè només en Ell, Fill de Déu, hi ha salvació, renovant l'afirmació de Pere: «Senyor, a qui anirem? Tu tens paraules de vida eterna».

A través de la consciència de l'Església, tan desenrotllada pel Concili, a tots els nivells d'aquesta consciència i a través també de tots els camps de l'activitat en què l'Església s'expressa, es troba i es confirma, hem de tendir constantment a Aquell «que és el Cap», 25 a Aquell «per mitjà del qual tot prové i per al qual també nosaltres som», 26 a Aquell que és al mateix temps «el camí, la veritat» 27 i «la resurrecció i la vida», 28 a Aquell que, quan el veiem, ens mostra el Pare, 29 a Aquell que ha de separar-se de nosaltres 30 —es refereix a la mort en Creu i després de l'Ascensió al cel— per tal que l'Advocat vingui a nosaltres i hi vagi venint constantment com a Esperit de veritat. 31 En Ell hi ha amagats «tots els tesoros de la saviesa i de la ciència», 32 i l'Església és el seu Cos. 33 L'Església és en Crist com un «sagrament o signe i instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el gènere humà», 34 i Ell n'és la font: Ell mateix! Ell, el Redemptor!

18. L'Església i el misteri de Crist

L'Església no para d'escoltar les seves paraules, les torna a llegir contínuament, reconstrueix amb la màxima devoció tot el detall particular de la seva vida. Aquestes paraules són escoltades també pels nos cristians. La vida de Crist parla al mateix temps a tants homes que no es troben encara en condicions de repetir amb Pere: «Tu ets el Messies, el Fill de Déu vivent». 35 Ell, Fill de Déu vivent, parla als homes també com a Home: és la seva mateixa vida la que parla, la seva humanitat, la seva fidelitat a la veritat, el seu amor que abraça tothom. I parla la seva mort en Creu, és a dir, la insondable profunditat del seu sofriment i del seu abandó. L'Església no para mai de reviuire la seva mort en Creu i la seva Resurrecció, que constitueixen el contingut de la vida quotidiana de l'Església. En efecte, per manament del mateix Crist, el seu Mestre, l'Església celebra incessantment l'Eucaristia en la qual troba la «font de la vida i de la santedat», 36 el signe eficaç de la gràcia i de la reconciliació amb Déu, la penyor de la vida

11

eterna. L'Església viu el seu misteri, no es cansa mai d'abastar-lo i busca contínuament els camins per a acostar aquest misteri del seu Mestre i Senyor al gènere humà: als pobles, a les nacions, a les generacions que es van succeint, a cada home en particular, com si sempre anés repetint, a exemple de l'Apòstol, que: «entre vosaltres, mai no em vaig gloriar de saber res més que Jesucrist, i aquest crucificat». 37 L'Església s'està en l'esfera del misteri de la Redempció que ha esdevingut precisament el principi fonamental de la seva vida i de la seva missió.

19. La creació, sotmesa a la «vanitat»

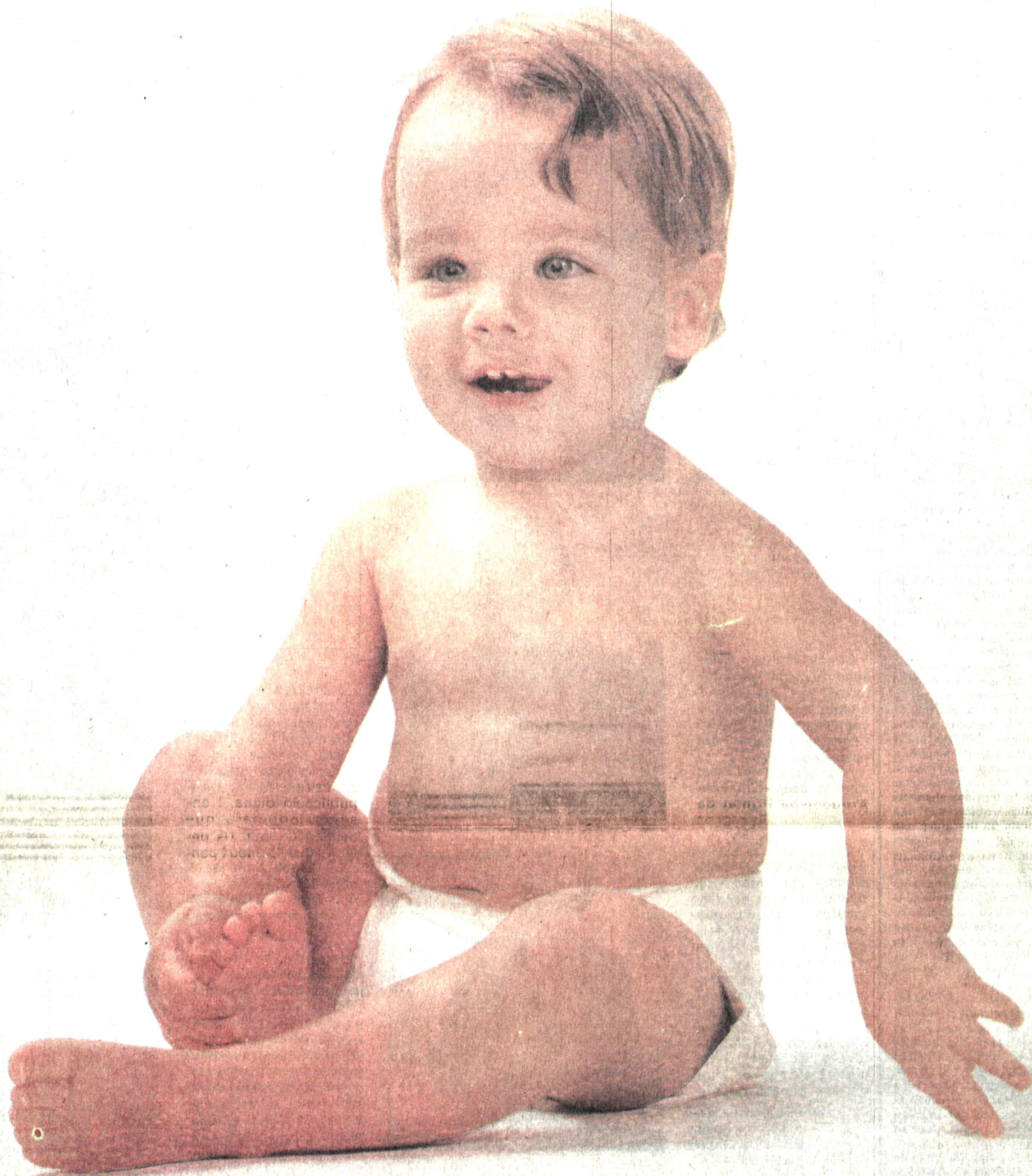
Redemptor del món! En Ell s'ha revelat d'una manera nova i més admirable la veritat fonamental sobre la creació que testimonia el Llibre del Gènesi quan repeteix diverses vegades: «I Déu veié que era bo». 38 El bé té la seva font en la Saviesa i en l'Amor. En Jesucrist, el món visible, creat per Déu per a l'home 39 —el món que, en entrar-hi el pecat «queda subjecte a la vanitat»— 40 troba novament el vincle original amb la mateixa font divina de la Saviesa i de l'Amor. Ja que, «amb tant d'afecte estimà Déu el món, que li ha donat el seu Fill, l'únic». 41 Així com en l'home-Adam aquest vincle quedà trencat, així en l'home-Crist ha quedat unit novament. 42 És possible que no ens convenim, a nosaltres, homes del segle XX, les paraules de l'Apòstol dels gentils, pronunciades amb abrivada eloqüència, a propòsit de «tota la creació que fins ara gemega i sent dolors d'infantament» 43 i «està esperant la manifestació dels fills de Déu», 44 a propòsit de la creació que «està subjecte a la vanitat»? El progrés immens, mai conegut fins ara, que s'ha realitzat particularment durant aquest segle nostre, en el camp del domini del món per part de l'home, no significa potser ell mateix, i val a dir que en un grau mai assolit fins ara aquesta multiforme submissió «a la vanitat»? N'hi ha prou que recordem aquí alguns fenòmens com l'amenaça de contaminació de l'ambient natural als indrets de ràpida industrialització, o també els conflictes armats que esclaten i es repeteixen contínuament, o les perspectives d'autodestrucció mitjançant l'ús de les armes atòmiques: l'hidrogen, el neutró, i d'altres, la falta de respecte a la vida dels no-nats. El món de la nova època, el món dels vols còsmics, el món de les conquestes científiques i tècniques, no assolides mai fins ara, no és alhora el món que «gemega i sofreix», 45 i «està esperant la manifestació dels fills de Déu»? 46.

20. Crist i l'home

El Concili Vaticà II en la seva anàlisi aguda «del món contemporani», assolia el punt més important del món visible, l'home, baixant —com Crist— al fons de les consciències humanes, tocant el misteri interior de l'home, que en llegatge bíblic, i no bíblic també, s'expressa amb la paraula «cor». Crist, Redemptor del món, és Aquell que ha penetrat, de manera única i irrepelible, en el misteri de l'home i ha entrat en el seu «cor». Justament, doncs, ensenya el Vaticà II: «En realitat el misteri de l'home només s'esclareix en el misteri del Verb encarnat». Perquè Adam, el primer home era figura del qui havia de venir (Rm 5,14), és a dir, Crist el nostre Senyor. Crist, el nou Adam, en la mateixa revelació del misteri del Pare i del seu amor, manifesta plenament l'home al mateix home i li descobreix la sublimitat de la seva vocació». I més endavant: «El, la imatge del Déu invisible (Col 1,51) és també l'home perfecte, que ha retornat als fills d'Adam la semblança divina, malmesa des del primer pecat. En Ell, la naturalesa humana assumida, no desfeta, ha estat elevada també en nosaltres a dignitat sublim. El Fill de Déu, amb la seva encarnació, s'ha unit en certa manera amb tot altre home. Va treballar amb mans d'home, va pensar amb intel·ligència d'home, va actuar amb voluntat d'home, va estimar amb cor d'home. Nascut de la Verge Maria, es va fer veritablement un de nosaltres, semblant a nosaltres en tot, llevat del pecat». 47 Ell, el Redemptor de l'home!

diumenge TV	dilluns TV	dimarts TV	dimecres TV	dijous TV	divendres TV	dissabte TV
PRIMERA CADENA 10.05 PARLEM. 10.30 EL DIA DEL SENYOR. 11.15 GENT JOVE. 12.15 SOBRE EL TERRENY. 13.30 EL CANTO D'UN DURO. 14.00 SET DIES. 15.00 NOTICIES DEL DIUMENGE Primera edició. 15.30 LA CASA DE LA PRADERA. «Por favor, que algú em quiere». 16.30 FANTASTICO. 18.30 LA BATALLA DELS PLANE- TES. 19.00 INFORMACIO ESPORTIVA. 19.10 625 LINIES 20.00 ESTRENES TV «El señor y la señora Bo Jo Jones». 21.30 NOTICIES DEL DIUMENGE. Segona edició. 22.00 ESTUDI 1. «El genio alegre». Autors: Serafin i Joaquín Al- varez Quintero. 23.55 BONA NIT. SEGONA CADENA 15.32 AZAFATAS DEL AIRE. 16.25 VICKIE EL VIKINGO. «El acueducto». 16.50 EGON SCHIELE. Direcció: Jean-Louis Fournie- r. Primer Gran Premi en el Fes- tival Internacional de Cine so- bre Art 1976. 17.50 ELS CASOS DE ROCKFORD. 18.45 LA MUSICA. «VAMPIRESAS 1930» (1962). Guió i direcció: Jesús Franco. Intèrprets: Mikaela, Antonio Ozores, Lina Morgan, Antonio García. 22.00 LA DANSA. 22.30 A FONS. Josep Espriu (metge). 23.25 BONA NIT.	PRIMERA CADENA CIRCUITO CATALAN 13.30 CRONICA ESPORTIVA. 14.00 CRONICA. TARDE ENTRE NOSALTRES. NOVELLA. «A través del celobert». Realitzador: Sergi Schaaff. Intèrprets: Juanjo Puigcorbó, Joaquín Cardona, Lourdes Barba, Carles Lloret. CIRCUITO ESTATAL 14.30 GENTE HOY. 15.00 TELEDIARIO. Primera edició. 15.30 GACETA CULTURAL. 15.50 DE CERCA. 16.15 LA CHICA DE LA TELE. «Mary cambia de casa» 18.35 BARRIO SESAMO.	CIRCUITO CATALAN 13.30 SIGNES. 14.00 CRONICA TARDE EL MON EN CATALA. Hoy: «USA: Deserts de l'Oest». NOVELLA. «A Través del celobert» de Josep M. Benet y Jornet. CIRCUITO ESTATAL 14.30 GENTE HOY. 15.00 TELEDIARIO. Primera edició. 15.30 GACETA CULTURAL. 15.50 REVISTA DE TOROS. 16.15 SEÑOR ANGEL 18.35 BARRIO SESAMO. 19.05 DESTINO PLUTON. Programa dedicado a la audiencia preadoles- cente que estudia 6.º, 7.º y 8.º de EGB. 20.05 GIBBSVILLE. 21.00 TELEDIARIO. Segunda edició. 21.30 PRIMERA PAGINA. 22.30 GRANDES RELATOS. «Hombre rico, hombre pobre». 23.30 ULTIMAS NOTICIAS. SEGUNDA CADENA CIRCUITO ESTATAL 19.47 REDACCION DE NOCHE. 20.35 POLIDEPORTIVO. 21.00 OPERA. «Salomé», ópera de Ricardo Strauss. Con: Montserrat Caballé, Jo- sephine Seymour, Fritz Uhl (te- nor), Norman Bailey. 22.45 PENTAGRAMA SIGLO XX. Diálogo sobre el tema: «La mú- sica actual desde las perspecti- vas de intérpretes y composi- tores». 23.25 BUENAS NOCHES. CIRCUITO CA. NOCHE CRONICA 2.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 DE BAT A BAT. 14.00 CRONICA. TARDA MARE I FILL S.L. Sèrie d'humor per Teren- ci Molà. Avui: «Un conte de terror a Transilvània». Invitats: Angel Pavlosky i Estrellita Castro. UNA HISTORIA DEL CI- NEMA A CATALUNYA. Avui: «Chomón i els ita- lians a Catalunya». NOVEL·LA. «A través del celobert» de Josep M. Benet i Jor- net. CIRCUIT ESTATAL 14.30 GENT, AVUI. 15.00 TELEDIARI. Primera edició. 15.30 GASETA CULTURAL. 15.50 MIRADOR DELS ES- PORTS. 16.15 DEIXEU-ME RESPIRAR «Lliçons de conduir». 18.35 BARRIO SESAMO. 19.05 EL GRAN CIRC DE TVE. 20.05 SOMBRES D'AHIR. 20.30 ESPANYOLS AL PACIFIC. 21.00 TELEDIARI. Segona edició. 21.30 TEATRE BREU. «Las codornices», de Vital Aza. 22.05 MUSICA POPULAR. Cita amb... Sergio y Esti- baliz. 22.30 GRANS RELATS. «Hombre rico, hombre po- bre». 23.30 ULTIMES NOTICIES. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 18.16 BASKET. Copa d'Europa. En directe, retransmissió del partit R. Madrid-Sinnudyne (Bolo- nia). 19.47 REDACCIO DE NIT. 20.35 POLIESPORTIU. 21.00 POP-GRAMA. 22.00 TRIBUNA DE LA HISTO- RIA. 22.45 IMATGES. Exposició en el Gran Pa- lais de París de les obres de Picasso. 23.25 BONA NIT.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 LES NOSTRES COSES 14.01 CRONICA. TARDA VOSTRE PREGUNTA. CIRCUIT ESTATAL 14.30 GENT, AVUI. 15.00 TELEDIARI. Primera edició. 15.30 GASETA CULTURAL. 15.50 MIRADOR DELS ES- PORTS. 16.15 DEIXEU-ME RESPIRAR «Lliçons de conduir». 18.35 BARRIO SESAMO. 19.05 EL GRAN CIRC DE TVE. 20.05 SOMBRES D'AHIR. 20.30 ESPANYOLS AL PACIFIC. 21.00 TELEDIARI. Segona edició. 21.30 TEATRE BREU. «Las codornices», de Vital Aza. 22.05 MUSICA POPULAR. Cita amb... Sergio y Esti- baliz. 22.30 GRANS RELATS. «Hombre rico, hombre po- bre». 23.30 ULTIMES NOTICIES. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 18.16 BASKET. Copa d'Europa. En directe, retransmissió del partit R. Madrid-Sinnudyne (Bolo- nia). 19.47 REDACCIO DE NIT. 20.35 POLIESPORTIU. 21.00 POP-GRAMA. 22.00 TRIBUNA INTERNACIO- NAL. 23.25 BONA NIT. CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 BARCELONA-RTVE. 13.52 SARDANES. 14.00 CRONICA. CIRCUIT ESTATAL 14.30 GENT, AVUI. 15.00 TELEDIARI. Primera edició. 15.30 COSES. 19.00 BANNER I FLAPI «Operación rescate». 19.25 AMB VUIT N'HIA HA PROU 20.25 MES VAL PREVENIR. «Els ulls dels infants». 21.00 TELEDIARI. Segona edició. 21.30 L'HOME I LA TERRA «Operación rescate». 22.05 EL NIU D'EN ROBIN. «El candidato». 22.30 GRANS RELATS «De aquí a la eternidad» de James Jones. 23.30 ULTIMES NOTICIES. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 REDACCIO DE NIT. 20.35 POLIESPORTIU. 21.00 CICLE: CLASSICS DEL CINE MUT. «El ángel de la calle». Direcció: Franz Borzage. Intèrprets: Janet Gaynor, Charles Farrell, Alberto Rabagliati. 22.45 TRIBUNA INTERNACIO- NAL. 23.25 BONA NIT. CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2.	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 10.15 LLIÇONS DE CATALA. 10.30 QUITXALLA. CIRCUIT ESTATAL 12.01 ANIMALS, ANIMALS. ANIMALS «El toro». 12.30 003 i MITG. 13.15 EL MON DE LA MUSICA. 14.00 PARLAMENT. 15.00 NOTICIES DEL DISSAB- TE. Primera edició. 15.30 DON QUIJOTE DE LA MANCHA. «El encantamiento de Don Quijote». 16.00 PRIMERA SESSIO. «Peligro en el valle del sol» (1978). Direcció: Paul Stanley. Intèrprets: Dale Robinette, Taylor Lacher, Tracy, Brooks, Ouward Bound, Ja- son Johnson, Susan Adams. 17.45 APLAUSO. 19.30 LOS ANGELES DE CHAR- LIE. 20.30 INFORME SETMANAL. 21.30 NOTICIES DEL DISSAB- TE. Segona edició. 22.05 DISSABTE, CINE. «¿Qué ocurrió entre mi pa- dre y tu madre?» (1972). Direcció: Billy Wilder. Intèrprets: Jack Lemmon, Juliet Mills, Clive Revill, Gianfranco Barra, Edward Andrews. 23.35 BCNA NIT. SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 15.32 RETRAT EN VIU Rocío Durcal. 16.30 BARBAPAPA. 17.00 DICK TURPIN. 17.30 RETRANSMISSIO ES- PORTIVA. Rugby. Torneig Cinc Na- cions. Irlanda-Escocia. 19.00 LA CLAVE. «Els Islams». 23.55 BONA NIT.

benestar des del començament...

mulletton

per a la higiene del cos i de la llar

BOLQUERS ("Pañales")
CEL·LULOSA QUIRÚRGICA
COMPRESSES
TOVALLONS
PAPER HIGIÈNIC

